TAMORA PIERCE

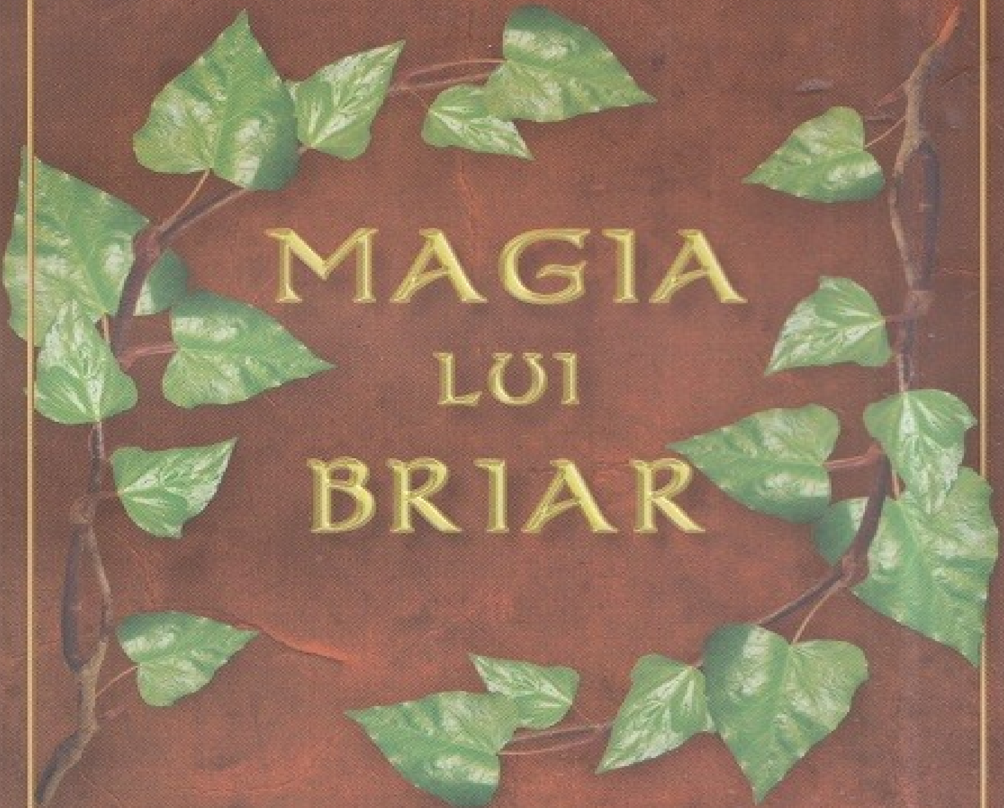

MAGIA LUI BRIAR

CERCUL DE MAGIE

volumul 4

Tamora Pierce

Magia Lui Briar

Cercul de magie

Volumul IV

Mulţumirile sunt pentru sora mea, Kim, para- medic şi asistentă în devenire, pentru discuţii medicale intensive - orice eroare în descrierile bolii şi tratamentului îmi aparţine. De asemenea, mulţumiri soţului meu, Tim, pentru încurajări şi sfaturi care m-au ajutat în timpul primei schiţe, cea mai îngrijorătoare, şi lui Rick Robinson, încă o dată, pentru tot ajutorul său. Emelan şi Summersea nu ar avea forma, apărarea şi monedele lor actuale fără el.

Sunt îndatorată, de asemenea, în ceea ce priveşte cercetarea unor cărţi precum Epidemii şi Oameni a lui William H. McNeill, Boala ca istorie a lui Frederick F. Cartwright şi Michael D. Biddiss şi Epidemia ce va veni de Laurie Garrett despre rolul pe care îl joacă boala în istoria şi cultura oamenilor.

Acum, că închid acest cvartet, aş vrea să le mulţumesc din nou editorilor care m-au ajutat sătrec prin această aventură creativă nouă şi îndrăzneaţă, editorii şi asistenţii de la Scholastic Press din SUA şi de la Scholastic Children’s Books din Marea Britanie. Cu toţii am creat cărţi de care putem fi mândri. Mulţumiri şi impresarilor mei literari de la Harold Ober Associates, întotdeauna un adăpost sigur pe timp de furtună. Părinţilor mei, Wayne şi Mary Lou Pierce, care m-au ajutat în cercetare, precum şi emoţional. Lor şi lui Thomas Gansevoort, naşul acestei serii creative, le ofer recunoştinţa mea nemărginită.

Lui James şi Claire,
care au plecat dincolo mult prea
curând

şi lui Peter şi Bob,
care au trebuit să rămână în urma lor.

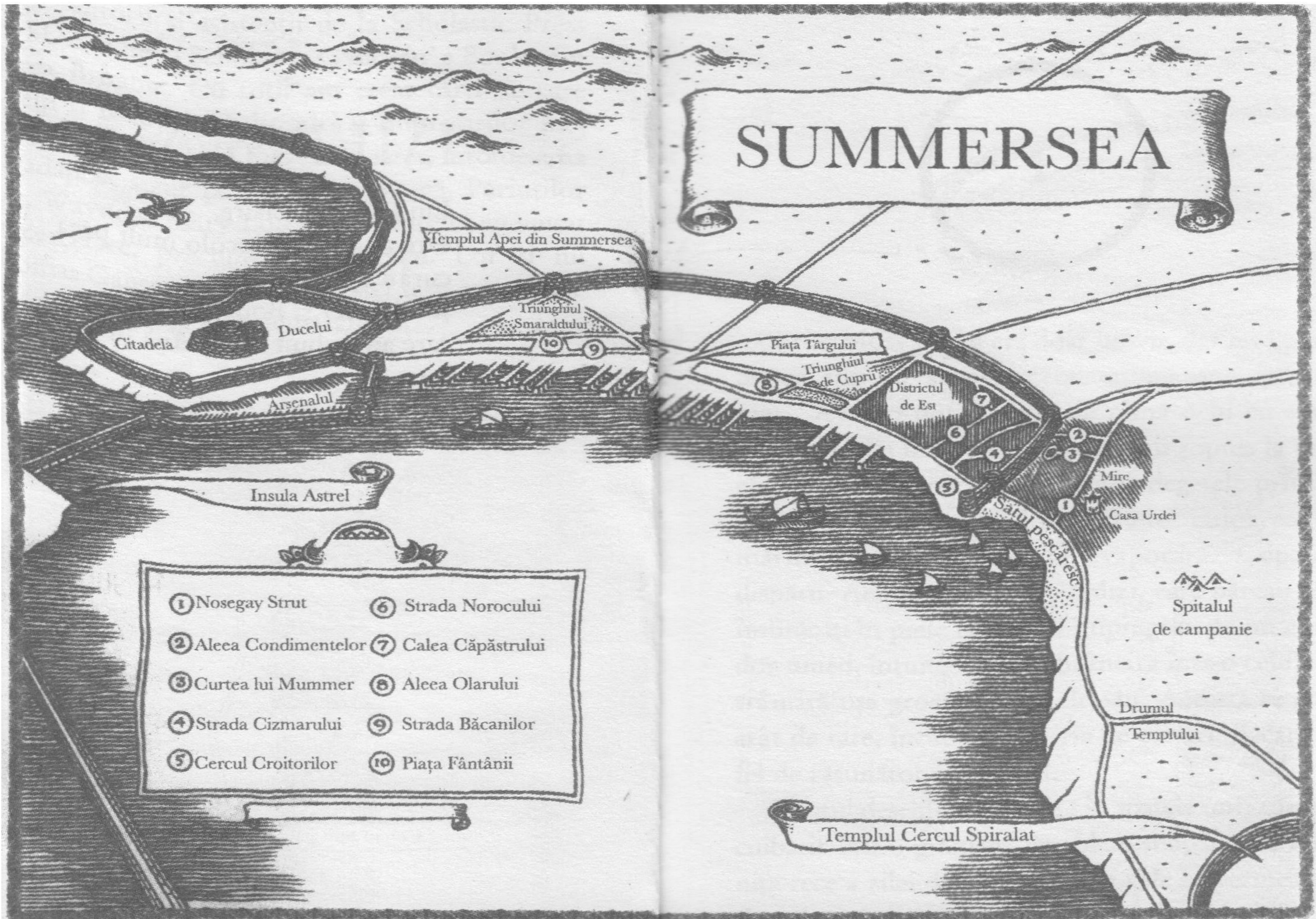
SUMMERSEA
Templul Apei din Summersea
Triunghiul Smaraldului
Citadela
Ducelui
Arsenalul
Insula Astrel
Piața Târgului
Triunghiul de Cupru
Districtul de Est
Mirc
Casa Urdei
Satul pescăresc
Spitalul de campanie
Drumul Templului
Templul Cercul Spiralat
1 Nosegay Strut
2 Aleea Condimentelor
3 Curtea lui Mummer
4 Strada Cizmarului
5 Cercul Croitorilor
6 Strada Norocului
7 Calea Căpăstrului
8 Aleea Olarului
9 Strada Băcanilor
10 Piața Fântânii

Briar Moss ştia că era doar un vis, dar nu-i păsa. Stătea într-un stejar imens, inima unei păduri mari. Avea o pungă de piele plină ochi cu smaralde i se afla în poală, iar stejarul îi şoptea la ureche secretele copacilor. Îşi trecea degetele printre pietrele preţioase, admirându-le culoarea şi mărimea când acestea se evaporară. Copacul dispăru. Acum, doi bărbaţi solizi, care păreau răi, îmbrăcaţi în piele neagră, îl împingeau pe un coridor umed, întunecat. Îl îmbrânciră într-o celulă şi trântiră uşa groasă în spatele său. Aceasta se izbi atât de tare, încât iscă o serie de ecouri, fiecare la fel de răsunător ca primul.

Băiatul deschise ochii. Era în spatele unei căruţe, cuibărit într-o grămadă de colete şi apărat de burniţa rece a zilei de un cearşaf de vele impermeabil. Ceva huruia încontinuu, ca uşa celulei din visul lui.

Dădu pânza deoparte, pentru a-l privi pe călăreţul care lovea cu atâta hotărâre în lemnul căruţei.

— Pleacă, Sandry! mârâi el. Aveam cel mai frumos vis posibil, şi tu m-ai trezit!

Domniţa Sandrilene fa Toren, o fată de vârsta lui Briar, ridică din umeri. Mişcarea făcu însă ca picăturile să se rostogolească de pe pelerina ei de ploaie şi de pe pălăria cu boruri late.

— Scuze!

Nu era nici urmă de mâhnire în ochii ei albastru-deschişi.

— Ce era aşa important şi nu putea aştepta? întrebă Briar.

Nu avea rost s-o dojenească. Vorbele aspre curgeau peste Sandry ca ploaia de pe mantia ei.

— Mă gândeam, începu ea hotărâtă. Tris are o zi de naştere… Daja are o zi de naştere. Numise celelalte fete care locuiau cu ea şi cu Briar. Eu am una. Mai rămâi tu.

— M-ai trezit ca să vorbim despre *zile de naştere?* scânci el.

— Ai spus că nu-ţi aduci aminte de a ta…

— Nu!

— Atunci, alege una, îi ceru Sandry. Nu este corect să nu ai una.

— Nu am nevoie de una. Am nevoie de somn! Vine vara, şi asta înseamnă plivit. Trebuie să mă odihnesc cât mai pot, şi tu nu mă laşi.

Fata suspină adânc. Poneiul ei îl privi pe Briar cu reproş, ca şi cum era vina lui că Sandry sălta agitată în şa.

— Spune-mi c-o să te gândeşti la asta sau o să continui să te bat la cap, insistă ea.

Şi avea să o facă. Ambiţia lui Sandry îl uimea pe Briar, deşi el ar fi preferat să moară decât să-i spună asta.

— O să mă gândesc, spuse el obosit. Pot să dorm acum?

— De ce? Aproape că am ajuns la Mire. Ne vedem acasă, diseară.

Îşi îmboldi poneiul şi porni la trap pe drum.

Briar lăsă pânza să cadă şi se aşeză printre cutii şi pachete. „Zile de naştere! gândi el. Doar o fată de nobil ar putea crede că ziua în care ai venit pe lume e motiv de sărbătoare.” Cu siguranţă, mama lui nu o menţionase niciodată, din cât îşi amintea el. Bineînţeles, el abia şi-o amintea pe ea, o femeie a cărei piele era brun-aurie şi cu un păr negru strălucitor, ca al lui. Mirosea a parfum ieftin de trandafir şi cineva o înjunghiase într-o noapte când se întorcea de la hanul unde lucra. Briar se gândi că avea vreo patru ani atunci.

Amintirile de genul acela erau lipsite de sens. Era mai bine să rezolve cu colega lui de casă: dacă Sandry voia ca el să aibă o zi de naştere, atunci mai bine alegea una, ca să termine cu toată problema asta.

Briar căscă şi închise ochii gri-verzui. Nu ar fi ales o zi de naştere în luna *aceasta,* în mod cert. Până şi pentru luna Sevei vremea era detestabilă. Rafalele de vânt trăgeau de cearşaful lui Briar. O ploaie rece răpăia pe pânză. Toată lumea care sperase o primăvară timpurie îşi pierdea voioşia acum pe măsură ce zilele treceau. Ziua lui de naştere ar fi trebuit să fie într-o lună verde. Astfel putea să se scuze că are treburi în grădină pentru a scurta orice petrecere dulceagă, sentimentală ca aceea pe care o dăduseră pentru Tris la puţină vreme după anul nou.

Roţile căruţei se clătinau; mişcarea se schimbă, făcându-l pe Briar să alunece de-a lungul numeroaselor coşuri şi cutii care-i alcătuiau patul. Se duse la marginea căruţei şi trase cu ochiul pe sub pânza sa. Ieşiseră de pe Drumul Templului, calea care lega Summersea de comunitatea de la Cercul Spiralat, unde locuiau Briar, Sandry şi colegii lor de casă. Acum, căruţa huruia pe Nosegay Strut, drumul principal al mahalalei numite Mire. În faţă, Briar putea vedea destinaţia lor, clădirea mare, ameninţătoare, cu două etaje, numită Casa Urdei, unde săracii

oraşului veneau pentru ajutorul medical cel mai ieftin posibil. Îşi dorea ca profesoara lui, sfânta templului Pământului, Rosethorn, să nu fi venit aici, dar aceasta jurase să-i servească în mod serios pe săraci. Doar o dată îi sugerase să nu mai aducă aici medicamentele făcute de ei. După ce primi tot răspunsul de la ea, băiatul hotărâse să nu mai aducă vorba despre subiectul acesta niciodată.

„Şi cum se face, gândi el iritat, că, de fiecare dată când venim aici, plouă?”

Căruţa trecu prin poarta din gardul înalt din jurul Casei Urdei şi se opri. Briar se ridică şi începu să împăturească pânza. Cât făcea asta, privi prin poartă, în stradă. În acea iarnă, se împrietenise cu o fată pe nume Flick, o hoaţă din tagma celor numiţi „şobolani de stradă”. În fiecare zi de piaţă în care Briar venea la Casa Urdei cu Rosethorn, Flick îl întâmpina acolo. Împreună, ei hoinăreau prin Summersea, făcând diferite lucruri şi depănând poveşti despre zilele lui Flick şi viaţa lui Briar de când fusese şobolan de stradă în îndepărtata Hajra. Astăzi totuşi el nu o văzu pe Flick, ci doar un trio de şobolani de stradă despre care ştia că sunt prieteni cu ea.

Speră că nu era în închisoare. Chiar îi plăcea Flick.

O femeie cu mantie neagră şi veşmântul caracteristic cuiva care îşi dedicase viaţa serviciului zeilor pământului coborî de pe bancheta de lângă vizitiul căruţei. Dădu jos gluga mantiei şi dezvălui un cap cu păr castaniu, tuns scurt, bărbăteşte şi înclinat într-o parte. Faţa ei era adorabilă, cu ochi mari, căprui, piele catifelată şi o gură desenată frumos. Briar se gândise odată că ea era propriul nume, drăguţă ca un trandafir, iute să înţepe ca un spin, apoi se dojenise că dăduse frâu liber fanteziei şi îşi scoase ideea din cap. La orice altceva s-ar fi gândit, Rosethorn era un mag al plantelor, profesoara lui de grădinărit şi artele plantelor medicinale.

— Hai mai cu viaţă, băiete, îl îndemnă ea cu o voce dură, apropiindu-se de patul căruţei. Medicamentele alea n-o să fie bune dacă-s ude.

— Nu e ude, o contrazise acesta. Le-am împachetat bine.

Îi întinse ei un coş de o baniţă acoperit şi altul vizitiului care venise să ajute.

— De fiecare dată când te aducem aici, tot ce-am îndesat în ţeasta aia groasă despre gramatică pur şi simplu ajunge în

noroi, comentă Rosethorn, clătinând din cap. Stai aici – le vom duce noi.

Femeia îl urmă pe vizitiu în sus, pe scări, către prispa lată şi apoi în spital.

A fost nevoie de trei drumuri ale celor doi adulţi pentru a duce totul înăuntru. În cele din urmă, Rosethorn luă un ultim coş şi îi mulţumi vizitiului. Briar sări din căruţă. Cu un semn de rămas-bun adresat sfintei, vizitiul se urcă la locul său şi plecă.

Rosethorn îl privi pe Briar.

— Pleci s-o vezi pe prietena aia a ta?

— Dacă o pot găsi, răspunse Briar. Nu am văzut-o să ne aştepte.

Rosethorn arătă cu degetul înspre un turn încoronat de un ceas imens, vizibil peste zidul care separa oraşul de Mire.

— Ne întâlnim la Guildhall, la ora trei, îi spuse ea ferm. Dacă nu eşti acolo…

— O să mă spânzuri în fântână, zise Briar zâmbind.

Era o ameninţare folosită adesea.

— Şi nu sta aici să te uzi, îi ordonă ea.

Scuturând din cap, Rosethorn intră în Casa Urdei. Briar traversă strada, cercetând şobolanii de stradă care tremurau în bătaia vântului rece. Doi plecară, scuturându-şi degetele spre el – salutul obişnuit. Al treilea dădu din cap.

Briar îşi miji ochii.

— Flick nu mi-a spus niciodată cum te cheamă.

— Alleypup. Celălalt băiat – mai mic, cu piele şi ochi închişi la culoare, îmbrăcat în haine vechi – se legăna de pe un picior pe altul. Nu purta pantofi, ci doar nişte cârpe pline de noroi înfăşurate în jurul picioarelor. Flick a spus că tre’ să te aduc.

— Unde să mă duci? întrebă Briar suspicios.

— În bârlogul ei, mai jos. Nu arată foarte bine.

— Cum adică nu arată foarte bine?

Briar îşi pipăi braţele ca şi cum şi le-ar fi încălzit. De fapt, verifica dacă pumnalele prinse de încheieturi erau la locul lor, cu mânerele la îndemână, pentru a le putea scoate repede. Erau şi alte lame în huse prinse pe corpul său, dar cuţitele de la încheieturi erau cel mai uşor de apucat.

Alleypup oftă.

— Are pete. Ştii tu, ca şi cum ar fi bolnavă. Şi nu are nicio monedă pentru Urda. A întrebat dacă poţi să vii să arunci o

privire.

— *Eu?* întrebă Briar şocat. Eu fac lucruri să crească – nu-s tămăduitor!

— Flick mi-a spus c-ai mai văzut oameni bolnavi. O ajuţi pe sfânta Rosethorn să facă medicamente şi chestii. Mda, dar dacă e prea mare deranjul...

Alleypup se întoarse.

Briar îl apucă pe băiat şi-l privi mirat.

— N-am spus niciodată că *n-o* s-o fac. Am fost doar surprins, atât. Unde-i Flick?

Alleypup îl conduse pe Briar într-o pivniţă şi pe sub nişte lemne sprijinite de pietrele acesteia. Aici începea un tunel care ducea sub pământ.

După câţiva paşi, ajunseră la o nişă din zid. Şobolanii de stradă puseseră acolo lămpi cu petrol.

— Nu cre' că vrei să aprinzi astea, nu? întrebă Alleypup. Tu fiind mag şi toate cele.

— O vrei pe camarada mea Tris pentru asta, îl informă Briar pe celălalt băiat. În limbajul străzii, un camarad era prietenul cel mai apropiat. Sau pe Daja, care-i la Cercul Spiralat. Eu nu pot face foc.

— Pff, pufni Alleypup. Asta nu ne ajută.

Căută prin buzunar şi scoase o cremene şi un amnar pentru a aprinde fitilul.

Nasul ascuţit al lui Briar tresări când mirosul de animal încins umplu aerul. Uitase acel miros – acasă, în oraşul-templu Cercul Spiralat, foloseau ulei tratat cu ierburi. Munca de câine care însemna umplerea borcanelor cu ulei şi tăierea ierburilor în ele era cea mai nesuferită treabă pentru el, dar acum părea că merita efortul.

„Şi ce, nu pot să ignor astfel de lucruri la vârsta mea?" gândi el, urmându-l pe Alleypup prin tunel.

Cei doi se târâră vreo şaizeci de metri. Trecând printr-o băltoacă, Briar se întrebă cum avea să reacţioneze Rosethorn când îl va vedea cu hainele murdare. Era foarte probabil să-l arunce într-o albie pentru cai şi să-l ţină acolo până se curăţa. Lui Rosethorn îi plăcea băligarul la fel de mult ca oricărui grădinar, dar avea o părere foarte proastă despre el când era pe hainele lui Briar. El ştia foarte bine că această senzaţie de *murdărie* marca o altă schimbare în viaţa sa de când plecase din

mahalalele Hajrei. Oare mai era el însuşi?

Simţul orientării îi spunea că se îndreptau spre vest, pe sub zidul care înconjura temeinic Summersea. Reţeaua de ţevi de lut de aici avea crăpături şi scurgeri, paguba cea mai recentă a cutremurului din vara trecută.

— Flick spune că tu ai stat pe străzi, zise ghidul său, oprindu-se pentru un popas scurt.

— În Districtul Omului Mort din Hajra, în Sotat, răspunse Briar. Îmi ziceau Roach. Mă ocupam de genţi şi buzunare şi mai jefuiam câte ceva.

Alleypup fluieră încet. Hoţii erau oameni importanţi – aveau bani odată ce reuşeau să se hrănească.

— Câţi ani aveai?

— Patru. Briar ocoli ceea ce părea a fi un câine lung, mort. Lordul Hoţilor m-a luat după un timp şi mi-a dat numele.

— Pe străzi de la patru ani... e crud, rosti Alleypup şi tuşi. Depărtându-se de Briar, scuipă în apa curgătoare mai adâncă a canalizării oraşului. Mama şi tatăl meu au tuns-o doar acum două ierni. Au spus că-s prea greu de crescut.

Briar alunecă şi trebui să se prindă de pereţii din jurul său pentru a-şi recăpăta echilibrul. „Cred c-o să-mi opăresc mâinile înainte de a mai mânca din nou”, gândi el. Lui Alleypup îi spuse:

— Eu n-am ştiu niciodată nimic de mama, care a murit. Dar camarazii mei de la Cercul Spiralat, fetele, îmi sunt acum ca nişte surori. Sunt complicate, totuşi.

— Magii tot timpul sunt complicaţi, comentă Alleypup. Ajunseră la o intersecţie. Acesta privi în ambele direcţii, apoi îl conduse pe Briar la dreapta, într-un tunel mai mare. Am auzit poveşti despre tine şi despre alea trei fete de când cu cutremurul.

Cei doi băieţi au rămas tăcuţi o perioadă. Ţevile deveniseră suficient de mari pentru ca ei să poată merge în picioare, dacă nu aveau nimic împotrivă să se cocoşeze şi să se mai lovească la cap din când în când. Aceste ţevi erau din lut smălţuit, de o calitate mai bună decât cele mai mici, deşi Briar observă stricăciuni provocate de cutremur. O parte dintre ele fuseseră reparate, lutul mai nou fiind mai deschis la culoare decât cel vechi.

Când se opriră pentru un alt popas – Briar observă că Alleypup gâfâia destul de tare –, celălalt băiat rosti:

— Flick spune c-ai fost închis.

— Uite! Briar ridică ambele mâini în lumina lămpii pentru a-i permite lui Alleypup să vadă x-urile albastru-închis tatuate între degetele arătătoare şi degetele mari. M-au prins pentru a treia oară şi eram în drum spre porturi, spuse el cu mândrie. Dar Niko – un profesor de-al meu – mi-a văzut magia şi m-a cumpărat de la magistrat.

— Fantastic! şopti Alleypup uimit.

Briar dădu din cap.

— Adevărat. M-a adus la Cercul Spiralat. Am ajuns într-o casă cu trei fete pentru c-a văzut magie în noi toţi.

— N-a văzut nimeni înainte că eşti magic? întrebă Alleypup. Auzi tot timpul de un puşti sau altul care este arătat cu degetul de un mirositor de magie şi trimis pachet să facă carte. Puşti era jargonul pentru copil. Şi, de obicei, sunt puşti foarte mici.

— A mea a fost ciudată, răspunse Briar, ridicând din umeri. La fel şi magia camaradelor mele. *Noi* nici măcar n-am ştiut c-o aveam până să înceapă când Niko şi Lark, şi Rosethorn, şi Frostpine să ne înveţe. Lark şi Rosethorn conduc casa în care locuim. A lui Frostpine...

— Magul metalului, zise Alleypup. Toată lumea îi cunoaşte pe el şi pe Lark, şi pe Rosethorn.

Îşi îndreptă spatele şi porni din nou la drum.

Într-un sfârşit, intrară în marile tuneluri de sub partea cea mai veche a oraşului. Mai multă grijă şi atenţie erau acordate acestor râuri şi străzi subterane, în parte pentru că reţeaua era veche de decenii, dar şi pentru că breslele, comercianţii bogaţi şi acei nobili care aveau case în oraş locuiau deasupra. Aici, Briar se bucură să vadă alei de fiecare parte sau canale cu borduri de piatră. Erau şi şobolani acolo, bineînţeles. Duhoarea îl ameţea şi de multe ori trebuiră să alerge pe lângă ţevi gata să deverseze deşeuri în apă, dar, cel puţin, nu se frecau de pereţi înguşti, lipicioşi. Aceste tuneluri erau construite să reziste; micile stricăciuni pricinuite de cutremur fuseseră reparate cu cărămizi şi pietre noi.

Nu departe de locul în care începeau în tunelurile cele mai mari, Alleypup intră într-unul mai mic. Zece metri mai departe, şobolanii de stradă smulseseră cărămizi şi săpaseră în pământ, modelând o peşteră suficient de lată şi adâncă pentru ca o mică bandă să poată dormi în ea. O lampă ardea într-o nişă, aruncând

o strălucire tremurândă peste o grămadă de zdrenţe din spatele peşterii.

— Sunt eu. Alleypup îşi puse lampa pe o scândură de lângă intrare. L-am adus.

Fata care stătea pe grămada de zdrenţe se ridică, privindu-i.

— Briar?

Băiatul se duse la ea şi îngenunche lângă prietena sa. Cu excepţia unei pânze decolorate şi zdrenţuite din jurul burţii, Flick era goală. Pielea ei, de obicei brun-închis, era acoperită de pete chiar mai închise şi de umflături din cap până-n picioare. Câteva de pe gamba stângă aveau coji; păreau întinse şi dureroase. Buzele ei erau crăpate şi sângerau, iar ochii îi erau sticloşi din cauza febrei. Fierbinţeala care se ridica din trupul ei atinse chipul lui Briar.

Flick se chinui să zâmbească.

— Nu-s o privelişte frumoasă?

Întinse mâna, cu palma în sus. Briar o cuprinse cu mâna sa liberă. Îşi împletiră degetele, le răsuciră şi le traseră înapoi într-un salut tradiţional al şobolanilor de stradă.

— Arăţi într-un hal fără de hal, recunoscu Briar.

— N-am mai văzut nimic ca asta... ca petele astea. Tu? întrebă ea.

Briar clătină din cap.

— Deschide gura.

Fata îl ascultă. Briar se uită, dar lumina era prea slabă.

— Alleypup, ţine lampa mai aproape.

Băiatul se supuse. Acum, Briar vedea că limba lui Flick era acoperită de o peliculă densă, albicioasă. Avea pete albastre chiar şi pe interiorul obrajilor.

— Închide, îi spuse el. Lasă-mă să-ţi văd spatele. Ascultătoare, Flick se întoarse pe o parte. Petele erau la fel de pronunţate pe spate cum erau şi pe faţă. Cerând permisiunea şi primind-o, Briar ridică fâşia de pe burta ei. Petele continuau pe şoldurile fetei. Te poţi întinde din nou, îi zise el când termină.

După ce Flick se întoarse, acesta se trase înapoi până ajunse din nou pe pământ. Se lăsă pe vine, cu mâinile în jurul genunchilor, pentru a se gândi.

Pentru un ucenic care făcea medicamente, cum era Briar acum, vechea sa viaţă din Districtul Omului Mort fusese utilă. Acolo, văzuse tot felul de boli şi răni. Acum, se gândea la cele

pe care le văzuse de aproape. Varicela şi celelalte tipuri de vărsat erau duşmani vechi, cum era şi moartea neagră. Nu semănau deloc cu ceea ce se afla pe pielea lui Flick.

Îşi privi prietena.

— De când eşti bolnavă?

Aceasta numără pe degete, cu buzele mişcându-i-se.

— Sunt două zile de când am pete. Nu mă simţeam bine cu trei zile înainte.

— A mai luat cineva boala ta? întrebă Briar.

Flick îl privi pe Alleypup, care clătină din cap.

— Nimeni din câte ştim noi, spuse Flick.

Nu trebui să adauge: nu încă. Cu toţii ştiau că bolile cu pete erau contagioase.

Briar se ridică în picioare.

— Nu ştiu ce este, le zise el. Trebuie s-o aduc pe Rosethorn aici. Când toţi se holbară la el, acesta clătină din cap. Tre' să vadă cu ochii ei.

O privi pe Flick. Există un drum mai scurt până aici, nu? Dacă ar veni prin oraş, ar putea coborî direct aici?

— Oricum, trebuie să mergi la Casa Urdei să-i spui, rosti Alleypup. Şi nu mă vor lăsa s-o aduc prin oraş. Vom fi opriţi la poartă.

Arătă cu degetul spre hainele sale stropite cu noroi proaspăt.

— Nu plec nicăieri, răspunse Briar. Am o cale mai rapidă de a vorbi cu Rosethorn decât să mă duc în Mire.

— N-o să vină pentru un şobolan de stradă, spuse Flick, obosită. Nimănui nu-i pasă dacă trăim sau nu.

— Asta crezi tu, replică Briar. Unde îi zic să vină?

Flick clătină din cap.

— Nu am şutit eu sirop de tuse pentru tine, în Luna Lupului? Nu te-a făcut să te simţi mai bine? întrebă Briar. Nu te-am învăţat eu, data trecută, cum să arunci un cuţit? Îţi jur că Rosethorn e în regulă. Îţi *jur.*

Alleypup îşi dădu jos cămaşa şi pantalonii murdari, aruncându-le într-un colţ. Hainele pe care le scoase dintr-o cutie deschisă erau oarecum mai curate.

— Spune-i că se va întâlni cu mine la ceasul Guildhall.

Îşi trase o tunică uzată peste cap.

Urcându-se pe zdrenţele din spatele lui Flick, Briar îşi puse mâinile pe pământul gol de la capătul peşterii. Chiar şi la lumina

slabă a lămpii putea vedea rădăcini atârnând. Erau plante peste tot în oraş. Băgându-şi degetele în pământul bogat, apucă o mână de rădăcini, începuturile unei reţele subterane vaste.

El şi Rosethorn se gândiseră la asta în timpul iernii. Nu puteau vorbi prin telepatie fără să se atingă, dar puteau vorbi printr-o reţea de plante. Închizând ochii, băiatul îşi găsi magia, calmă şi plină de viaţă. O transmise prin degete, în rădăcinile palide din subteran, care se întinseră din pământ pentru a se răsuci în jurul mâinilor sale.

Puterea sa se despărţi într-o mie de fire mici care erau rădăcini de iarbă şi trandafiri, iederă şi muşchi, tisă şi cedru, şi frasin. Trecu dintr-o plantă în alta, mergând în toate direcţiile mai puţin înapoi. La zidul oraşului, se adună în câteva zeci de fire, aruncându-se sub bariera de piatră pentru a se ivi în harababura de plante şi copaci a oamenilor săraci din Mire. Fugi înainte, Rosethorn fiind acum o strălucire în faţa sa, ridicându-se în privirea sa magică precum un copac uriaş.

Pe marginile Casei Urda creştea iederă, înrămând ferestrele camerei în care aceasta lucra. Până să ajungă el acolo, ea deschidea obloanele.

— *Sper să fie important,* îi spuse femeia prin telepatie în timp ce prinse uşor cu degetele forma sa de lujer. *N-am chef de glume.*

Băiatul îi spuse tot. Când termină, ea se desprinse de plantă. O aşteptă să răspundă, apoi realiză că plecase, ducându-se spre etajele inferioare ale casei. „Exact cum face de obicei, nici măcar nu spune că pleacă”, gândi Briar. Dând drumul iederei, porni înapoi prin rădăcini, căzând în propriul trup. Doar după ce se eliberă atent de rădăcinile din zid, vorbi cu Flick şi cu Alleypup:

— Rosethorn. E pe drum.

— Am fugit, spuse celălalt băiat.

Luă o lampă şi plecă.

Întorcându-se la Flick, Briar observă găleata cu apă şi polonicul.

— Te-ai spălat în vreun fel? întrebă el.

Fata-l privi cu ochi febrili, dispreţuitori.

— Crezi că mă lasă la băile oraşului? vru ea să ştie. Să-mi înmoi degeţelele cu vizitiii şi beţiviii? Credeai…

Briar ridică o mână şi Flick tăcu.

— Scuze, bombăni ea. M-am spălat în prima zi în care au apărut petele, înainte să fiu prea obosită. Acum sunt mai slabă ca un pisoi.

Briar dădu din cap.

— Îţi fierbi apa?

— De ce? întrebă ea. Luăm apă din fântâna de pe Aleea Olarului. E destul de bună.

— Până şi apa bună se strică, mai ales dacă se scurg în ea fecale. „Şi e posibil să se scurgă”, gândi Briar, dar nu spuse. Poate că apa voastră care nu-i fiartă te-a îmbolnăvit.

— Aveam pete înainte să mă spăl, specifică Flick.

— Atunci, poate că ai băut-o. Briar putea vorbi cu convingere despre acest subiect. Unul dintre profesorii săi petrecuse o întreagă zi de iarnă vorbind despre bolile din apă. Nu-ţi poţi da seama dacă apa e rea doar privind-o.

— Lemnul şi cazanele costă bani, mârâi Flick. Nu-mi vorbi prostii, Briar. Sunt ameţită.

— Scuze! Briar o privi cum se lasă pe spate, încercând să se aşeze confortabil.

În câteva minute, fata adormi.

El rămase privind-o grijuliu până simţi apropierea lui Rosethorn.

— Ţi-a luat o *veşnicie,* spuse el când ea şi Alleypup intrară în peşteră. Cred că şi broaştele ţestoase se mişcă mai repede.

Ochii închişi la culoare ai lui Rosethorn observară starea hainelor lui Briar; colţurile gurii ei se lăsară în jos.

— Nu vreau să mai aud nimic de la tine, băiete, spuse ea. Ea este pacienta noastră?

În timp ce se îndrepta spre ea, femeia îşi lăsă geanta în mâna lui Briar.

Băiatul scoase un săculeţ greu. Vărsând conţinutul într-o mână, descoperi un cristal rotund, de mărimea palmei sale. În el ardea constant un nucleu strălucitor de lumină oscilantă, care umilea lampa fumegândă. Duse lumina într-o nişă de lângă Flick şi o lăsă acolo. Strălucirea acesteia dezvălui fără milă petele fetei. Rosethorn îngenunche lângă ea fără să se gândească la veşmântul verde pe care îl purta.

— Nu te mişca, îi spuse lui Flick, vocea ei aspră fiind blândă de data aceasta. Dacă pot, încerc să nu omor pe nimeni care este bolnav deja.

Alleypup îl trase pe Briar de mânecă şi arătă cu degetul înspre lampa de cristal.

— Cum ai făcut asta? Cum ai aprins-o?

Ochii lui erau flămânzi când privirea lui poposi pe lampă.

— Camarada mea Tris a făcut-o, rosti Briar, privind-o pe Rosethorn în caz că avea nevoie de ceva. A pus un fulger într-un cristal.

— Briar, am nevoie de lupa mea! ordonă Rosethorn. Şi am nevoie de linişte, aţi înţeles?

— Da, doamnă, răspunse Alleypup.

Briar zâmbi – Rosethorn era întotdeauna convingătoare – şi scoase un săculeţ de catifea din geantă. Cu atenţie, extrase conţinutul: o lentilă rotundă, cu diametrul de zece centimetri, cu marginile acoperite de o bandă de metal, fixată pe un mâner de metal. I-o dădu profesoarei sale.

Rosethorn o examină pe Flick, vorbindu-i încet tot timpul. Într-un sfârşit, sfânta se lăsă pe spate, încruntându-se.

— Când te-ai îmbolnăvit şi cum s-a dezvoltat boala asta?

Flick răspunse cu voce slabă. În cele din urmă, Rosethorn se ridică în picioare, întinzându-i lupa lui Briar. Când o luă, acesta văzu că se formaseră picături de sudoare ca nişte perle pe pielea palidă a lui Rosethorn. Deşi calmă, era supărată, mai supărată decât fusese când avusese de-a face cu piraţi sau incendii de pădure.

O clipă, rămase tăcută, apoi, îşi îndreptă umerii şi spatele.

— Va fi nevoie de pregătiri, cred. Briar, vreau să-mi faci legătura cu Niko – presupun că este la duce, cu fetele. Transportul lui Flick la Casa Urdei va fi complicat.

Când Flick deschise gura pentru a protesta, Rosethorn o privi încruntată, cu mâinile în şold.

— Doreşti ceva? întrebă ea pe un ton ameninţător.

Flick scutură din cap şi se scufundă înapoi în zdrenţele ei. Briar zâmbi: ştiuse că Flick era fată deşteaptă.

02

Vedris al IV-lea, ducele conducător al Emelanului, îşi puse jos ceaşca de ceai goală şi-i zâmbi nepoatei sale favorite. Domniţa Sandrilene fa Toren îi zâmbi la rându-i, bucuroasă că vizita ei i-a făcut plăcere. Ducele petrecuse o iarnă lungă şi grea încercând să repare pagubele provocate de cutremurul din vara trecută,

de atacurile piraţilor în sud şi de o secetă de trei ani în nord. Primăvara, cu promisiunile ei de comerţ şi culturi noi, se apropia în sfârşit, iar el îşi putea permite să se relaxeze cu Sandry şi cu prietenii ei.

Nu părea deloc obosit, observă fata. Ochii lui căprui erau înconjuraţi de cearcăne închise la culoare, cauzate de lipsa de somn, iar ridurile de pe faţa lui grăsuţă erau mai adânci, însă bărbia şi maxilarul se păstrau ferme, nasul său arcuit, încă mândru. Ducele se îmbrăca simplu, dar acest lucru era ceva normal: unchiul ei nu era un filfizon al modei. Vedris al IV-lea nu avea nevoie să-i impresioneze pe alţii cu bijuterii şi haine scumpe. În schimb, puterea şi măreţia îi veneau ca turnate.

Sandry se schimbase de hainele ei de călărie imediat ce grupul lor ajunsese la citadela ducelui. Acum, era elegantă, însă doar pentru că unchiului ei îi plăcea s-o vadă îmbrăcată din când în când potrivit rangului ei. Rochia gri, fără mâneci, era frumos ţesută şi tivită cu o panglică de mătase neagră; bluza albă, din mătase avea broderii argintii pe mânecile ei frumoase. Părul şaten, cu şuviţe mai deschise la culoare din cauza soarelui, în cea mai mare parte a anului, era pieptănat frumos, împletit în cozi şi prins sub un voal de mătase gri. Eleganţa liniştită a înfăţişării ei era în contradicţie cu ochii albaştri, plini de viaţă şi atitudinea fermă a bărbiei.

— Mai vrei ceai, unchiule? întrebă ea, întinzându-se după ceainic. Niko? Tris?

Omul cu păr de culoarea oţelului, de pe balconul care se deschidea din birou, clătină din cap, aşa cum făcu şi roşcata grăsună aşezată pe scara care atingea rafturile cele mai înalte ale bibliotecii din cameră. Ducele oftă şi puse jos ceaşca.

— Ar trebui să văd ce vrea Niko, remarcă el cu vocea sa distinsă, doar atât de ridicată cât să ajungă la urechile lui Sandry. Ştiu că sunt probleme numai după înfăţişarea lui şi speram să am măcar o săptămână fără veşti proaste.

Sandry se uită din nou la Niklaren Goldeye, magul care îi adusese împreună pe ea, pe Briar, pe Tris şi pe prietena lor absentă, Daja. Acesta privea oraşul aflat sub ei. Sprâncenele negre şi stufoase ale lui Niko erau împreunate peste un nas drept, iar crisparea feţei sale brăzdate arăta că este profund îngrijorat. Fusese aşa deja de câteva zile. După mai mult de un an de prietenie cu el, Sandry cunoştea semnele: acesta citise

viitorul şi văzuse evenimente periculoase.

— Şi eu îmi doresc să nu fi avut veşti proaste, unchiule, recunoscu ea.

Ducele se ridică în picioare.

— Hai să vedem din ce direcţie vine furtuna aceasta, oftă el şi ieşi în balcon.

Sandry privi înspre Trisana Chandler. Roşcata găsise o carte care o interesa. Mai degrabă decât să coboare de pe scară, aceasta se aşezase pe ea, nasul pe care purta ochelari fiind îngropat între paginile deschise ale volumului.

Cineva – ducele sau Niko – închise uşa balconului. Sandry îşi puse jos ceaşca de ceai şi se îndreptă către scară.

— Tris, şopti ea. Tris!

Prietena ei închise volumul, folosindu-şi degetul ca semn de carte, şi o privi cu ochii ei gri supăraţi din spatele ochelarilor.

— Nu are rost să mă întrebi pe mine ce-i în neregulă. Nu a spus, şi eu nu pot nici măcar ghici. *Eu* nu pot vedea viitorul, lămuri lucrurile eleva lui Niko, cu o voce aspră, dar scăzută. Citeam.

— Tu *tot timpul* citeşti, replică Sandry. Singurul mod în care oamenii pot vorbi cu tine e doar dacă te întrerup.

— Atunci, poate că n-ar trebui să îmi vorbească, spuse Tris.

Sandry îşi privi exasperată prietena.

— Acum, ce e? întrebă ea. Istorie sau biografie?

— Astronomie. Stele, răspunse Tris, lovind coperta de piele a cărţii. Cele din sudul îndepărtat. Ei nu au constelaţiile pe care le avem noi.

Sandry suspectase că era un domeniu inutil al cunoaşterii. Doar lui Tris şi lui Niko le-ar fi păsat de stelele dintr-o parte a lumii pe care se putea să n-o viziteze niciodată.

Cel puţin, ea şi propria profesoară, Lark, o îmbrăcaseră pe Tris corespunzător pentru această vizită la citadela ducelui. Le luase toată iarna să refacă garderoba lui Tris, scăpând de fustele şi rochiile urâte, în parte din cauză că Tris trebuise linguşită pentru a veni la probe. „A meritat efortul”, gândi Sandry. Rochia de lână de culoarea ruginii pe care Tris o purta azi era brodată cu un model de frunze verzi la guler şi la tiv şi venea perfect pe corpul ei durduliu. Bineînţeles, Tris îşi îndesa buclele roşcate, sârmoase sub un batic, dar, pentru a-l vizita pe duce, aceasta îşi legase părul la spate cu o panglică de mătase neagră.

Desigur, culoarea şi hainele măgulitoare nu puteau îmbuna chipul lui Tris. Ochii ei scăpărători erau umbriţi de gene de un roşu palid, sub sprâncene îngrijite, şi aveau de obicei expresia fioroasă de acum. Ochelarii cu rame de alamă de pe nasul ei lung luceau ca şi cum un fulger dansa în metal. Bărbia ei era mai ascuţită şi mai fermă decât a lui Sandry.

— Crezi că unchiul tău mi-ar putea împrumuta asta? întrebă ea. Aş avea grijă de ea.

— Întreabă-l, răspunse Sandry. Îi place de tine.

— Da? Roşcata era nedumerită. De ce?

— Niko îi trimite rapoarte despre ce facem noi. Unchiul spune că tu eşti foarte isteaţă. Mi-a zis că ai muncit mult ca să îţi controlezi magia, şi asta este ceva impresionant pentru cineva de vârsta noastră.

Tris se înroşi ca focul.

— Cu toţii muncim din greu, bombăni ea.

Îi dădu cartea lui Sandry şi coborî de pe scară.

— Da, dar, când *tu* greşeşti, toată lumea ştie, o tachină Sandry. Nu-i nicio problemă dacă se destramă o ţesătură sau…

— *Îl vreau pe Niko chiar acum.* Vocea aspră a lui Rosethorn răsună adânc în minţile lor, locul din care-şi trăgeau magia.

Când era atât de tăioasă, era timpul să facă aşa cum li se cerea. Ambele fete se grăbiră să ajungă la uşa balconului şi s-o deschidă.

— Scuză-ne, unchiule, îl rugă Sandry, ieşind pe piatra udată de ploaie.

Bărbaţii se întoarseră, încruntându-se.

— Trebuie să vorbim fără să fim întrerupţi, le informă ducele.

Tris făcu o plecăciune timidă.

— Este Rosethorn, Alteţa Voastră, explică ea. Vorbeşte cu noi prin intermediul magiei noastre şi-l vrea pe Niko. Nu îndrăznim să o refuzăm.

Ducele ridică din sprâncene.

— Cine sunt eu să mă opun sfintei Rosethorn?

— *Spune-i că-mi cer scuze,* îi ceru Rosethorn prin telepatie. *Spune-i că nu poate fi amânat.*

Sandry şi Tris se supuseră.

Niko oftă şi puse o mână pe braţul lui Tris.

— *Rosethorn, ce s-a întâmplat?* Acum, că o atingea pe fată, putea vorbi cu Rosethorn la fel de uşor ca şi cum ar fi stat lângă

el. Sandry ascultă conversaţia prin propriile ei legături magice cu Briar.

— *Ai mai văzut vreodată aşa ceva?* întrebă Rosethorn. Cu toţii o priviră pe Flick prin ochii lui Briar.

Sandry se simţi ameţită. Orice boală care presupunea ciupituri de vărsat îi amintea de epidemia care-i omorâse familia. O privi pe Flick cuprinsă de greaţă, în timp ce Niko şi Rosethorn vorbeau. Rosethorn îi dădea lui Niko instrucţiuni şi o listă de provizii. De ce era pânza îmbibată în ulei atât de importantă? De ce îi spunea Rosethorn lui Niko să aducă ierburi şi lichide de la Cercul Spiralat?

„Briar e în canale!” gândi Tris pentru sine, simţind furnicături pe piele. Doar mâna osoasă a lui Niko o ţinu pe loc. „Briar, Rosethorn şi şobolanii de stradă, ei înşişi nefiind mai buni decât nişte animale, în cea mai rea mizerie.” Gândul îi întorcea stomacul pe dos. Fata speră – se *rugă* – ca Briar şi Rosethorn să-şi ardă hainele înainte de a veni acasă.

— *Nu vom veni acasă,* rosti Rosethorn. Îşi terminase discuţia cu Niko la timp pentru a auzi ultimul gând al lui Tris. *Nu pentru ceva timp.*

— *Carantină,* adăugă Briar posac. *Ştiam eu. Trebuie să fim închişi până murim sau orice s-o întâmpla.* Vorbise ca hoţul care fusese înainte să-l întâlnească Tris.

— *Dar nu există vrăji pe care să le puteţi face?* îl întrebă nefericită Sandry pe Niko. Cei patru magi mai tineri nu mai fuseseră separaţi pe timpul nopţii de când se întâlniseră pentru prima oară, cu aproape un an în urmă. *Vrăji care le permit tămăduitorilor să vadă dacă oamenii sunt bolnavi sau nu?*

— *Nu cred că există vrăji de diagnostic pentru asta,* răspunse Niko prin magia lor. *Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut vreodată. Avem nevoie de timp să vedem cum se dezvoltă.*

— *Timp să ne pregătim,* adăugă Rosethorn.

— *Trebuie să vorbesc cu ducele,* îi spuse Niko. *Aşteaptă-mă pe mine şi pe cei care ne ajută la ceasul Guildhall la...* întoarse capul pentru a privi turnul cu ceas al ducelui. *Unu. Ar trebui să fim acolo la unu.*

Niko îi dădu drumul lui Tris; Rosethorn făcu la fel cu Briar.

— *Bucle de aramă,* continuă băiatul, folosind porecla pe care i-o dăduse lui Tris, *îmi aduci* shakkanul *diseară?* Briar îşi iubea *shakkanul,* un pin în miniatură, la fel de mult cum îl iubea pe

câinele lor, Micul Urs. *Şi închide obloanele din laboratorul lui Rosethorn? Spune-i Dajei că-mi pare rău că n-am apucat să cumpăr bucata aia de cupru.*

— *O să-i spun,* îi promise Tris.

— *E rândul meu să-i dau de mâncare Micului Urs,* adăugă băiatul. *Şi să-l plimb.*

— *O să fac eu asta. O să fii în regulă?* vru Sandry să ştie. Cele două fete puteau simţi că Briar era agitat şi supărat. *Cum te simţi?*

— *Nu vă faceţi griji din cauza mea,* răspunse Briar, încercând să adauge puţină veselie vocii sale mentale. *O să mă distrez – în bârlog cu oameni cu care sunt obişnuit, nu cu voi, fuste smiorcăite. Pa-pa, acum!*

Tris, furioasă că el putea glumi, era gata să răspundă supărată când Briar întrerupse legătura. Sandry o prinse pe Tris de mână.

— Nu, rosti ea cu voce tare. El, pur şi simplu, nu vrea ca noi să ştim că şi lui îi este frică.

Se uită în jur după Niko şi duce. Aceştia intraseră şi vorbeau de zor în birou.

— Nu trebuia să fie rău, bombăni Tris. Chiar „fuste smiorcăite"!

Sandry se duse la balustrada balconului şi privi oraşul de dedesubt. Tris tocmai veni să i se alăture când începu ploaia.

— Este speriat, şopti tânăra nobilă atât pentru ea, cât şi pentru prietena ei. Ai putea fi mai drăguţă.

Tris mârâi.

— Tot timpul îi iei apărarea.

— Eşti prea aspră cu oamenii, îi replică Sandry. Tu acorzi atenţie doar cuvintelor, nu şi modului în care sunt spuse. Briar e ca tine – vorbeşte mai urât decât gândeşte de fapt şi oamenii îl cred. *Tu* ar trebui să ştii mai bine.

Pe cale să-i dea o replică usturătoare, Tris văzu privirea îngrijorată din ochii albaştri ai prietenei sale şi se răzgândi. Puse uşor un braţ pe umerii lui Sandry, puţin speriată că prietena ei se va smuci la atingere. Când cealaltă fată îşi sprijini capul pe umărul durduliu al lui Tris, aceasta se relaxă. Fără să se gândească, alungă ploaia, şi fetele rămaseră protejate într-o coloană de aer uscat. Amândouă Stătură fără să vorbească şi priviră cum ploaia se aşternea ca o mantie peste oraş.

*

Când Rosethorn şi soldaţii veniseră în peştera lui Flick, găsiseră drumul fără ajutorul unui ghid.

— Prietenul tău, Alleypup, a fugit când oamenii ducelui au coborât pe scară, îi spuse Rosethorn lui Flick pe un ton sec.

Briar şi Flick îi priviră pe soldaţii care purtau robe lungi, de muşama, cu măşti de bumbac la gură şi la nas.

— Ştiam că Alleypup e deştept, murmură fata bolnavă. El ar fi fost închis în timp ce tu şi băiatul tău v-aţi fi văzut de treabă.

— Nu-i aşa deştept, dacă dă boala asta oamenilor cu care se întâlneşte, răspunse Rosethorn în vreme ce soldaţii o puseră pe Flick pe o targă.

— *Pe tine* poate nu te interesează cine se mai îmbolnăveşte, răbufni un gardian. El doar o să fugă cât îl ţin picioarele prin canale, dând-o tuturor, fiindcă ăsta-i cel mai bun lucru pe care-i în stare să-l facă în viaţă…

Rosethorn se întoarse către el, cu ochii negri scânteind.

— *Nu vreau să mai aud nici măcar un cuvânt,* ordonă ea.

Soldatul îi întâlni privirea şi întoarse capul. Briar văzu muşchii bărbiei bărbatului tremurând în timp ce acesta strângea din dinţi, ţinându-şi gura.

Rosethorn inspiră adânc, calmându-se. Într-un sfârşit, scutură din cap şi îmbrăcă una dintre muşamalele de rezervă, aduse de gardieni.

— Nu plecăm, îi spuse lui Flick, dându-i o robă lui Briar. Dacă boala asta e contagioasă, nu voi risca s-o răspândesc. Intrăm în carantină cu tine.

Soldaţii îi scoaseră pe o scară care ducea la un grilaj mare din piaţă. Îl ridicară şi ieşiră într-unul dintre corturile de pânză folosite pentru a acoperi intrările în canal când se făceau reparaţii subterane. Acum, cortul îi ascundea de privirile trecătorilor. Cineva trăsese cu spatele până la intrare o căruţă cu coviltir.

„Fac asta tot timpul, gândi Briar când soldaţii puseră targa lui Flick în spatele căruţei. Au hainele gata pregătite şi căruţa, iar oamenii văd cortul în fiecare zi, aşa că nu bănuiesc că-i vorba despre vreo boală, ca să fugă panicaţi.” Respectul său pentru duce crescu şi mai mult. De două ori fusese prins în mijlocul unei panici generale când apăruseră zvonuri că se răspândise o boală în mahalalele din Hajra. Scăpase o dată şi privise printre

grilajele de la canale cum oamenii îşi distrugeau propriul cartier din cauza fricii de boală. A doua oară, încercând să fure în timpul dezordinii, se alesese cu o mână ruptă din cauza unui comerciant care îl lovise cu o bâtă.

Băiatul se urcă în căruţă, în spatele lui Rosethorn, şi se aşeză într-un colţ. Rosethorn stătea lângă Flick, ţinând-o bine pe podeaua căruţei, în vreme ce porneau la goană.

Odată ce se puseră în mişcare, Rosethorn verifică pulsul şi temperatura lui Flick. Fata îi privea cu ochi sticloşi pe ea şi pe Briar.

— Ceai de scoarţă de salcie pentru început, şopti Rosethorn, în parte pentru ea, în parte pentru Briar. De ce ceai de salcie, elev al meu?

— Pentru a scădea febra şi pentru a diminua vaietele, spuse el repede. Poate balsam de aloe pentru pielea ei? Am văzut-o scărpinându-şi umflăturile.

— N-ar trebui s-o spăl mai întâi? Dă-mi o sugestie, îi ceru Rosethorn. Observând alarmarea din ochii lui Flick, Rosethorn îi zâmbi liniştitor. Da, am zis cuvântul rău – „baie”. N-o să doară, nu prea rău. Pe el nu l-a omorât. Arătă cu un deget înspre Briar. Aşa că n-ar trebui să te omoare nici pe tine.

Flick rânji şi, răsucindu-se pe targă, adormi.

Când ajunseră la Casa Urdei din Mire, intrară în clădire printr-o uşă din spate construită pentru situaţii de carantină: o scară separată, cu o poartă care putea fi încuiată. Scara ducea la etajul al treilea, care era gol când ajunseră ei. Aici, gardienii îi duseră într-una dintre două camere mari aflate chiar lângă balconul etajului al treilea. Briar încercă uşa interioară care ducea în restul casei şi descoperi că era zăvorâtă.

Cercetând împrejurimile cu un ochi critic, băiatul constată că era bine aprovizionată. Cei doi pereţi înguşti erau acoperiţi de bufete încăpătoare, încuiate, de la podea până în tavan, iar de-a lungul pereţilor lungi se aflau paturi de campanie. Ferestrele cu obloane erau închise, pentru a-i ţine afară pe musafirii nepoftiţi. Singura încăpere în care puteau intra era baia, cu toalete în nişe, duşuri, albii pentru spălat haine şi un cazan uriaş de apă mare care scotea aburi în centru.

Flick se dădu jos de pe targa ei şi se aşeză pe un pat, privind în jur. Gardienii vorbiră puţin cu Rosethorn, apoi plecară. Briar ascultă, mai întâi, cum blocară uşa exterioară în urma lor, apoi

se duse în a doua cameră, care dădea în balcon. Îi putea auzi trecând în camera următoare şi instalându-se. Realiză că, având grijă de ei, gardienii se expuseseră deja bolii şi trebuiau să rămână în carantină.

Îndreptându-se spre uşa care ducea afară, Briar deschise un gemuleţ care îţi permitea să vorbeşti cu cineva aflat de partea cealaltă şi care era fixat în lemn la nivelul ochilor unui adult. Era acoperit de două bucăţi de pânză subţire, ţesută fin, una fixată în interiorul deschizăturii, cealaltă – în exterior. Ambele pânze radiau o urmă de magie. Punându-şi palma pe cea mai apropiată, Briar descoperi că o persoană scrisese simboluri magice pe pânză, semnele sănătăţii şi ale purităţii. „Inteligent”, gândi el. Astfel, oamenii care erau închişi aici pot vorbi cu cei de afară, fără să-i îmbolnăvească. Băiatul se duse la uşa care ducea în interiorul casei. Şi aceasta avea o ferestruică de vorbit, precum şi o uşiţă glisantă, mai mare, fixată la baza ei. Când încercă să deschidă uşiţa, descoperi că era încuiată pe partea cealaltă.

— E timpul pentru baie, spuse Rosethorn, prinzându-l de o ureche şi trăgându-l uşor în picioare. Acolo. Femeia arătă cu degetul înspre baie. Ia săpun din bufet, udă-te, săpuneşte-te, stai sub grătar, trage de sfoară. Bagă hainele în ăla, îi indică ea un jgheab din perete. O să găseşti haine noi pe banca de dinăuntru. Flick, ştiu că nu te simţi bine, dar curăţarea o să te ajute.

O îndrumă pe Flick către cealaltă parte a peretelui care separa un duşurile rudimentare fixate pe plafon.

După ce se săpuni complet şi se dăţi, Briar găsi hainele noi despre care pomenise Rosethorn. Articolul principal era o haină largă, ca o robă prinsă de o curea de pânză. De asemenea, găsi un brâu nou, o pereche de mănuşi şi o mască de pânză. Luând mănuşile şi masca, se duse în camera principală şi făcu o descoperire fericită: în timp ce ei se spălau, cineva împinsese tăvi cu mâncare prin uşiţă.

Băiatul puse tăvile pe masă. Erau lipii calde, ouă fierte şi o oală de linte gătită cu ceapă şi frunze de dafin. Mai era şi un urcior cu suc de fructe. Găsi farfurii şi tacâmuri în bufetul de lângă masă. Tocmai servea mâncarea când Rosethorn şi Flick ieşiră din baie, îmbrăcate la fel ca el. Acestea deja îşi purtau mănuşile, iar măştile lor erau legate în jurul gâtului.

— Trebuie să purtăm chestiile astea? o întrebă Briar pe Rosethorn, arătând cu degetul spre masca şi mănuşile sale. Dacă e să luăm petele astea, le avem deja, nu?

— Greşit. Le porţi dacă nu mănânci sau bei, îi spuse Rosethorn hotărâtă în timp ce Flick luă loc. Fără certuri. Şi, te *rog,* nu mai vorbi ca şi cum abia te-am târât în închisoare.

Briar îi rânji şi începu să mănânce.

Flick mâncă puţin şi bău suc cât de mult putu Rosethorn să îndese în ea. Apoi, fata bolnavă se duse la culcare. Deja plictisit, Briar spălă şi uscă vasele. Rosethorn făcu ceai de salcie. Când acesta fu gata, o trezi din nou pe Flick. Fata protestă împotriva consumării lichidului amar, dar nu avu energia să îi ţină piept lui Rosethorn, care era mai insistentă ca niciodată. Odată ce Flick se lăsă înapoi pe salteaua ei, Rosethorn o acoperi, se ridică şi se întinse.

Cineva ciocăni uşor la uşa dinspre scara exterioară. Gemuleţul acoperit de la nivelul ochilor se deschise.

— Rosethorn?

Era Niko.

Briar îşi urmă profesoara la uşă. Stând lângă ea, băiatul o auzi spunându-i încet lui Niko:

— Tu *ştiai.* Tu *ştiai* că vine o epidemie.

Răspunsul lui Niko veni rigid:

— Nu am ştiut prea multe.

— Tu ai ştiut *ceva.* Omule Verde, ajută-ne! Fiecare *minut* care le trebuie tămăduitorilor să se pregătească…

— Doar când o să ai tu de-a face cu un *haos* absolut de bucăţele şi fragmente care reprezintă imaginea timpului viitor mă vei putea dojeni. Eu am ştiut abia ieri după miezul nopţii cu ce am putea avea de-a face. *Am putea.* Tonul aspru din vocea lui se intensifică şi mai mult. Am văzut, de asemenea, foc şi rebeliuni care pot sau nu să se întâmple, aici sau în altă parte în jurul Mării împietrite – lupte de stradă şi rebeliuni împotriva unui rege. Ar trebui să iau o corabie şi să avertizez fiecare port că se va întâmpla ceva rău primăvara asta? Vocea lui se înăsprise. Realiză acest lucru şi tăcu. Trăgând aer în piept, adăugă: Am adus majoritatea lucrurilor pe care le-ai cerut de aici, din oraş. Uleiul tău de tămăduitor trebuie să vină de la Cercul Spiralat – de ce nu l-ai avut cu tine?

— Am crezut că o să am de-a face doar cu răceli de iarnă şi

dureri, şi o lipsă de alifie pentru degerături! rosti printre dinţi Rosethorn. Nu o boală nou-nouţă! Ar trebui să lucrez la un leac la Cercul Spiralat chiar acum!

— *Destul,* ordonă uşor Niko. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Tăcu o clipă. Când vorbi din nou, o făcu în şoaptă: Draga mea, recunosc că o să fie nevoie de tine cu disperare, pentru abilitatea ta de a lămuri o boală şi a-i găsi leacul. Din păcate, zeii te-au adus aici. Ştiu că urăşti cel mai mult să ai grijă de bolnavi, dar nu puteam face nimic pentru a preveni asta. Ce crezi *tu* că-i mai important: izolarea imediată a celor câţiva care au intrat în contact cu acest copil sau să vă dăm drumul, ducând probabil infecţia şi altora?

— Nu îmi da mie lecţii cu privire la nevoia de carantină, Niko, rosti scurt Rosethorn. În caz că ai uitat, eu am scris instrucţiunile de carantină pentru Summersea! Ştiu că trebuie să stau aici!

Niko oftă.

— Fii curajoasă. Sunt şi alţi experţi în genul ăsta de treabă. Sunt sigur că sfântul Crane va găsi o cale de a identifica boala şi leacul ei.

— Ai o fire fericită, răspunse femeia. Crane va avea nevoie de ajutor. Cu atitudinea aia arogantă a lui, mă îndoiesc că va reuşi să mai ţină pe cineva mai mult de o zi.

Niko clătină din cap.

— Nu poţi fi atât de îngrijorată dacă îţi arde să-ţi insulţi colegii. Mă voi întoarce cu lucrurile cerute cât de repede pot.

Încruntându-se, Briar se dădu îndărăt, în vreme ce Niko închise gemuleţul, şi Rosethorn se întoarse. Cumva, băiatul ştiuse întotdeauna că profesoara lui nu se simţea bine pe lângă alţii.

Totuşi, pe el părea să-l placă destul de mult, o adora pe Lark şi se bucura de compania lui Niko, Frostpine şi a ducelui. Băiatul chiar credea că ea ajunsese să le placă pe fete, dar, când venea vorba de străini, îşi ascundea firea blândă şi lăsa la vedere doar spini. Privind-o cum se comporta cu Flick, fusese surprins de delicateţea ei. A auzi că nu-i plăcea să lucreze cu oameni nu era o surpriză. Dar era Rosethorn speriată?

Acest lucru îl speria pe *el.*

Când ducele şi escorta sa se opriră la poarta Casei Disciplinei,

un câine cu blană creaţă şi înalt de aproape un metru ieşi în grabă pe uşa deschisă, lătrând isteric. Sandry şi Tris descălecară, împroşcând apă, grăbindu-se să ajungă la animalul lor înainte ca acesta să sperie caii. Soldaţii zâmbiră răutăcios când dulăul fugi nebuneşte în jurul celor două fete, urlând din toţi rărunchii. În spatele lui veni o fată înaltă, lată în umeri, cu pielea de culoarea mahonului – Daja Kisubo, o altă colegă de casă de-a lui Briar. Decât să meargă să ia ceaiul cu ducele sau să viziteze piaţa în acea zi, alesese să rămână acasă şi să-şi ajute profesorul, pe Frostpine, cu o lucrare în metal deosebit de complexă.

— Cum a mers? întrebă Sandry, acoperind zgomotul făcut de câine.

— Bine, strigă Daja.

Nu se zărea niciun semn al timpului petrecut de aceasta în fierărie – purta o tunică roşie, curată şi pantaloni negri. Scutul va fi măreţ odată ce va fi curăţat şi lustruit. Codiţele ei erau încă ude după baie, iar chipul rotund îi era proaspăt spălat.

Ajunsă la capătul răbdării şi roşie la faţă, Tris strigă:

— Micule Urs, *jos!*

Câinele căzu pe pământ şi se rostogoli pe spate, fluturându-şi labele în aer.

— Eu nu-l spăl de data asta, o informă calm Daja pe Tris.

— Tinere domnişoare, spuse ducele. Fetele ridicară privirea spre el. Spuneţi-i doar sfintei Lark ce a zis Rosethorn – nimănui altcuiva. Odată ce pornesc zvonurile…

— Înţelegem, unchiule, rosti Sandry.

Tris făcu o scurtă plecăciune. Daja îşi mută privirea de la ele la duce, încruntându-se.

— Nu intraţi, alteţă? întrebă Lark din uşa căsuţei.

Ca şi Rosethorn, aceasta purta un veşmânt verde, pentru a arăta că servea zeii pământului. Spre deosebire de Rosethorn, Lark era înaltă şi suplă, mai degrabă graţioasă decât fragilă. Faţa ei de culoarea bronzului întunecat era asemănătoare celei a unei pisici, cu bărbia mică, pomeţii laţi şi încadrată de bucle negre, tunse scurt. Fetele văzură îngrijorarea din ochii ei închişi la culoare când aceasta privi de la ele la cel care le însoţea.

Ducele clătină din cap.

— Trebuie să vorbesc cu onorata Moonstream despre o problemă destul de importantă. Bună ziua, sfântă!

Făcu o plecăciune scurtă în şa, apoi îşi îmboldi calul. Gărzile sale îl urmară.

— O să vă udaţi rău, toate, spuse Lark, privindu-l pe duce îndepărtându-se. Haideţi înăuntru. Unde sunt Briar, Rosethorn şi Niko?

— În Summersea, răspunse Tris scurt, în timp ce fetele treceau pe lângă Lark.

Micul Urs le-ar fi urmat, dar Lark îi făcu semn din cap.

— Tu stai şi udă-te şi mai mult, îi zise ea cu fermitate. Clăteşte noroiul ăla înainte să intri!

Îi închise uşa în bot. După ce Sandry şi Tris îşi scoaseră hainele de ploaie, se aşezară la masă cu Lark şi Daja. Sandry le spuse ce ştia despre evenimentele din acea zi. Tris o privi pe Lark, dar nu-i plăcu ce vedea. Ridurile din jurul ochilor şi gurii femeii se adânciseră, buzele sale erau strânse. Părea epuizată.

— Nu-mi place asta, rosti Daja încet, când Sandry termină de vorbit. Deloc.

Ridicându-se, se duse la altarul casei, din colţul de lângă uşa de la intrare. Cu o mână tremurândă, aprinse lumânările pentru sănătate şi noroc, dar şi o bucăţică de tămâie.

— Eu ştiam că au citit semnele unei epidemii, comentă Lark, privind-o pe Daja. Moonstream a chemat tot consiliul templului şi pe toţi tămăduitorii cât aţi fost voi plecate şi ne-a spus. Of, am fost proastă!

Aceasta îşi şterse faţa cu mâinile.

— De ce proastă? întrebă Sandry, punând o mână în jurul profesoarei sale.

— Au trecut trei ani de la ultima noastră epidemie. Am sperat că va rămâne aşa pentru totdeauna. Nu ştiu ce va face Crane fără Rosethorn, spuse Lark, ridicându-se să prepare ceai. Va zice că s-a pus intenţionat într-o situaţie care să o facă să între în carantină.

— Ce are de-a face Crane cu asta? întrebă Tris.

Nici unui copil de la Casa Disciplinei nu-i plăcea de Crane, magul care era, de asemenea, şi capul, sfântul Templului Aerului de la Cercul Spiralat.

— El şi Rosethorn sunt întotdeauna gata să afle natura oricărei boli noi şi să creeze leacul, explică Lark.

— El şi Rosethorn *lucrează* împreună? întrebă Daja şocată. Ei doi se *urăsc.*

— Nu am spus că le place, răspunse Lark cu un zâmbet subţire.

Micul Urs se furişă pe uşa din spate, arătându-se supus, cât de supus se poate arăta un câine mare ud leoarcă. Urechile erau lăsate în jos, iar coada i se legăna uşor. Având în vedere că noroiul fusese curăţat de pe blana sa, nimeni nu-i putea spune să plece. În timp ce Lark turnă ceaiul, câinele alergă la ele. Ceva îl făcu să se lase pe labele din spate şi să scheaune prelung.

— Ce e? întrebă Tris, ştergându-şi ochelarii cu batista.

Micul Urs înconjură masa – mirosind fiecare fată, apoi, scheună din nou.

— Nu primeşti de mâncare până diseară, spuse Daja, tăios.

Câinele fugi în camera lui Briar. O clipă mai târziu, îl auziră scheunând. Ducându-se la uşa de la camera principală, Micul Urs lătră cu putere.

— Briar nu vine, îi spuse Sandry, cu gura tremurându-i. Acum, opreşte-te!

— Nu înţeleg cum poate şti că Briar nu se întoarce, remarcă Daja agitată. Speriată de celălalt înţeles a ceea ce tocmai spusese, adăugă grăbită: Nu chiar acum. Nu vine înapoi *imediat.*

Sandry şi Lark îşi desenară pe piept cercul zeilor.

Tris se ridică de la masă atât de brusc, încât dărâmă banca pe care stătea. Chinuindu-se s-o ridice, strigă:

— E vina lor! Ce treabă aveau să hoinărească prin Mire până la urmă? Toată lumea ştie că oamenii săraci au boli!

Sandry şi Daja rămaseră cu respiraţia tăiată în vreme ce Lark o privea calmă pe Tris, cu sprâncenele ridicate. Până şi Tris ştiu că întrecuse măsura. Faţa ei era roşie ca sfecla de ruşine şi furie, dar întâlni ochii căprui ai lui Lark privind-o drept.

— Dacă şi-ar putea permite să locuiască într-un loc decent şi vrăji scumpe pentru sănătate, atunci nu ar fi săraci, nu? întrebă Lark.

Aceste vorbe o făcură pe Tris să-şi plece privirea. Îşi târşâi piciorul de-a lungul podelei de lemn.

— Ştiu că sunteţi supărate, continuă Lark cu acea voce joasă, dezamăgită, care le făcea pe fete să-şi dorească să între în pământ. Voi patru nu aţi petrecut nicio noapte despărţiţi de când aţi venit la noi, iar combinarea magiilor voastre a făcut să fiţi mai apropiaţi decât fraţii. Dar nu trebuie să lăsaţi durerea să vă facă să fiţi crude. Rosethorn este acolo pentru că este

obiceiul Cercului să-i ajute pe toţi, nu doar pe cei care pot plăti. Briar s-a dus acolo pentru că acela este pământul din care a crescut.

Cu fiecare cuvânt, Tris părea să se facă tot mai mică. Lark nu le dojenea niciodată.

— Nu a vorbit serios, o scuză Sandry, sperând să rezolve incidentul.

— Nu contează dacă a vorbit serios sau nu. Nimeni nu cere să locuiască în mizerie, Tris! Doar că acea mizerie este tot ce le-a rămas de pe urma celor cu bani. Cu umerii aplecaţi, Lark se ridică. Când răsuflăm greu şi aveam ceea ce tămăduitorii numesc astm, nu am mai putut lucra ca acrobat. Singurul loc în care-mi permiteam să locuiesc a fost Mire.

Se duse în laboratorul ei şi închise uşa. Izbucnind în plâns, Tris fugi la etaj. Sandry se duse în camera ei de la parter, în vreme ce Daja se îndreptă spre uşa deschisă de la camera lui Briar. Micul Urs se ridică, dând din coadă. Daja se aşeză lângă el şi lăsă câinele să-şi pună capul în poala ei. De afară, se auzea răpăitul uşor al ploii devenind mai puternic ca niciodată.

Făcându-şi mâinile căuş în faţa ochilor, Daja şopti rugăciunea spusă de poporul ei în fiecare noapte înainte de culcare:

— Negustorule, ai grijă de cei din neamul nostru, în port sau pe mare. Trimite-le vânturi bune pentru a-i aduce repede acasă.

03

La puţin timp după plecarea lui Niko, Briar auzi uşa din interior zornăind. Cineva împingea lucruri prin uşiţa inferioară: o mare cutie de metal cu curele care s-o ţină închisă, borcane cu lichide şi alifii, un al doilea cazan cu apă pe lângă cel care era deja în cameră.

Flick se trezise din moţăiala ei şi părea agitată.

— Ce-s toate alea? întrebă ea, în timp ce Rosethorn şi Briar cărau noile provizii pe masă.

— Lucruri care să-mi permită să am grijă de tine şi să-i ajut pe alţii să descopere ce tip de vărsat ai, spuse Rosethorn.

Curioasă, Flick se dădu jos din pat şi veni lângă ei. Îşi sprijini bărbia de un braţ şi îşi scărpină una dintre petele de pe obraz.

— Termină! ordonă Rosethorn. Dacă te simţi destul de bine cât să mergi, înseamnă că eşti în stare să bei nişte suc.

În vreme ce Rosethorn umplea o cană cu suc pentru pacienta

lor, Briar îşi trecu degetele peste cutia de metal. Precum măştile de tifon de pe uşa exterioară, aceasta avea semne pentru sănătate şi puritate încrustate în metal şi pe curelele din piele.

— Boala este ceva real, la fel de reală precum aerul sau insectele, îi explică Rosethorn lui Flick, luând cutia şi desfăcând curelele. N-o putem vedea fără ajutor, dar asta nu înseamnă că ea nu există. Cu vrăjile şi uneltele potrivite, poţi descoperi despre ce boală este vorba. Anul trecut, îl învăţase pe Briar o parte din aceste lucruri. Aceasta înseamnă că luăm mostre nu numai de la bolnavi, ci şi de la cei apropiaţi lor. Sperăm să putem vedea primele stadii ale bolii înainte să se înrăutăţească. Trebuia să mă fi gândit să-l opresc pe prietenul tău, Alleypup. Avem nevoie de el pentru asta.

Rosethorn scoase capacul bine închis al cutiei. Înăuntru, se aflau grămezi de pachete pătrate de pansamente din pânză albă. Fiecare corespundea unei pungi nevopsite, având o etichetă de hârtie prinsă de şnur. Lângă acestea se aflau farfurii întinse făcute din rocă sticloasă, neagră şi încă o grămadă de măşti de pânză. Briar observă şi o sticlă cu cerneală lichidă închisă bine şi sigilată cu ceară, şi o pereche de condeie. Toate aceste lucruri erau pe o tavă de pe fundul cutiei.

— Tot ce vezi aici este vrăjit să ţină departe orice influenţă în afară de mostrele care intră în aceste punguţe, îi spuse Rosethorn lui Flick. Nimic nu este vopsit, materiale sunt cât se poate de simple. Singurul lucru pe care ar trebui să-l colecteze magii care lucrează cu obiectele astea este boala combinată cu secreţiile corporale ale oamenilor de la care luăm mostre.

Femeia ridică tava pentru a dezvălui un compartiment interior. Acesta conţinea o a doua cutie de metal, mai mică, vrăjită la fel de puternic ca cea în care se afla.

— Pe aceasta o trimitem înapoi la Cercul Spiralat, împreună cu mostrele. Este vrăjită pentru a-i împiedica pe cei care o duc să se îmbolnăvească. Puse cutia pe masă. Ne vor trimite una nouă în fiecare zi.

Rosethorn scoase apoi perechi de pătrate şi punguţe din partea superioară a cutiei, ţinându-le de margini, în timp ce punea cinci pe o farfurie din piatră neagră. Dându-i farfuria lui Briar, puse la loc tava de sus şi conţinutul ei în cutia mare de metal.

— Nu atinge nimic, o avertiză ea pe Flick, în vreme ce fata se

uita în containerul de metal.

Flick clipi din ochii cu pleoape grele.

— Nu, sfântă, spuse ea supusă. Cum funcţionează toate astea?

— Pentru a crea vrăji care să dezvăluie natura acestei boli, un mag are nevoie de mostre de materie de la persoana bolnavă. Acestea sunt obţinute din interiorul gurii, răni sau transpiraţie, sânge, fecale şi urină. Rosethorn se aşeză lângă Flick. Pentru tine, partea cu sângele e simplă. Presă un pătrat de pânză pe gura lui Flick, unde o crăpătură de pe buza inferioară sângera puţin. Pungă! îi ceru Rosethorn lui Briar.

Acesta luă de margini punguţa care însoţea pătratul şi o ridică deschisă. Când Rosethorn puse pătratul înăuntru, băiatul strânse bine şnurul punguţei.

— Scoate limba! îi ceru Rosethorn lui Flick.

Briar privi, ţinând şi închizând punguţele în timp ce Rosethorn presa un pătrat pe limba încărcată a lui Flick şi o puse să-şi sufle nasul în alta. Femeia o ajută să meargă la toaletă, pentru a obţine celelalte mostre. Odată ce ultima mostră a fost prelevată, Rosethorn puse toate punguţele lui Flick pe masă şi scoase cerneala şi condeiele din cutie.

— Tu poţi face asta, îi spuse lui Briar. Scrie pe etichete numele persoanei care a oferit mostrele şi data. Scrie citeţ. Aceasta ridică altă grămăjoară de punguţe pe o tavă de piatră. Eu o să-mi iau acum mostrele.

Când ea se duse la toaletă, Briar începu să completeze etichetele, zâmbind. Întreaga iarnă, în vreme ce el încă se chinuia să înveţe să scrie citeţ, Rosethorn insistase să-şi completeze singură etichetele. Faptul că voia ca el să le facă acum însemna că munca sa o mulţumea, în sfârşit. Cu atenţie, scrise *Flick, A cincea Zi, Luna Sevei, KF* – pentru că, după căderea imperiului Kurchal, acesta era calendarul folosit de toţi locuitorii Mării Împietrite – *1036,* pe fiecare fâşie de pergament. Flick, cu capul pe braţe, îl privea pe Briar cu o fascinaţie somnoroasă.

— N-ai văzut niciodată un scrib din piaţă care să facă asta? vru Briar să ştie.

— Toată lumea se aşteaptă ca *ei* să scrie. Eu n-am cunoscut personal pe nimeni care să poată.

Briar zâmbi.

— Nu-i uşor, dar e distractiv, răspunse el, neputând să se abţină de la o mică laudă.

Rosethorn îl privi etichetând mostrele ei, apoi îi dădu alte pătrate, punguţe şi o tavă.

— E rândul tău, ordonă ea. Foloseşte spinul pentru a-ţi lua sânge, descurcă-te cât poţi de bine cu fecalele şi urina. Să nu stai o veşnicie! Vreau ca astea să ajungă la Cercul Spiralat înainte de căderea întunericului.

Briar se încruntă văzând tava.

— Cum rămâne cu soldaţii din cealaltă încăpere în carantină? vru el să ştie. Le luăm şi pe-ale lor?

Rosethorn clătină din cap.

— Ei au fost antrenaţi special pentru situaţii ca aceasta. Ei şi le iau pe ale lor. Acum, treci la treabă!

Când băiatul se întoarse, Rosethorn băgă toate mostrele în cutia mai mică, apoi puse capacul. Se închise cu zgomot când ea îl apăsă cu putere. Îl încercă, dar acesta refuză să se desprindă. Cutia strălucea argintie strălucitoare în ochii lui Briar, în semn că puternicele vrăji de protecţie intraseră în acţiune.

— Cum vor ajunge la mostre? întrebă el, în vreme ce Rosethorn ducea cutia la uşa interioară.

Aceasta bătu tare în ea.

— Este o vrajă-încuietoare, răspunse ea. Când cutia ajunge la Cercul Spiralat, cei care studiază boala au contravraja pentru a o deschide.

— Pârjol, şopti Flick. Îmi doresc să fi avut şi noi o vrajă de blocare când Contrabandiştii de Noroi ne-au invadat bârlogul.

Se auzi zarvă de cealaltă parte a uşii, iar partea de jos se deschise. Rosethorn puse cutia mică pe podea şi o împinse. După ce trecu prin deschizătură, uşiţa se închise. Zăvorul alunecă la locul său, iar uşa fu încuiată din nou.

— Pârjol? întrebă Rosethorn, ridicând o sprânceană subţire. Contrabandişti de Noroi?

— Pârjol înseamnă „bine”, traduse Briar. Contrabandiştii de Noroi sunt o bandă din Mire.

— Fascinant, spuse Rosethorn pe un ton sec. Limba pe care o vorbesc eu este atât de monotonă prin comparaţie!

Turnând o cană cu suc de fructe, i-o dădu lui Flick.

Fata se încruntă.

— De ce tot trebuie să beau nămolul ăsta? întrebă ea.

— Ai o stare febrilă, îi spuse Rosethorn, mai răbdătoare decât fusese vreodată cu Briar. Te deshidratezi. Te deshidratezi de tot şi nu vei mai putea lupta cu boala. Gândeşte-te aşa, e mai bun decât ceaiul de salcie.

Prin muncă de convingere, glume şi determinare, o făcu pe fata bolnavă să termine sucul, apoi o ajută să se întoarcă în pat. Odată ce aceasta se întinse, Rosethorn scoase un borcan cu balsam de aloe şi începu să întindă alifia pe pielea pătată de vărsat a lui Flick.

Briar o văzuse pe Rosethorn fiind delicată în timp ce lega aracii de fasole, convingea viţele-de-vie să se răsucească mai tare în jurul unui spalier sau când peticea un copac care pierduse o creangă într-o furtună. Dar era prima dată când o vedea fiind delicată cu un om. „Ar putea fi mama fetei dacă mama lui Flick şi-ar fi iubit copilul”, gândi el.

Flick adormi, calmată de linişte şi de atingerea delicată a lui Rosethorn.

— Niko a spus că nu-ţi plac oamenii, rosti Briar încet când Rosethorn se întoarse la masă.

— Nu-mi place să am grijă de ei, veni răspunsul ei şoptit.

— Dar mergi la Casa Urdei şi la tămăduitorii de la Templul Oraşului în fiecare lună, insistă el. *În fiecare* lună, fie ploaie, fie soare. Şi tot timpul iei chestii…

— Verific medicamente şi îi aprovizionez din nou dacă sunt pe terminate, spuse Rosethorn. Mai ales aici, unde bunurile lor sunt cele mai ieftine care pot fi cumpărate cu bani, le vrăjesc medicamentele la cea mai mare putere pe care o poate oferi magia. Nu mă apropii de bolnavi.

— Dacă vrăjeşti chestii, de ce nu m-ai făcut să stau şi să privesc?

Aceasta zâmbi strâmb.

— Băiete, eu te învăţ pe tine şi câte şase sau şapte zile pe săptămână câteodată. Uneori, amândoi avem nevoie de odihnă.

Băiatul îi cântări cuvintele în minte. Lui *chiar* îi plăceau zilele lor în oraş, când era liber să plece cu Flick şi prietenii ei, dacă nu vizita piaţa cu fetele.

— Eşti drăguţă cu Flick, spuse el într-un sfârşit.

— Nu-i nevoie să adori umanitatea pentru a-ţi fi milă de cineva în situaţia asta, răspunse ea. Şobolan de stradă sau nu, ea este bolnavă şi speriată. Există o diferenţă între oameni ca

ea şi adulţii care cred că ştiu mai multe despre viaţa ta şi despre boala lor decât tine. Dacă nu ai nimic mai bun de făcut decât să stai la palavre, poţi ajuta la inventarul bufeturilor ăstora. Dacă aducem mai mulţi pacienţi aici, nu vreau să rămân fără ceva important.

Când ceasul din vârful turnului Cercului Spiralat, cunoscut drept Centrul, sună ora trei după-amiază, Daja venise să lucreze la masa mare. În faţa ei se aflau un sul de sârmă de fier, groasă, cleşti, un poanson cu vârf subţire, un ciocan mic şi un patent, uneltele necesare creării unei cămăşi de zale. Tocmai unea două ochiuri, când auzi o voce cunoscută pe drumul care trecea pe lângă casă.

— Nu mi te plânge mie, femeie! O lipsă de planificare la Templul Apei *nu* ar trebui să fie o urgenţă pentru *mine!*

Patentul alunecă dintre degetele Dajei. Frostpine ţipând? De obicei, el era cel mai calm om. Când se despărţiseră mai devreme în acea zi, acesta nu fusese tocmai binedispus în legătură cu succesul obţinut cu lucrul de dimineaţă.

Fata fugi la uşă şi o deschise cu putere. Ploaia se oprise. Profesorul ei, sfântul Frostpine al Templului Focului, intra cu paşi mari pe poarta de la intrare. Arăta ca un nor de ploaie gata să scuipe fulgere.

O femeie slabă, agitată, cu pielea palidă, în veşmântul albastru al Templului Apei îl urmă.

— Exprimarea ta este exagerată! strigă ea.

Frostpine se răsuci pentru a o privi. Pielea sa brună era înflăcărată, ochii îi scânteiau. Coama sălbatică de păr care-i creştea doar pe părţile laterale ale capului şi barba zburlită îl făceau să arate ca un leu chel. Veşmântul său roşu-aprins, acoperit de arsuri şi funingine, îl făcea să pară o arătare chiar mai însufleţită. Bărbatul îndreptă spre sfânta apei un deget tremurând de frustrare.

— *Exagerat?* repetă el. Să mă ierte zeii, voi aţi face şi *luna* să exagereze. Anul trecut, aţi rămas fără bandaje în ajunul unui atac al piraţilor, iar acum, acum *asta...*

— De unde era să ştim? se văicări sfânta. Avem destule pentru boli normale. Cine putea visa că poate apărea una nouă şi că ne-ar putea trebui de zece ori mai multe decât de obicei!

Lark şi Sandry veniseră şi ele să vadă ce se întâmpla. Micul

Urs îşi strecură capul printre genunchii Dajei pentru a vedea mai bine, legănând-o.

Daja o simţi pe Tris deasupra capului, în timp ce roşcata privea de la un geam al podului.

— Cine putea *visa?* întrebă Frostpine. Cine putea!... Voi *trebuia* să visaţi orice, *totul.* Acum, pleacă!

Sfânta fugi. Frostpine o privi puţin, apoi intră furios în casă. Toată lumea i se dădu la o parte din cale.

— Nu ar trebui să ţipi la ea, spuse Lark cu reproş în glas.

— Bineînţeles că ar trebui, lătră Frostpine. Să ne binecuvânteze zeii pe toţi, dar sfinţii noştri ai apei ar pune la încercare şi răbdarea unei *pietre!*

— Ei bine, da, recunoscu Lark, aşezându-se la masă. Ce au uitat de data asta?

— Cutiile sigilate, cele pentru mostrele secreţiilor corporale ale bolnavilor, spuse el, lăsându-se să cadă pe banca din faţa ei. Au cinci.

Lark îşi duse o mână la gură.

— Astea nu sunt de-ajuns nici pentru o boală pe care o cunoaştem, când tot ce mai trebuie e să vedem dacă s-a schimbat.

— Crane s-a enervat – nu-l condamn – şi i-a trimis la mine, zise Frostpine cu amărăciune. Dacă eram în locul lui Moonstream, împrăştiam toată adunătura în cele patru colţuri ale lumii. O privi pe Daja. Strânge tot ce ai nevoie pentru două sau trei zile, spuse el cu regret. Nu pot face destule cutii singur. Vom lucra până la extenuare, din păcate.

Daja fugi la etaj.

— Pleacă şi ea? întrebă Sandry. Stătea lângă altarul casei, cu o bucăţică de ţesătură uitată într-o mână. Ochii ei erau imenşi. *Trei* dintre noi să fie plecaţi?

— Ce vrei să spui „trei dintre noi”? întrebă Frostpine.

Sandry dispăru în camera ei în timp ce Lark explică. Când Daja coborî cu Tris în urma sa, Frostpine se sprijinea de uşa deschisă a lui Sandry.

— Deci, vezi tu, Rosethorn are multă experienţă, îi spunea el tinerei nobile. Chiar dacă nu ştie ce cauzează o boală, se ştie că o poate stabiliza cu forţă brută şi voinţă. Se întoarse spre Daja. Gata?

Daja dădu din cap. Îl scărpină pentru ultima oară pe Micul Urs

după urechi şi îşi urmă profesorul afară din casă.

Sandry fugi în camera ei, la geamul din faţă. Îşi flutură batista în urma Dajei şi a lui Frostpine, ca şi cum ar fi plecat la o paradă, şi continuă s-o fluture până dispărură.

— Lark? o auzi ea pe Tris spunând în camera principală. Îmi pare rău!

— Ştiu, dragă, murmură Lark. Doar că, ţine minte, limba ta ascuţită taie.

Sandry căută în săculeţul de piele pe care-l purta tot timpul în jurul gâtului şi scoase un cerc de aţă. Era o lână groasă, nevopsită, marcată cu patru noduri, fiecare la o distanţă egală de celelalte, fără a se putea spune unde începea sau se termina aţa. Era primul lucru pe care-l ţesuse ea, cu noduri şi toate cele, doar că, la început, fusese doar o aţă normală, cu două capete. Devenise un cerc când, prinsă sub pământ în timpul unui cutremur, fata ţesuse magiile celor patru tineri pentru a-i face mai puternici. În ceea ce o privea pe Sandrilene fa Toren, acea aţă *îi reprezenta* pe ei patru.

„Atâta timp cât *aceasta* este întreagă, *noi* suntem împreună, îşi spuse ea. Chiar dacă nu suntem în aceeaşi casă, suntem în continuare unul."

Briar îşi petrecu restul primei sale după-amiezi în carantină fierbând, apoi punând la uscat pânzele folosite pentru îngrijirea lui Flick. Ea era mai puţin vioaie pe măsură ce trecea după-amiaza, aţipind mai des sau doar privind în tavan. Până la apusul soarelui, Briar aproape că ducea dorul treburilor pe care le-ar fi avut la Casa Disciplinei – acestea ar fi reprezentat o modalitate de trecere a timpului. În Sotat, cei din Districtul Omului Mort, care fuseseră destul de ghinionişti să fie sănătoşi şi ţinuţi în carantină în timpul unei epidemii, spuseseră că aceasta fusese cea mai plictisitoare parte a vieţii lor. Din câte putea constata Briar la sfârşitul primei zile, aceştia spuseseră adevărul. Doar gândul furiei lui Rosethorn îl împiedica să caute o cale de a scăpa din Casa Urdei.

Până să meargă la culcare, vorbi prin telepatie cu toate cele trei fete. Sandry şi Tris nu erau bucuroase că el şi Daja erau plecaţi. Când Briar se plânse de plictiseală, Sandry îi replică:

— *Bine. Alege o zi de naştere.*

— *Vrei să termini cu nebunia asta cu ziua de naştere?* întrebă el. *Am alte lucruri pe cap acum!*

— *Ai spus că te plictiseşti,* spuse Daja. *Ori eşti plictisit şi ai nevoie de ceva la care să te gândeşti, ori eşti prea ocupat pentru a fi plictisit.*

Supărat pe ele, se culcă şi visă ultima epidemie care lovise Hajra. Era holera, „boala băligarului”, cum o numeau ei. Oamenii dansau sălbatic în stradă. În vis, el nu voia să danseze, dar era pe cale să se alăture oricum, când o lumină strălucitoare, constantă străluci pe faţa lui, trezindu-l.

Rosethorn stătea la patul lui Flick, lângă al lui: îşi pusese piatra strălucitoare pe raftul aflat de-a lungul peretelui din spatele paturilor. Când Briar se ridică, aceasta spuse încet:

— Dormi cât poţi. O să ai nevoie de odihnă.

În schimb, Briar îşi legănă picioarele afară de sub pătură.

— Care-i faza? întrebă el, păstrându-şi vocea joasă.

— Aş vrea să începi să vorbeşti din nou ca un om normal.

Rosethorn îi şterse faţa lui Flick cu o pânză udă.

— *Vorbeşte* ca un om normal, spuse Flick răguşită. Nimeni din Mire nu vorbeşte ca dumneavoastră.

— Briar, du-te la culcare, insistă Rosethorn. Vom avea multe de făcut dimineaţă. Mai bea nişte ceai de salcie, Flick!

Briar se culcă din nou, înfăşurându-se în pătură. „Nu ştim dacă vărsatul ăsta e ucigaş, îşi spuse el ferm. Mulţi fac variolă sau rubeolă şi scapă. Poate că vărsatul ăsta e doar o formă slabă de rubeolă.”

„Chiar dacă este ucigaş, Flick o să se facă bine. Rosethorn poate salva pe oricine.”

04

Răsăritul era doar o strălucire slabă când Tris coborî tropăind. Lark încă dormea, cu uşa închisă. Sandry venea de la fântână cu o găleată plină, cu părul ei şaten ciufulit de la somn. Micul Urs, tolănit de-a lungul pragului camerei lui Briar, îşi înălţă capul şi scheună către Tris.

— Exact aşa mă simt şi eu, răspunse Tris cu o voce joasă. Vrei afară?

Câinele se ridică în picioare şi merse la uşa din faţă, mirosind-o, în timp ce Tris traversă camera principală. Spre surprinderea ei, Micul Urs începu să mârâie.

— *Acum* ce e? întrebă ea, deschizând larg uşa.

Un bărbat înalt, deşirat, într-un veşmânt cu tiv negru se

împiedică de prag: părea că se sprijinise de uşă. Tris şi Micul Urs săriră din calea sa în vreme ce sfântul căzu lat. Câinele lătră frenetic, cu blana din jurul umerilor zburlită. Sandry îşi ridică privirea somnoroasă, scutură din cap şi continuă munca solicitantă de turnare a apei din găleată în ceainic.

— *Urăsc* câinii.

Nou-venitul se răsuci şi se ridică pe jumătate, proptindu-se în coate.

— Ce Mila s-a?… întrebă Lark, ieşind în cămaşă de noapte. Îl privi pe bărbat şi oftă, pieptănându-şi buclele scurte cu degetele. Bună, Crane, spuse ea cu prefăcătorie. Tocmai la timp pentru micul dejun.

Apoi, se întoarse în camera ei, închizând uşa.

Sfântul prim şi mag-şef al Templului Aerului îşi arcui sprâncenele închise la culoare şi subţiri către Tris.

— Vrei să controlezi animalul? întrebă el cu o voce rece. N-aş dori să mă ridic şi să stârnesc un acces de furie.

Tris oftă şi prinse zgarda Micului Urs.

— Jos! spuse ea cu fermitate.

Micul Urs se aşeză. Dulăul continuă să mârâie, în vreme ce sfântul Crane îşi adună mâinile şi picioarele şi se ridică. Era genul de om care nu stătea niciodată pur şi simplu, ci parcă se învăluia în aer. Mâinile sale expresive se bălăbăneau întotdeauna de la încheieturi, ca şi cum ar fi fost prea elegante pentru a dispărea în buzunare. Crane avea o faţă lungă şi un nas lung, o gură mică, încreţită şi ochi căprui, obosiţi. Până şi părul său negru, tăiat până la ureche şi pieptănat pe spate parcă atârna studiat.

Tris îşi scărpină nasul, privindu-l suspicioasă. *Shakkanul* lui Briar îi aparţinuse lui Crane în primă instanţă – băiatul îl furase din sera lui Crane. Acest lucru însemna că prima întâlnire dintre Crane şi cei patru fusese neplăcută. Mai târziu, descoperiseră că Rosethorn şi Crane erau rivali în magia plantelor.

— Ce făceai? întrebă roşcata. Sprijinit de uşă?

Sprâncenele bărbatului se ridicară. Privirea lui Crane o studie pe fata grăsuţă.

— Lumea se aşteaptă la un minimum de maniere din partea celor tineri, constată el pe un ton sec.

— Foarte bine pentru lume, răspunse Tris. Dacă voiai maniere, ai fi venit după ce-mi beam ceaiul.

— Îl pregătesc cât pot de repede, o informă Sandry căscând şi punând ceainicul pe foc. De ce nu-l scoţi la aer pe Micul Urs?

Tris se supuse, în vreme ce Sandry aduse smântână şi miere şi le puse pe masă. Crane se aşezase fără să spună nimic. Fără să observe privirea lui Sandry, acesta îşi lăsă faţa în mâini şi îşi frecă ochii. Tânăra nobilă se întrebă brusc cât dormise el în acea noapte sau dacă dormise măcar.

Sprâncenele şi ochii injectaţi se ridicară peste bariera degetelor.

— Te holbezi, spuse el cu vocea înăbuşită de mâini.

Sandry schiţă o grimasă şi se întoarse să ia ceştile. Ceva tresări lângă inima ei în timp ce lua căni pentru ea, Lark şi Tris, trecând peste cele care aparţineau celor trei care lipseau. Într-un sfârşit, luă una dintre cele în plus şi le puse pe toate pe masă, apoi intră în laboratorul lui Rosethorn. Într-un colţ de lângă bucătărie erau borcane cu ceaiurile lor, fiecare preparat de Rosethorn pe gustul ei. Folosind o farfurie, Sandry scoase cu polonicul amestecul de dimineaţă, un ceai plăcut, de măceş şi bucăţele de coajă de lămâie. Închise la loc borcanul şi ezită, privirea căzându-i pe borcanul etichetat *Rezistenţă.* În cele din urmă, scoase o linguriţă, presărând-o peste amestecul de dimineaţă.

„Cui îi strică puţină rezistenţă în vremuri ca astea? se întrebă ea în timp ce închidea la loc borcanul. Nimănui.” Duse farfuria la vatră şi îi vărsă conţinutul în strecurătoarea ceainicului. După ce apa fierse, o turnă în ibric şi îl duse la masă.

Tris se întorsese şi stătea în faţa lui Crane, tăind o felie de chec. Sandry vru să suspine. Rochia din lână albastră a lui Tris era şifonată; arămiul ei păr sârmos se strecurase de sub baticul pe care-l folosea ca să şi-l ţină strâns. Sandry se întinse şi şterse cu vârful degetelor fusta lui Tris. O atingere de lumină sărea prin ţesătură pe măsură ce cutele se întindeau, lăsând pânza netedă, ca şi cum ar fi fost călcată.

— M-aş fi gândit că eşti în laboratorul tău, Crane, nu că faci vizite, spuse Lark, ieşind din camera ei. Îşi pieptănase buclele strălucitoare şi îmbrăcase un veşmânt verde. Umbrele de sub ochii ei erau neretuşate. Cine te ajută?

— Nişte novici, câţiva iniţiaţi ai Templului Apei. Crane îşi flutură degetele lungi parcă alungând sfinţii apei din prezenţa sa. Aceasta nu este o vizită prietenoasă.

— Trebuie să vorbeşti cu Rosethorn? întrebă Lark când se aşeză la masă. O putem aranja prin Sandry sau Tris şi Briar…

Crane clătină din cap.

— Aceasta este… adică, eu… eu aş vrea să cer…

Lark oftă şi luă o felie de pâine.

— Crane, este prea devreme să dansezi ca un pisoiaş. Ştii că te voi ajuta dacă pot.

Sandry îi dădu o felie de chec lui Crane, care începu s-o fărâmiţeze.

— Sunt măştile şi mănuşile, spuse el în cele din urmă, fără să ridice privirea.

— Nu-mi spune că Templul Apei nu are nici aşa ceva, zise Lark supărată. Jur, voi merge chiar la Moonstream…

Se opri brusc.

Crane clătina din cap.

— Au destule, toate cu simboluri protectoare ţesute în ele, cum se face, răspunse el. Pentru a lucra cu epidemii normale sunt perfecte. Treaba mea este oarecum diferită. Trebuie să purific boala în esenţa sa, apoi să experimentez până vom găsi o metodă de diagnostic magic. Mânuirea mostrelor de vărsat, găsirea acelor substanţe la care reacţionează… riscurile sunt atât de mari, încât eu şi personalul meu vom fi expuşi înainte de a fi capabili să luptăm împotriva bolii. Cel puţin, tămăduitorii Templului Apei au destulă putere brută pentru a o arde din propriile lor trupuri dacă trebuie, dar nu suntem cu toţii tămăduitori. Vreau ca oamenii mei să fie în siguranţă. După cum stau lucrurile, ne simţim ca şi cum am dansa pe jar cu pantofi de hârtie.

Lark îi întinse o mână peste masă. După o ezitare scurtă, Crane îşi întinse degetele elegante în palma ei.

— Ai vrea ca noi să adăugăm un strat protecţiilor tale, spuse ea, ochii ei închişi la culoare privindu-l serios.

Tris, ascultând cu atenţie, turnă ceai în ceşti. Sandry stătea foarte liniştită, deşi ochii albaştri erau larg deschişi în semn de interes.

Crane încuviinţă din cap, roşeaţa furişându-i-se pe sub pielea palidă.

— Ştiu că este greu, spuse el scuzându-se. Îmi dau seama că stocul general de măşti şi mănuşi poate scădea şi că vei fi chemată să ajuţi la aprovizionarea tuturor tămăduitorilor noştri.

— De fapt, mi-ai oferit soluţia la o problemă, îi zise Lark zâmbind şi bătându-l uşor pe mână înainte de a-i da drumul. Îşi acceptă ceaşca de ceai de la Sandry, în timp ce Tris îi oferea cana pentru musafiri lui Crane. Voiam s-o învăţ pe Sandry cum sunt introduse vrăjile într-o pânză după ce este ţesută. Adresându-i-se lui Sandry, explică: Facem un ulei vrăjit şi-l introducem în fibră. Cel mai puternic tip, uleiul de care vom avea nevoie pentru Crane, trebuie făcut din nou o dată la câteva zile. Aceasta înseamnă că ritmul muncii noastre este constant. Nu te voi pune să faci asta, dar sper că vei dori să ajuţi.

— De parcă aş spune nu! răspunse Sandry, dornică să aibă ceva de făcut.

— Mulţumesc, spuse Crane emoţionat.

Îşi bău ceaiul sorbind puţin, ca să nu se ardă. Sandry observă că, pe măsură ce bea, culoarea acestuia revenea la normal şi stătea puţin mai drept.

— Ai auzit ceva de la… Toţi ştiau că bărbatul era pe cale să spună „Rosethorn”, dar, în ultimul moment, se răzgândi:…Oraş?

— Starea lui Flick s-a înrăutăţit, spuseră ambele fete odată şi se strâmbară una la cealaltă.

Briar spusese cândva că sunau precum un cor Ragat când rosteau aceleaşi cuvinte.

— Ea este copilul găsit… Nasul lung al lui Crane se încreţi; părea că era prea rafinat pentru a spune „în canal”…Sub pământ?

— În canal, răspunse Tris cu răutate.

Crane începu să mănânce checul pe care îl fărâmiţase.

— Păsările mesagere au ajuns de la oraş chiar înainte să vin aici, rosti el între două înghiţituri. Două cerşetoare care au dormit la Curtea lui Mummer au fost descoperite a avea boala şi duse la Casa Urdei. În plus, un cadavru acoperit cu pete albastre a fost găsit noaptea trecută într-un loc liber de pe Aleea Condimentelor. Boala este cu siguranţă contagioasă, iar magul care a examinat cadavrul spune că aceasta a cauzat în mod cert moartea bărbatului.

— Să ne ajute Yanna cea care alină durerea! spuse Lark, apelând la zeiţa medicinei şi a vindecătorilor.

Cu toţii îşi desenară cercul zeilor pe piept.

Puţin după răsăritul celei de-a doua zile de carantină a lui Briar, doi bărbaţi vagabonzi au fost aduşi în cameră de soldaţi mascaţi ai gărzii ducelui. După ce bărbaţii bolnavi au fost spălaţi, îmbrăcaţi în cămăşi de noapte şi culcaţi în pat – erau amândoi prea febrili pentru a fi se opune soldaţilor –, gardienii se alăturară celorlalţi din camera de alături.

După sosirea nou-veniţilor, Briar descoperi curând că, pentru oricine din carantină implicat în vindecare, oricare bolnav însemna muncă. Acum erau trei pacienţi care trebuiau îngrijiţi prin ceea ce părea a fi o serie neîntreruptă de spălări, frecări cu balsam şi ceşti cu fiecare lichid existent sub soare. Simţea că mirosul puternic de ceai de salcie se impregnase în nările sale. Cel mai în vârstă dintre cei doi bărbaţi, Yuvosh, aproape că nu crea nicio problemă şi făcea tot ce i se spunea. Prietenul său, Orji, nu era la fel de cooperant. Îi era ba prea cald, ba prea rece, îl durea capul sau îi era poftă de mâncare adevărată, nu de supă sau suc. Îl mânca pielea, îl dureau oasele, nu putea dormi mai mult de cinci minute odată. Era sigur că orice lucru nou pe care îl convingeau să-l bea era otravă. Având în vedere gustul unor băuturi preparate de Rosethorn, Briar nu-l putea învinovăţi prea tare.

Flick slăbea. Ce-l speria pe Briar cel mai tare era că, de fiecare dată când o ajuta să se ridice pentru a mai bea ceai sau suc, o simţea mai slabă. Febra care venea odată cu vărsatul consuma puţina grăsime pe care o avea. Şi Yuvosh îl îngrijora, dar într-un mod mai puţin personal; era prea slab şi prea ascultător. Un şobolan de stradă respectabil, chiar şi unul în vârstă, ar fi trebuit să aibă mai mult sânge în vine, sau aşa i se părea lui Briar.

Apoi era Rosethorn. Briar lucra la fel de mult cu ea cum lucra cu pacienţii, încercând s-o facă să mănânce şi să doarmă pentru a rămâne sănătoasă. Cel puţin, era foarte atentă să-l protejeze pe Briar şi pe ea însăşi de contagiune. Aceasta continuă să insiste ca ei să poarte măşti şi mănuşi dacă nu mâncau sau se spălau. Tacâmurile şi pânzele pe care le foloseau pentru a-şi îngriji bolnavii erau spălate, apoi scufundate în apă clocotită. Ea şi Briar se curăţau bine o dată pe zi, în apă foarte fierbinte, folosind săpunuri făcute pentru a îndepărta infecţia de pe piele. Mirosul săpunului persista în jurul amândurora ca un nor invizibil.

Rosethorn îi dicta biletele sau listele de provizii lui Briar, în timp ce ea se îngrijea de pacienţii lor sau de medicamentele pe care le făcea din uleiuri şi ierburi. Proviziile care ajungeau la ei prin uşiţă nu erau niciodată cele trebuincioase. Când aceasta se certă cu oamenii care le aduceau, ei îl chemară pe bărbatul care conducea Casa Urdei, Jokubas Atwater. Vorbind prin ferestruica din uşă, Atwater, enervat, îi spuse lui Rosethorn că acea casă nu era făcută din bani şi că trebuia să se descurce cum se descurcau şi ei.

Biletele pe care Briar le scria pentru Rosethorn ajungeau la Cercul Spiralat, sigilate în cutii de metal care conţineau mostre luate în fiecare zi de la toţi cinci. Atât biletele, cât şi mostrele erau necesare tămăduitorilor dacă voiau să afle cum acţiona boala, iar notiţele lui Rosethorn erau amănunţite. Experienţa ei cu alte epidemii însemna că ştia ce să caute la aceasta. Femeia îi împărtăşi lui Briar o parte din cunoştinţele ei, pentru a explica lucrurile şi pentru a lua o pauză de la treburile plictisitoare din camera bolnavilor.

Erau deja în carantină de trei zile, când gardienii acoperiţi din cap până în picioare în muşama aduseră alţi cinci pacienţi, toţi acoperiţi cu pete albastre. Doi erau mai tineri decât Flick, doi erau bătrâni, iar al cincilea bărbat, care părea a fi de vârsta lui Orji, tuşea din toţi rărunchii. Cu aceştia veni o sfântă în veşmântul albastru al Templului Apei, grăsuţă, lată în şolduri, cu păr şi ochi închişi la culoare şi o piele de culoarea bronzului proaspăt fabricat. Aceasta ducea în spate un coş mare cu provizii.

— Henna, întâmpină Rosethorn noua apariţie. Era şi timpul.

— Aş fi venit mai repede, dar m-au închis cu nebunul ăla de Crane până a decis că nu mă mai suportă. Nu ştiu cum lucrezi cu el, spuse sfânta Henna, dezlegând coşul şi rama care-l susţinea. Am decis că e mai bună carantina.

Rosethorn râse pentru prima oară după multe zile.

— Ştii, mă întrebam ce-mi lipsea în vremuri ca acestea, comentă ea, dând la o parte pânza care acoperea coşul Hennei. Exact Crane, ameninţând şi spunându-mi că n-o să ajung nicăieri indiferent ce făceam. Ai dreptate… carantina e mai bună.

Toţi trei – Henna, Rosethorn şi Briar – îi instalară pe noii pacienţi, curăţându-i şi trimiţându-le vechile haine în jgheabul

din sala de baie care ducea direct în furnal. În timp ce făceau ceai de salcie proaspăt din proviziile Hennei, luară şi mostre de la pacienţii noi, trimiţându-le cu propriile mostre din acea zi. Urmă ceaiul; toată lumea bău. Oamenii în vârstă erau aproape prea slăbiţi pentru a bea, iar Briar îşi putea da seama că asta le îngrijora pe femei. Apoi urmară masajele cu balsam, pentru a linişti pielea iritată a pacienţilor.

În cele din urmă, toată lumea fusese îngrijită. Briar şi Rosethorn stăteau la masă, în vreme ce Henna umplea ceşti cu mai mult ceai de măceşe şi portocale.

— Nu ştiu dacă pe voi, dar pe *mine* mă doare capul, o informă sfânta apei pe Rosethorn. Trebuie să fii obosită.

Rosethorn zâmbi strâmb şi termină de băut ceaiul.

Briar o privi rugător pe Henna. A spune ceva în faţa lui Rosethorn însemna o invitaţie la cicăleală aspră. Putea doar să se roage ca Henna să vadă mesajul din ochii săi.

Femeia văzu.

— O să mă ocup eu de treburi deocamdată, îi spuse ea lui Rosethorn pe un ton aspru. Vreau să bei supa asta pe care sfântul Gorse a trimis-o prin mine, apoi să te duci la culcare. Te voi trezi la amurg. Henna puse o mână pe umărul lui Rosethorn. Să îţi fie ruşine că nu ai avut mai multă grijă de tine! Eşti epuizată şi nici băiatul ăsta al tău nu-i mai prejos. Aceleaşi ordine şi pentru tine, băiete, îi zise ea lui Briar cu severitate. Supă şi în pat.

— E balsam de coada-şoricelului în borcanul galben, spuse Rosethorn căscând. L-am făcut ieri. Balsam de aloe în cel verde şi...

— *Ştiu* cum îţi etichetezi medicamentele, rosti Henna cu asprime. Supă, pat! Acum!

Rosethorn se apropie şi întrebă cu voce joasă:

— De ce eşti. Doar tu?

Henna puse o mână pe umărul lui Rosethorn.

— Pentru că ştiam că tu şi Briar vă descurcaţi bine şi sunteţi capabili să îngrijiţi grupul acesta dacă mai aveaţi pe cineva priceput să vă ajute. De ceilalţi este nevoie în altă parte. Garda ducelui a pornit o căutare din casă în casă în Mire, astăzi, şi continuă să găsească noi cazuri. Două dintre celelalte trei camere de la etajul ăsta încep să se umple. O numesc vărsatul albastru, ştiai? Petele sunt albastre pe toţi, mai puţin pe cei cu

pielea închisă la culoare.

Briar văzu degetele lui Rosethorn strângându-se pe umărul Hennei, făcând haina să se încreţească.

— Cât de *multe* cazuri noi? şopti ea. Câţi morţi?

— Ştim de treisprezece morţi, răspunse încet Henna. Doar şaizeci şi cinci de bolnavi când am venit eu. Cred că sunt mai mulţi care se ascund sau îşi zic că este doar o iritaţie, aşa că nu se poate spune câţi sunt cu adevărat bolnavi. Cred că, după numărătorile pe care le-am văzut, sunt probabil cel puţin încă o sută de cazuri azi. Dacă avem noroc.

Rosethorn îşi muşcă buza inferioară, gândindu-se.

— Unde se găsesc bolnavii?

— În Mireul de Nord, rosti Henna repede. În clădirile de lângă zidul oraşului.

Rosethorn oftă.

— Voinţa Yannei, asta este cea mai rea parte.

— Dacă nu trece de Mire, vom evita multe supărări. Gardienii au ordine să nu lase niciun locuitor din Mire să între în oraş. Henna îl privi pe Briar. Acum, băiete, renunţă la faţa aia tristă şi pregăteşte supa pentru voi doi.

Femeia arătă cu degetul spre o oală de lut mare, sigilată cu ceară.

Acesta făcu precum i se ceruse. Sorbindu-şi supa – oricât de mult muncea, îşi amintea întotdeauna să mănânce –, o privi pe Rosethorn bând-o pe a ei. Când ea termină, băiatul o urmă până la pat.

— Slavă zeilor pentru onorata Moonstream, spuse Rosethorn încet, în timp ce se băga sub pătură. Ea nu este zgârcită, spre deosebire de oamenii care conduc locul ăsta. Cu Henna aici, vom primi proviziile de care avem nevoie de la Cercul Spiralat.

„Aveam nevoie de ajutor mai mult decât de orice, gândi Briar, privind-o pe Rosethorn care adormi imediat. Şi l-am primit.”

Apoi, se duse şi el la culcare. Una era să se culce, descoperi el, şi alta era să adoarmă. Îi dăduse lui Flick ceai de salcie în acea dimineaţă? În ultimele trei zile, Rosethorn îl învăţase să aprecieze în mod deosebit salcia. Era singurul lucru care scădea febra, iar febra o supăra mai mult decât petele şi durerile care apăreau când se spărgeau bubele. Ceaiul liniştea şi cealaltă îngrijorare a ei, faptul că Flick slăbea, deşi Rosethorn folosea alt cuvânt: deshidratare.

Poate că trebuia să verifice tăbliţa de la capul patului lui Flick. Ar fi notat dacă-i dăduse prietenei lui ceai de salcie în acea dimineaţă.

Henna se aşeză pe patul lui Orji şi apucă încheieturile bărbatului. Urma degetelor ei era un ornament argintiu – magie. Briar închise ochii o clipă, apoi privi din nou. Urma era mai clară, desfăşurându-se între sfântă şi el ca o serie de rădăcini. Fascinat, Briar se apropie să vadă.

Magia curgea de-a lungul braţelor lui Orji şi în trupul său, ca şi cum Henna o îndruma prin venele lui. Pentru un moment foarte lung, puterea Hennei îl învălui pe Orji din cap până-n picioare. În cele din urmă, aceasta se retrase, retrăgându-se din trupul lui pe unde intrase. Odată ce Henna îşi recuperă magia, îl eliberă pe bărbatul adormit şi îşi puse mâinile în poală, cu capul plecat.

Briar era pe cale să se furişeze de acolo când femeia vorbi:

— Tu ar trebui să dormi.

Vocea ei avea tonul impus scăzut al unei persoane care îşi petrece timpul cu oameni bolnavi. Briar auzi clar, dar nici Orji, nici Flick din patul alăturat nu reacţionară.

— N-am putut. Ce magie era aceea pe care ai făcut-o?

Henna se răsuci pentru a-l privi.

— Ştii că făceam magie?

— E o chestie pe care o am de la Tris, răspunse el. Nu mult după ce Sandry le ţesuse magiile împreună, Niko scrisese o vrajă pe ochelarii lui Tris, ajutând-o să vadă magia cum o vedea el. Îndemânarea trecu apoi şi la Daja, Sandry şi Briar prin legătura lor cu Tris, la fel cum Tris învăţă puţin din magiile lor. Văd puterea când se mişcă sau lucrează, îi explică Briar Hennei, dar nu ştiu ce face.

Henna se duse la patul lui Flick, se aşeză şi îi luă mâinile. Fata începu să se mişte, deschizând ochii cu pleoape grele.

— Vreau doar să văd cum te simţi, o linişti Henna.

Flick îl privi pe Briar, care dădu din cap.

— Mi-e bine, şopti ea, lingându-şi buzele uscate.

Briar aduse o cană cu apă şi o sprijini pe Flick pentru a putea bea. Când îşi întoarse capul, o ajută să se culce înapoi pe pernă. Pe măsură ce ochii lui Flick se închideau, Henna îşi cobora şi ea pleoapele.

— Este un lucru pe care tămăduitorii învaţă să-l facă, şopti ea. În jurul palmelor ei încolţi o pânză din fire de lumină care intrară

în mâinile acoperite de pete ale lui Flick, şi porniră prin corpul ei. Înainte să începem munca, mai întâi trebuie să ştim ce-i în neregulă. Se poate ca tratamentul pe care-l folosim împotriva febrei să afecteze rinichii bolnavi ai pacienţilor sau degetăriţa pe care le-o dăm pentru a întări bătăile inimii să facă o inimă slăbită să cedeze.

— Deci poţi vedea ce este vărsatul albastru, spuse Briar cu înflăcărare.

Henna clătină din cap.

— Dacă ar fi fost o boală cu care m-am mai confruntat, poate aş simţi-o, dar numai atunci. Nu este nici măcar *înrudită* cu bolile pe care le cunosc. Dar pot vedea circulaţia sângelui, starea inimii, a rinichilor şi a intestinelor. Îi pot simţi muşchii, creierul şi oasele. Pot vedea sânge bolnav, dacă îl are, sau lichid în plămâni. Prost hrănită, cu siguranţă. Henna îşi încreţi nasul. Şi are viermi, şi gălbinare.

Gura lui Flick se deschise. Respiraţia ei se auzea cu greu din gâtul şi nasul uscat.

— Viermi şi gălbinare? întrebă Briar, nefiind sigur dacă înţelesese bine.

— Paraziţi, în corpul ei. Trăiesc de pe urma ei. Îmi imaginez că, înainte s-o spele Rosethorn, avea şi păduchi, şi purici.

Briar fu pe cale să întrebe: „Şi nu are toată lumea?” când îşi aminti că el nu mai avusese de când ajunsese la Cercul Spiralat. „Cine sunt eu? se întrebă o clipă, şocat. Cine sunt eu cu adevărat? E ca şi cum am renunţat la a fi Roach, şobolanul de stradă, ca la nişte haine uzate – dar Roach este cine am fost ani de zile. Nu pot şterge *ani,* nu?”

— De unde este fata asta? întrebă Henna. Unde a locuit?

Briar se încruntă la ea.

— În canal, spuse el iritat. Nu-i plăcea dezaprobarea de pe faţa şi din vocea Hennei. „Unde altundeva putea Flick să locuiască şi să fie în siguranţă?” vru el să întrebe, dar renunţă. În schimb, gândi: „Henna se poartă ca şi cum eu sunt unul de-al ei, un cetăţean. Şi nu sunt. Nu pot fi”.

Henna clătină din cap şi îşi rechemă magia. Uşor, trase pătura peste braţele subţiri ale lui Flick.

— O să se chinuie cu asta, din păcate.

— O s-o ajutăm să treacă peste ea, spuse Briar încrezător. I-am auzit la Cerc – se spune că eşti una dintre cei mai buni. Voi

face tot ce spui. Mă gândeam că poate lui Flick i-ar mai face bine nişte ceai de salcie.

— O să am eu grijă de asta, rosti Henna, privindu-l cu o expresie ciudată în ochi. Ar trebui să te odihneşti.

— Nu mă deranjează…

— Toţi pacienţii tăi dorm acum, aşa că nici pe mine nu mă deranjează. Culcarea!

Briar se întoarse să plece. Era la jumătatea distanţei când vocea ei joasă, dar totuşi clară îi ajunse la urechi:

— Uneori, nu poţi face nimic, băiete… Briar. Uneori, nu au destulă putere ca să lupte.

Acesta o privi.

— Flick o să lupte. O să vezi. Căzu pe pat şi răsuci pătura pe el. „Poate că o să aleg ca aniversare ziua în care Roach din Districtul Omului Mort a spălat putina şi l-a lăsat pe puştiul ăsta, Briar, în locul lui, gândi el obosit. Numai că nici măcar nu ştiu când s-a petrecut de fapt. S-a întâmplat parcă în fragmente."

„Poate ştiu fetele când a fost."

Somnul, ca şi trecerea de la Roach la Briar, veni încet. Undeva, între gânduri şi vise, pluti de-a lungul legăturilor invizibile care se întindeau între el şi fete. Acestea-i transformară visele în fragmente mici din vieţile lor.

Acum era Daja, aplecat peste o foaie de fier presată foarte subţire în timp ce Kirel, celălalt ucenic al lui Frostpine, lovea pe o nicovală din apropiere. Căldura o izbea pe Daja din dreapta, uscându-i pielea pe acea parte, în vreme ce o rafală rece, umedă îi făcea partea stângă să se încreţească din cauza furnicăturilor. Mânerul unei unelte ascuţite, pe care ea o numea o „daltă de gravor", i se fixase bine în mâna dreaptă.

Încet, aceasta împinse partea ascuţită a dălţii de-a lungul fierului, modelând curbele care aveau să formeze simbolul protecţiei. Magia ei curgea în urma dălţii. Chema puterea de a apăra şi de a opri ieşirea din metal. Urma o traiectorie magică, realiză Briar: era un model desenat deja pe metal cu ulei de muşcată şi cu magia lui Frostpine. Aceasta se combina cu a Dajei pe măsură ce fata tăia semicercuri în metal, fiecare unindu-se cu celelalte pentru a forma patru petale. La sfârşit, tăie un cerc întreg care trecea prin celelalte curbe. Pe măsură ce-l termina, ajungând în punctul din care plecase, magia dispărea, energia infiltrându-se în fiecare centimetru al fierului.

În cele din urmă, rămase doar un set de curbe vag strălucitoare în ochii ei.

O mână – mare, caldă, bătătorită – se lăsă pe umărul ei. Nu-şi putea da seama de cât timp fusese Frostpine acolo, privind. Fata se uită în ochii săi plini de mândrie.

— Foarte bine, spuse el. Cea mai bună de până acum. Încă una, şi cred c-am terminat pe ziua de azi.

Briar o pierdu pe Daja, dar magia încă îl mai trăgea. Ajunse în mintea lui Sandry, în vreme ce lucra cu un mojar şi un pistil în laboratorul lui Lark.

„Cărbune pentru a filtra ce nu era bun, muşcată pentru protecţie”, se gândea ea. Briar observă că lui Lark şi lui Frostpine le plăcea să folosească muşcate. Sandry pisa cu pistilul în mojar într-un ritm constant, trimiţându-şi magia în ingrediente. Granule de tămâie se fărâmiţau sub apăsarea ei, amestecându-se cu lichidul din petale de flori sfărâmate şi frunze de rozmarin. „Protecţie şi purificare, gândi Sandry, nicio umbră nu poate intra.” Fata umplu castronul cu puterea ei. Uleiurile de garoafă şi tămâie întăreau şi purificau ceea ce avea să devină o pastă subţire mai degrabă decât un ulei. Într-un colţ al minţii, nobila fată desena şi redesena un cerc protector de foc alb în jurul celor pe care-i iubea. Privindu-i pe cei din interiorul cercului, Briar se recunoscu pe el însuşi, pe Rosethorn, pe fete, Lark, Frostpine, Micul Urs, pe duce… şi pe sfântul Crane?

Surpriza vederii lui Crane îl făcu să se trezească în patul lui din Casa Urdei. Privi spre tavan. „De ce, în numele lui Trickster Lakik, o interesa pe Sandry ce i se întâmpla lui Crane?”

Ridicându-se, Briar se uită în sus. Henna stătea lângă patul unuia dintre copiii noi. O strălucire argintie marca prelingerea magiei prin degetele ei în pacient. Culoarea albastră începea să dispară din pielea băiatului.

Briar se duse să privească mai îndeaproape.

— Ce-a păţit? şopti el.

— A avut un atac de apoplexie – o convulsie – în timp ce tu dormeai, răspunse ea. Se întâmplă când o stare febrilă durează prea mult până să fie descoperită. Este albastru pentru că nu a avut destul aer în timpul spasmelor, aşa că încerc să schimb asta.

Briar privi cu atenţie curgerea magiei. Puterea Hennei urma venele dintre pieptul şi capul copilului.

— Cum îi drege magia din sânge aerul?

— Nu ai învăţat fiziologie *deloc* – cum lucrează corpul? întrebă Henna uimită.

Briar se încruntă la aluzia că Rosethorn nu-l învăţa bine.

— Eu mă ocup de plante, spuse el, nu de oameni.

Henna clătină din cap.

— Mă gândeam… nu contează, adăugă ea când Briar o privi aspru. Venele… sângele… poartă aerul de la plămâni la creier. Fără aer, chiar şi pentru puţin timp, părţi din creier încep să moară. Poate însemna o schimbare mică, de exemplu, să uiţi cum să faci un nod, sau poate duce la retardare sau chiar la moarte. Unii care supravieţuiesc vărsatului albastru vor fi afectaţi pe viaţă, poate vor rămâne chiar invalizi.

Băiatul bolnav deschise ochii şi o privi pe Henna.

— Voi fi acolo, mamă, şopti el. Nu lăsa cămilele să mă mănânce.

Apoi, adormi la loc.

— Are o şansă să supravieţuiască. Henna îi dădu drumul şi se ridică în picioare. Oftând, îşi roti capul şi gâtul, încercând să-şi relaxeze muşchii înţepeniţi. Familia sa a dat de vremuri grele recent, aşa că organismul lui nu este încă slăbit. Dacă reuşim să nu lăsăm să-i fie afectat creierul, s-ar putea să se facă bine.

Îl instalaseră într-un colţ pe omul cu tusea, departe de cei în vârstă şi de copii. Acum, acesta se ridică, tuşind zgomotos.

— Dar el? întrebă Briar.

Henna clătină din cap.

— El este în ultimul stadiu al ftiziei – putrezirea plămânilor. Fiindcă a luat vărsatul albastru, va muri în curând.

— Dar tu l-ai putea vindeca, protestă Briar în şoaptă, urmând-o la bufet în timp ce aceasta căuta ceva. Am văzut oameni care pot vindeca. De ce nu te ocupi de asta?

Henna scoase un lighean din bufet.

— Am puterea de a vindeca total patru oameni din această încăpere, spuse ea cu o voce fermă. Oamenii în vârstă, copiii şi cei care deja sunt bolnavi, ca acel bărbat, sunt cel mai greu de adus înapoi – ar trebui să merg în împărăţia morţii să-i iau. Asta m-ar secătui pentru o lună sau mai bine – ceea ce înseamnă că aş fi inutilă, ţintuită la pat, prea slăbită să am grijă de bolnavi, chiar şi fără magie. Dacă tămăduitorii se consumă pentru a salva o mână de oameni, ce se va întâmpla cu cei aduşi mâine

şi poimâine, şi răspoimâine? Femeia căută printre medicamentele de pe masă şi apucă o sticlă maro. Ia o ceaşcă.

Briar o ascultă.

Henna continuă în timp ce turna din sticlă într-o ceaşcă:

— O mică parte din puterea mea dată unei persoane la un moment dat ar putea ajuta cincizeci de oameni să scape de boală şi să mă lase cu destulă putere în propriul meu trup pentru a lupta cu vărsatul albastru. S-ar putea să trebuiască să-i las pe câţiva să moară dacă sunt prea bolnavi şi să-mi păstrez puterea pentru a-i salva pe alţii.

— Îmi pare rău, şopti Briar pe când ea punea la loc dopul sticlei.

— Şi mie, răspunse Henna. Este cel mai rău lucru a fi un mag tămăduitor.

Apoi, duse ceaşca şi ligheanul la omul care tuşea.

O femeie în vârstă se ridică.

— Scoate vâsla aia în apă, trântore! strigă ea. Aducem acasă o barcă plină dacă pescuim până la miezul nopţii!

Icni şi se înecă.

Rosethorn ajunse lângă ea înainte ca Briar să vadă că profesoara lui era trează, îndesând o pânză între dinţii bătrânei. Având convulsii, aceasta se zgudui cu putere şi o împinse pe Rosethorn de pe pat. Briar se repezi să o ajute.

După aceea, nu a mai fost niciun moment de linişte. Atât femeia în vârstă, cât şi băiatul avură convulsii întreaga după-amiază. Când aceştia se liniştiră, Henna, Rosethorn şi Briar îi curăţară pe toţi şi încercară să-i facă să bea lichide. Bărbatul care avea şi tuberculoză tuşea mult şi des, chinuindu-se să respire. Până la apus, scuipa sânge în ligheanul pe care i-l adusese Henna.

Flick aţipea câteodată sau privea în tavan. Încă era prea slăbită pentru a se ridica. Briar o ajută pe fată să stea în capul oaselor, încercând disperat s-o facă să bea mai mult.

Lumina cenuşie a zilei începea să dispară când Briar auzi zăngănitul metalului. Băiatul lăsă castronul pe care-l curăţa şi căută sursa sunetului. Era din nou uşa exterioară?

Se auzi un zăvor tras: *clanc.* Uşa interioară, cea care dădea în Casa Urdei, se deschise larg.

Rosethorn şi Henna se ridicară în picioare. În prag stătea Jokubas Atwater, bătrânul cel rău care-i spusese lui Rosethorn

că nu era făcută din bani Casa Urdei, stătea.

— Întreaga clădire este acum în carantină, zise el aspru, cu ochi amărâţi. Bolnavii trebuie să stea la etajele lor, dar tămăduitorii – privi în jur până-l zări pe Briar – şi ucenicii, voi vă puteţi plimba liberi prin casă.

— Am avea nevoie de încă un om care să ne ajute, îi ceru Henna.

— Veţi avea, spuse Jokubas scurt. Fiica mea vine aici, acum, cu încă zece bolnavi.

05

Vestea că lui Briar şi Rosethorn li se alăturase sfânta Henna a fost primită cu uşurare la Casa Disciplinei. Toţi s-au dus la culcare devreme în acea seară, obosiţi de griji şi de munca de peste zi. Tris se trezi cândva după miezul nopţii, auzind sunetul ploii care răpăia pe acoperişul de deasupra. Îşi puse ochelarii, o rochie de lână şi un şal, trimiţându-şi puterea afară. Senzaţia familiară a metalului încins din camera de vizavi de a ei era absentă. Fata se încruntă, apoi îşi aminti că Daja era la Frostpine, lucrând şi dormind în fierăria lui. Cu un suspin, Tris îşi lăsă magia să se infiltreze printre plăcile şi ipsosul dintre ea şi parter. Lark dormea adânc, căldura magiei ei fiind mai scăzută decât o simţise Tris acasă. Sandry era în aceeaşi formă. Munciseră din greu, punându-şi puterea în măştile şi mănuşile pentru Crane şi personalul său.

Tris găsi forţa vieţii Micului Urs, aceea a unui animal adormit, cu vise nefericite. Cu siguranţă, dulăul dormea în camera lui Briar din nou: prezenţa lui era aproape ascunsă de magia care radia din *shakkanul* lui Briar. În existenţa lui de peste o sută patruzeci şi şase de ani, copacul miniatural fusese folosit pentru a înmagazina şi întări magia proprietarilor săi de dinainte; puterea lui verde apăsa forţa fetei. *Shakkanul şi* Micul Urs transmiteau o senzaţie curios familiară, un fel de tristeţe. Briar le lipsea.

— Tuturor ne lipseşte, murmură ea, supărată, vârându-şi picioarele într-o pereche de papuci de piele subţire. Nu o puteţi ţine pentru voi?

Cu un procedeu exersat timp de luni de zile, fata părăsi casa, deşi se întreba de ce se chinuia să fie atât de tăcută. După cum le simţise pe Sandry şi pe Lark, Tris se gândi că le-ar putea lovi

capace de oale la urechi şi tot n-ar fi mişcat.

Ieşi pe poarta din spate, apoi pe lângă gard şi vie. În iarnă, făcuse în iarbă o cărare care ducea, peste o fâşie de câmp deschis, direct la cea mai apropiată scară de pe interiorul zidului gros al Cercului Spiralat. Ploaia căzu constant cât urcă ea, ridicându-şi poalele să nu se împiedice, gâfâind din cauza efortului. Cel puţin, zilele acestea, nimeni dintre cei care o vedeau gâfâind nu era atât de nebun încât să strige la ea să slăbească. Înainte să înveţe să-şi controleze puterea, şi modul în care producea grindină sau fulgere când era supărată, unii o tachinaseră, iar rezultatele fuseseră interesante.

Învăţând să-şi controleze puterea, renunţase la a le mai răspunde acelor oameni care-i ofereau sfaturi crude. Nu-i plăcuse acest lucru, nici măcar când Niko îi spusese că aceia pe care-i speria îi deveneau duşmani. „Niko are talentul de a-ţi strica toată bucuria”, gândi Tris, încercând să-şi tragă sufletul când ajunse în vârful zidului.

În majoritatea nopţilor în care venea aici, fata mergea în sud, pentru a putea vedea insulele din golf şi Marea împietrită de dincolo de ele. Marea nu se vedea deloc în această noapte; ploaia o acoperea. Sub ea şi la dreapta ei se afla intersecţia drumurilor care înconjurau Cercul Spiralat şi creasta de granit dintre templu şi Mire. Mahalaua şi chiar şi înconjurata de ziduri cetate Summersea erau ascunse privirii; nicio lumină nu răzbătea prin ploaie, nici chiar cea a farurilor din golf.

— Într-o zi… începu o voce.

Tris suspină şi tresări. Apropierea lui Niko o luase prin surprindere. Acesta o linişti pe fată, punându-i o mână pe umăr. Abia îi putea zări faţa ascuţită sub pălăria cu boruri late pe care o purta pentru a se feri de ploaie.

— Nu am vrut să te sperii, spuse el.

— Ei bine, ai făcut-o, bombăni Tris. Ce aveai de gând să-mi spui?

— Doar că, dacă o să ai vreodată o casă a ta, ar trebui să te gândeşti la un turn înalt, de preferat pe o stâncă. Pari să preferi locurile de veghe.

— Sunt un mag al vremii, nu? replică ea. Bineînţeles că-mi plac înălţimile.

— Spune-mi, mag al vremii, cât crezi că va ţine furtuna?

Tris îşi trimise puterea înspre nori.

— O zi, poate două, răspunse ea, testând senzaţiile apei, căldurii şi frigului din aer. Ploaie torenţială până-n zori, ca o ceaţă, până la zece dimineaţa, şi măruntă după aceea.

— O poţi opri? S-o îndepărtezi de aici?

Tris îl privi mirată.

— Tocmai mi-ai cerut să mă amestec în starea vremii.

— Da.

Bărbatul îi ocoli privirea, privind peisajul întunecat.

— Şi ai ameninţat că se vor întâmpla lucruri groaznice dacă-mi folosesc astfel puterea. Nu am voie să influenţez vremea.

— Asta-i altceva.

— Cum ştii că, dacă-mi spui *tu* s-o fac, nu va ieşi la fel de rău ca atunci când aş face-o singură? întrebă ea.

— Nu ştiu, veni răspunsul sec. Simt că este suficient de important încât să merite încercat totuşi sau nu aş fi adus vorba de asta.

Asta o nelinişti.

— Explică-mi, te rog, spuse ea neobişnuit de sfioasă.

Niko oftă.

— Se pare că boala asta nu e purtată prin aer, ceea ce reprezintă singura veste bună pe care am primit-o toată săptămâna. Şi atunci rămân contactul uman, insectele, animalele sau apa. Dacă animalele erau purtătoare, am fi observat că sunt bolnave. Nu sunt muşte sau ţânţari în perioada asta a anului, deşi nu putem exclude puricii şi păduchii. Cred că această molimă se împrăştie prea repede pentru a putea fi vorba despre contact uman, deşi Crane nu exclude posibilitatea. Singurul lucru pe care putem încerca să-l schimbăm…

— Este apa, spuse Tris.

— Apa din canale creşte cu fiecare oră, rosti Niko. Poate deja se scurge în fântânile oraşului. Cu siguranţă, asta se va întâmpla dacă apa continuă să crească. Dacă putem muta ploaia asta de aici, poate am rezolva ceva.

Tris îşi dădu jos papucii, ochelarii şi şalul şi i le întinse lui Niko, apoi se urcă într-un crenel din vârful zidului şi se întoarse cu spatele la vânt. Furtuna era în spatele ei, venind dinspre sud-est şi îndreptându-se către munţii nordici. Fata se împrăştie prin ea şi se lăsă purtată în fruntea ei. Dealurile din jurul cetăţii Summersea se derulau dedesubt. Râuri, valuri, oraşe – le simţi în timp ce plutea pe deasupra lor, îndreptându-se spre munţi.

Un vânt din faţă o făcu să se oprească. Exista o presiune care se opunea furtunii pe care mergea ea, o masă de aer răsucindu-se la aproape cincizeci de kilometri în nord. Nu ar fi mers; dacă insista, avea să regrete. Tris mai întâlnise asemenea lucruri şi nu ar fi interesat-o dacă nu ar fi avut o furtună în spatele ei pe care să o conducă.

Fata sări pe marginea sistemului nordic, care nu se mişca. Urmări extrema vestică, uitându-se după o breşă prin care să poată dirija furtuna, dar nu găsi nimic. În cele din urmă, renunţă. Întorcându-se la furtuna de la Cercul Spiralat, Tris îşi folosi puterea pentru a o trimite mult deasupra norilor. Ferită de presiunea furtunii, se întoarse spre vest, căutând în continuare un loc în care s-o îndrume. Nu găsi nicio soluţie.

„Rahat de pisică”, gândi Tris, folosind o expresie favorită de-a lui Sandry.

Curioasă, fata plonjă până când se prinse în vârtejul furtunii ei. Se lăsă trasă spre sud şi est, păstrându-şi propria putere pentru drumul de întoarcere. În cel mai sudic punct al furtunii, se eliberă brusc. O nouă furtună o prinse aproape imediat. Se lăsă trasă chiar mai spre sud şi se eliberă printr-o săritură – direct într-o a treia furtună.

Când, în sfârşit, deschise ochii trupului, zări cerul de culoare rozalie printr-o spărtură în norii estici. O burniţă măruntă cădea asupra Cercului Spiralat.

Trupul îi înţepenise în absenţa spiritului. Se clătină şi văzu că mai erau doar vreo doi centimetri între tălpile ei şi marginea zidului. Uitase că se afla într-un crenel şi nimic nu o împiedica să cadă.

O mână slabă îi înconjură talia şi o trase înapoi. Tris şi Niko se rostogoliră amândoi grămadă pe pasarelă.

Când fata se dădu la o parte, Niko se ridică, având răsuflarea tăiată.

— Să nu faci *niciodată* asta singură! spuse el cu asprime după ce îşi trase sufletul. Puteai să mori!

— Am observat, răspunse Tris, tremurând.

Niko scotoci prin săculeţul de la curea şi scoase o sticluţă. O deschise şi i-o duse la buze. Tris bău supusă, încercând să nu lase ceaiul dulce să se scurgă printre dinţii ei care clănţăneau. Era un amestec pe care nu-l recunoştea, cu aromă de curmale, lămâie şi prune.

— Ăsta nu e de-al lui Rosethorn, zise ea cu răsuflarea întretăiată după ce termină. Nu avea nevoie să vadă magia care infuza ceaiul, o simţea în vene. Capul i se limpezi, iar trupul rece i se încălzi rapid.

— Moonstream l-a făcut, răspunse Niko, punând sticla la loc în curea. Presupun c-ai fost plecată atât de mult timp cu un motiv… Ai veşti bune pentru mine?

Tris sări în picioare, netezindu-şi fusta foarte udă. Niko o privi cu ochi strălucitori pe sub pălăria cu boruri late.

Trăgând adânc aer în piept, Tris spuse:

— Pot să mut furtuna asta, dar n-o să servească la nimic. Sunt furtuni în spatele ei, kilometri întregi. Acestea revarsă ploaie peste toată jumătatea estică a Mării împietrite. Orice alung eu de aici va fi înlocuit într-o zi sau chiar mai puţin.

Sprâncenele groase ale lui Niko se uniră într-o încruntare.

— De ce acum, zeilor? întrebă el. De ce ne daţi acum toată ploaia? Nu avem nevoie…

— Hei! strigă cineva de jos, din interiorul Cercului Spiralat. Mi s-a spus că Niklaren Goldeye este acolo sus!

— Cum putea şti cineva asta? întrebă Tris în vreme ce Niko se ridica.

— Cât tu erai… ocupată, rosti el pe un ton sec, am avut câteva discuţii cu gardienii. Ei trebuie să-i fi spus. Bărbatul se aplecă peste balustrada pasarelei. O clipă, strigă el.

Coborî sprinten pe scări, cu Tris în urma lui.

Cel care-i chemase părea mulţumit să aştepte: se sprijinea pe genunchi în timp ce se chinuia să-şi recapete respiraţia. Tris rămase surprinsă să constate că acesta nu purta uniforma gărzii ducelui, care păzea Mire şi tot ce se afla în afara zidului Summersea, ci a gărzii Provost, care patrula în interior.

— Spuneau că trebuie să aflaţi imediat, gâfâi omul când ajunseră la el. Cineva i-a zis căpitanului, şi aceasta ne-a ordonat să verificăm casa şi i-am găsit pe trei dintre ei. Apoi, ne-a ordonat să căutăm şi în casele vecine şi am mai găsit trei în una şi cinci în cealaltă. Căpitanul răscoleşte toată Aleea Cizmarului acum. Sunteţi aşteptat în oraş.

Având o expresie sumbră, Niko ridică o mână.

— Trei, trei şi cinci ce? întrebă el cu vocea sa domoală puţin asprită.

Gardianul trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă trupul.

— Este vărsatul albastru, maestre Goldeye, rosti el cu o privire speriată. În oraş.

06

După o noapte lungă, în care au petrecut mai mult timp cu îngrijirea bolnavilor decât dormind, Briar, Rosethorn, Henna şi noua tămăduitoare se ocupară de săpuneli, ceai şi încercând a se obişnui cu perspectiva unei zile dificile. Nici nu apucară să termine micul dejun că femeile fuseseră chemate la o şedinţă a tuturor tămăduitorilor din Casa Urdei.

— Stai aici, îi şopti Rosethorn lui Briar. Vor fi multe certuri până se va ajunge la un subiect util. Eşti mai de folos aici.

Briar rămase să vegheze, în timp ce aceia care nu erau la şedinţă – muncitorii din casă şi membrii Gărzii Ducelui, cu toţii purtând mănuşi şi măşti – aduceau mai mulţi pacienţi. Până la prânz, toate paturile fuseseră ocupate. Apoi, muncitorii puseră paturi de scânduri pe coridorul lat din centru. Odată acestea instalate, încă zece bolnavi au fost aduşi înăuntru. Un paravan de pânză a fost montat în jurul omului care tuşea. Acesta supravieţuise nopţii, dar respiraţia îi hârâia oribil acum.

Intimidat de noii adulţi, neplăcându-i faptul că bolnavii nu erau trataţi cu blândeţe, Briar se aşeză lângă patul lui Flick. Se îndepărtă doar pentru a aduce apă, a merge la toaletă sau ca să umple ceşti din oala mare cu supă sau cea şi mai mare cu ceai de salcie, de pe masă.

Afară, furtuna din noaptea trecută continua: vântul gemea prin crăpăturile din ziduri. În vreme ce muncitorii aduceau lămpi pentru a alunga întunericul, Briar făcu o descoperire fericită. Petele de pe pielea lui Flick se micşorau şi dispăreau. Când se întoarse Rosethorn, băiatul o trase la patul lui Flick.

— Petele de vărsat dispar! spuse el vesel. O să supravieţuiască!

Rosethorn îi luă pulsul lui Flick, apoi cercetă fierbinţeala de pe fruntea şi pieptul fetei.

— Este încă într-o stare febrilă, deşi nu la fel de accentuată, constată ea. Va trebui să aşteptăm. Îşi ridică privirea către Briar, care se încruntă văzând modul ei calm de a primi cea mai bună veste pe care o avusese de ceva timp. Ar putea fi o ameliorare. Febra este mai periculoasă decât petele… nu-mi place că nu cedează la ceaiul de salcie. În orice caz, trebuie s-o laşi o

vreme. Avem treabă.

— Cine o să aibă grijă de ea? întrebă Briar.

— Oamenii care lucrează aici, deocamdată, spuse Rosethorn.

— Dar ei nu sunt atenţi. Ei doar îi înghiontesc pe bolnavi şi pleacă.

Rosethorn se încruntă. Briar se făcu mic, aşteptând muştruluiala aspră. Femeia părea iritată.

În schimb, ea inspiră şi îşi aranjă şnururile care îi ţineau masca prinsă de urechi, stăpânindu-şi accesul de furie.

— Ei vor avea grijă de prietena ta ca de oricine altcineva. E treabă pentru magii plantelor şi trebuie făcută acum.

Oftând, Briar lăsă ceştile jos şi o urmă afară din cameră. În drumul lor, trecură prin alte trei camere la fel de mari ca a lor până la scara interioară. Acele încăperi erau şi ele pline. Mai bine de jumătate dintre oamenii care lucrau acolo purtau veşmintele albastre ale Templului Apei, o imagine care-l calmă pe Briar. Deşi noua tămăduitoare din camera lor, fiica lui Atwater, părea în regulă, băiatul nu întâlnise pe nimeni dintre ceilalţi care lucrau în Casa Urdei. După poveştile lui Rosethorn despre certurile cu ei din timpul iernii, nu avea prea multă încredere în localnici.

— De ce lucrează aici dacă nu le plac oamenii săraci? o întrebă el pe Rosethorn în timp ce coborau scările.

Femeia zâmbi strâmb.

— Unora le pasă. Alţii, pentru că este la modă zilele astea să se intereseze de Mire, explică ea. Şi ceilalţi din cauză că este singura muncă pe care o pot găsi. Comparativ cu banii primiţi din fondurile de caritate ale breslelor sau de la duce, aceştia sunt plătiţi cu un salariu decent. Unora le-a păsat la un moment dat, dar au văzut atât de multă sărăcie, încât li s-a frânt inima.

Briar reflectă că aceasta era o idee lămuritoare – că puteai iubi ceva şi pierde acea iubire. Oare el va ajunge să nu mai iubească lucrurile verzi? îşi trecu atât de uşor vârfurile degetelor peste mâneca lui Rosethorn, încât ea nici nu simţi.

„Nu, gândi el cu un zâmbet. Nu voi rămâne niciodată fără asta.”

Cei doi trecură de palierul etajului al doilea şi de parter, dându-se la o parte din calea oamenilor care duceau provizii la etaj. În cele din urmă, ajunseră într-un beci vast. Şi aici era aglomerat: magazii de toate felurile se înşirau de-a lungul

peretelui din stâncă. Vizavi se aflau cuptorul şi instalaţiile de pompare care duceau apă în clădire.

Rosethorn se îndreptă direct către ultima magazie şi intră. Briar, urmând-o, văzu o cameră mare, luminată puternic, tapetată din tavan până-n podea cu rafturi acoperite. Pe ele se aflau borcane cu medicamente, fiecare recipient fiind acoperit cu un strat subţire de praf.

— Unul dintre oamenii lor – care a dispărut acum două zile – a vândut toate medicamentele pe care le-am adus aici acum optsprezece luni, spuse Rosethorn, cercetând borcanele. *Şi* medicamentele pe care le-am înnoit când am venit în vizită. Aici sunt cele care au mai rămas şi au o vechime mai mare de un an. Dacă aş putea-o găsi, aş... ei bine, nu contează. Asta-i ce avem. Noi doi vom reface sau vom adăuga câtă eficacitate vom putea la fiecare fărâmă sau picătură de leac.

Lui Briar îi sări inima din piept când privi toate acele rafturi.

— Nu o poate face altcineva?

— Nu cum putem noi. Rosethorn luă borcane mari de ceramică, având etichete pe care scria *Scoarţă de salcie,* din rafturile de lângă ea şi le puse pe o bancă de la intrarea în încăpere.

— Nu putem lua unele noi, de acasă? întrebă Briar.

Aceasta părea a fi o muncă lungă, plictisitoare şi ingrată.

— Întregul oraş vrea medicamente noi. Crezi că primarul a pus Casa Urdei în capul listei de priorităţi? Rosethorn clătină din cap. Nu te mai codi şi treci la treabă!

Ridicând un cuţit de pe bancă, Briar îl folosi pentru a tăia sigiliile de ceară şi a desface capacele borcanelor. Scoarţa de dinăuntru era uscată, sfărâmicioasă şi inodoră.

— Asta are mai mult de un an vechime, anunţă el, cercetând scoarţa cu magia lui, încercând să-şi dea seama de cât timp fusese tăiată de pe copaci. Poate, doi ani.

— Bineînţeles că este veche, spuse Rosethorn. Sarcasmul din vocea ei nu îi era adresat lui. De ce ar trebui ca munca asta să aibă ceva uşor în ea? Femeia trase două coşuri mari de sub masa de lucru, câte unul pentru fiecare. Varsă borcanele în astea – vom face mai multe dacă lucrăm câte un coş, în loc de câte un borcan.

Odată ce coşurile fură pline, Rosethorn se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate.

— Ce avem de făcut este să devenim copacul-regină, cel din care se nasc toate sălciile…

— Există o astfel de regină? întrebă Briar, intrigat.

Rosethorn îl privi cu asprime.

— Sălciile aşa cred, şi ele sunt cele care contează. Pot continua? Briar aprobă din cap. Îl mai lăsă o clipă – pentru a se asigura că e atent –, apoi reluă: Magia noastră va fi seva reginei pe care o punem în scoarţa asta, pentru a o face din nou tânără şi puternică.

Femeia scoase o sticluţă din buzunar. Conţinea uleiul pe care el îl numea „Ridicarea ancorei”, deoarece era folosit pentru a porni o lucrare magică; Rosethorn îl numea „Înlesnitorul”. Îl învăţase pe Briar să amestece uleiurile de garoafă, lotus şi smirnă în proporţiile potrivite, pentru ca puterile lor de purificare şi tămăduire să fie maxime. Chiar îi făcuse un compliment pentru ultimul lui amestec, spunându-i că îi putea simţi puterea din partea cealaltă a camerei. Acum, ştiind ce urma, băiatul întinse mâinile.

Femeia îi puse câte o picătură în centrul fiecărei palme şi o a treia între ochi. Briar le simţea ca pe nişte mici sori, puterea lor amestecându-se cu magia din sângele său. Rosethorn îşi făcu la fel sieşi, apoi trase coşul în poală, ţinându-l cu mâinile date cu ulei. Briar se aşeză pe podea, cu coşul între picioare, îşi puse palmele pe marginile lui, apoi închise ochii.

Femeia se înălţă în imaginea sa mentală. El uitase cum i se tăia respiraţia când vedea copacul imens care sălăşluia în pielea ei de mărgăritar. Era uimit acum, copleşit şi puţin speriat.

Briar îi atinse genunchiul cu piciorul şi vorbi prin telepatie:

— *Eşti ca un* shakkan *uriaş, cu toată puterea din tine.*

— *Vezi-ţi de scoarţa ta,* îi ordonă ea deloc amuzată.

El se retrase şi se gândi la propria magie. Deci era acum o regină a sălciilor, nu? „Mai bine ar fi fost un *rege* al sălciilor”, gândi el în taină, încercând s-o vadă. Centimetru cu centimetru, băiatul se modelă: lemn palid, scoarţă gri, brăzdată de fisuri, crengi lungi şi nostalgice, frunze ascuţite. Puterea îl modela şi făcea ca nervurile din frunzele sale să lucească. Coşul deveni străveziu ca sticla datorită puterii sale; Briar pătrunse în conţinutul lui, alimentând scoarţa uscată, slăbită ca şi cum ar fi fost a lui.

— *Destul.* Rosethorn îi atinse mâna pentru a vorbi cu el.

Păstrează copacul în minte, dar eliberează grămada asta de scoarţă. Mai avem multă de alimentat.

El se trase înapoi, deschise ochii şi cercetă coşul. Bucăţelele de scoarţă luceau în ochii lui de parcă ar fi fost proaspăt tăiate din copaci puternici.

„Nu-i rău”, îşi spuse el. Atent să-şi păstreze regele-salcie în minte, fără să lase imaginea să se destrame, umplu borcanele pe care le golise. „Pot face asta cu uşurinţă.”

El şi Rosethorn lucrară patru coşuri fiecare, înnoind puterea scoarţei de a alunga febra şi durerea, apoi punând-o la loc în borcane pentru a fi folosită. După ce o regenerară pe toată, Briar cercetă regele-salcie. O clipă, se întrebă cum ar fi fost să scoată rădăcini şi frunze. Ideea era tentantă, o cale de a evada din această casă cu mirosurile şi oamenii ei neplăcuţi şi cu muribunzi. O cale de a fi singur şi de a se bucura de soare.

Rezistând atracţiei salciei, Briar privi în jur. Cineva le lăsase o tavă cu un ceainic, ceşti, pâine şi o bucată groasă de brânză.

— Mâncare! spuse el vesel. Tentaţia regelui-salcie dispăru. Nu ne-a dat supă!

— Nu *ne-au* dat supă, îl corectă Rosethorn obosită şi se chinui să se ridice în picioare. Sper că e nişte miere pe undeva, am nevoie de ea.

Era miere. Briar îşi puse destulă în ceai şi o privi atent în timp ce îl bea, apoi îi oferi pâine şi brânză. Mulţumit că profesoara lui mânca, el îşi înfulecă porţia. După ce terminară, băiatul se simţi în formă maximă.

— Auzi, Rosethorn?

Aceasta-şi privi pâinea dintre degete ca şi cum ar fi fost rumeguş.

— Ce este?

— Când e ziua ta?

Ideea îi venise când se ocupa de coşuri. Să aibă aceeaşi zi de naştere ca şi Rosethorn – asta ar mulţumi-o până şi pe domniţa Sandrilene.

Rosethorn zâmbi strâmb.

— *Noaptea cea lungă.*

Briar o privi mirat. Nu se putea.

— *Noaptea cea lungă?* Era apogeul iernii, noaptea în care toate focurile erau stinse şi toată lumea se ruga să răsară soarele.

Ea aprobă din cap, cu un zâmbet strâmb.

— Nu le închide asta gura celor care spun că zilele noastre de naştere ne determină vieţile? Ce fel de mag al plantelor are o zi de naştere în cea mai lungă noapte a anului? Rosethorn oftă. Mi-o serbez însă în mijlocul verii – deşi nu prea mult, pe măsură ce îmbătrânesc. Cine vrea să i se aducă aminte de aniversări? Ridicându-şi sprâncenele subţiri, întrebă răutăcios: Încă nu ai ales una, băiete?

Briar clătină din cap, posomorât.

— Ei bine, nu veni la mine pentru ajutor. A mea a fost o mică glumă a zeilor. Acum, unde rămăsesem?

În continuare veni scoarţa de cireş sălbatic, la fel de uscată şi râncedă ca salcia. După trei coşuri, Briar se simţi puţin obosit, dar nu atât încât să se oprească, nu când vedea umbrele de sub ochii lui Rosethorn. Îşi continuă treaba şi refăcu vigoarea pierdută a podbalului, cătuşnicăi şi bananierului – toate medicamentele pentru tuse sau febră. Ieşind din transă după regenerarea unui coş cu trifoi roşu, descoperi că Rosethorn dispăruse. O zări în colţul cel mai îndepărtat al camerei, cu spatele la el şi cu mâinile la ochi. Rosethorn – care îi îngrozea pe majoritatea oamenilor cu raţiune şi pe toţi cei lipsiţi de ea – plângea. Mai rău, plângea pe muteşte, monoton, ceea ce arăta că o făcea deja de ceva timp.

Briar o cuprinse strâns de talie, lipindu-şi obrazul de spatele ei.

— O voi găsi pe hoaţa aceea, chiar dacă va trebui să caut sub fiecare pietricică aflată între locul ăsta şi Golful de Foc, şopti el înflăcărat. Oriunde a dus moneda pe care a primit-o din vânzarea medicamentelor tale nu-i destul de departe cât să se ascundă de *mine.* O voi tăia în bucăţele pentru tine, ţi-ar plăcea asta? O poţi prăji peste un foc şi apoi s-o dai rechinilor, cum m-ai ameninţat pe mine tot timpul. N-o să fie distractiv?

— Îmi pare rău, şopti Rosethorn. Nu am vrut să fac asta.

Să o audă cerându-şi scuze că a izbucnit în lacrimi, exact cum făceau fetele, aproape că-i frânse inima. Nu îşi dăduse niciodată seama cât de mult se ataşase de Rosethorn, care nu se temea de nimic şi de nimeni.

— Îţi voi da pielea ei pe băţ, se oferi el. Doar spune-mi şi o voi face, îţi voi aduce degetele ei hoaţe în suc de castraveţi. O…

— Nu, spuse ea, încercând să zâmbească, în timp ce-şi

întorcea faţa spre el. Nu este din cauza…

muncii ăsteia. Deşi urăsc să fiu aici, fără să am nici măcar o fereastră, în toată, în toată *litiera* asta.

Cuvântul însemna stratul de frunze, scoarţă şi crenguţe care se află pe pământ, în păduri. Îl uimi s-o audă folosindu-l pentru a se referi la conţinutul acestor borcane. Femeia îşi şterse faţa cu mâna, întinzându-şi praful pe obraji.

— Unde-ţi este batista? întrebă Briar.

Rosethorn ridică din umeri.

Băiatul desfăcu firele care-i ţineau masca şi-i şterse obrajii cu ea. Pielea îi era uscată şi lipsită de energie, observă el. Până şi buzele îi erau palide. Ea părea – cel mai bun cuvânt la care se putu gândi – „umbrită”.

„Umbrită”, gândi el din nou, o idee jucându-i în minte. Ea se simte ca o plantă la umbră.

Briar se îndepărtă de ea. Existase vreodată o zi în care ea să nu iasă? Alergaseră împreună până la Templul Apei sau la Templul Pământului pe timpul celor mai groaznice ploi sau doar se plimbaseră, urmând drumul întortocheat al Cercului Spiralat, până la Centru şi înapoi, oprindu-se să cerceteze fiecare petic plantat cu flori şi legume adormite.

— Vrei să mergem pe acoperiş? întrebă el.

Rosethorn clătină din cap.

— Nu mă ofilesc din cauza lipsei de soare, băiete, îl informă ea.

Acesta nu era convins că ea avea dreptate, nu în întregime.

Lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji.

— Of, dragă, şopti ea, întorcându-şi faţa. Vreau să fiu *acasă,* spuse ea, aproape ca pentru sine. Cu Lark şi fetele, până şi cu câinele ăla idiot. Vreau ca oamenii să nu mai… trăncăne cu mine. Vreau laboratorul meu şi grădina mea.

— Eu trăncănesc, specifică Briar încet.

— Nu faci asta, zise ea, ştergându-şi încă o dată faţa cu mâneca. Nu despre cheltuieli sau când trebuie să primeşti cel mai târziu ce vrei. Tu nu-mi spui să mă supun sau să clarific lucrurile pentru cineva, sau să fac rapoarte scrise în fiecare zi. Tu nu tuşeşti şi nici nu vomiţi pe mine… Inspiră adânc. Nu aş fi plâns dacă nu eram obosită. Şi, dacă spui vreodată *cuiva* că m-am prostit aşa, voi nega, adăugă ea, încercând să pară Rosethorn cea pe care o ştia el.

Briar îşi îndreptă mintea către fete. Cine de acasă era liber? Nu Sandry; ea şi Lark frecau cu ulei o pânză de bumbac nevopsit, care se folosea pentru măşti şi mănuşi. Nici Daja; ea îl ajuta pe Frostpine să toarne fier topit într-o formă. Tris stătea în laboratorul lui Rosethorn, cu o carte deschisă în faţă, privind ursuză pe fereastră cum şiroia ploaia.

— *Tris?* o strigă Briar prin telepatie. *Am nevoie să mi se aducă* shakkanul *aici, chiar acum – ăsta şi câteva dintre ierburile aflate în ghiveci, din casă. Plante vii, ţine minte.*

— *Vrei să vin până acolo cu o grămadă de plante?* sosi răspunsul indignat al roşcatei. *Pe o zi ca asta?* Fata îşi flutură mâna înspre grădina spălată de ploaie.

— *Te rog,* rosti el solemn. *Este important.*

Tris se întinse de-a lungul legăturii lor, simţindu-i durerea, şi o privi pe Rosethorn prin el. Dacă observase urmele lacrimilor sau expresia mohorâtă a lui Rosethorn, fata, măcar o dată, dovedi destulă diplomaţie cât să păstreze liniştea.

— *Of, bine,* spuse ea exagerat de răbdătoare. *Nu e ca şi cum aş avea treburi importante de făcut.*

Briar se întoarse către Rosethorn. Discuţia sa mută cu Tris se petrecuse într-o secundă.

— Uite, suntem amândoi epuizaţi. Am făcut destul cât să le ajungă o oră, pun pariu. Aşa că hai să soilim puţin, ce spui? O fac şi eu dacă o faci tu.

Aceasta îl prinse de ureche.

— Limbaj de maidan, îl certă ea.

— Ai dreptate, este, spuse el vesel. Ce zici de-o soileală?

— Încerci să ai grijă de mine? vru ea să ştie.

Decât să răspundă unei întrebări atât de delicate, Briar căscă. Pleoapele lui Rosethorn fluturară.

— Ar trebui să mai facem, rosti ea cu o voce joasă. Tăcu, adâncită în gânduri, iar băiatul plecă să împrumute două pături din altă magazie. Când se întoarse, ea era ghemuită într-un colţ, deja dormind. Uşor, el o acoperi. Era rece în beci. Înfăşură a doua pătură în jurul propriilor umeri şi răsturnă borcanele cu sirop uscat de mure pentru durerile de stomac.

Când Briar realiză că *shakkanul* său era undeva prin apropiere, se ridică în picioare. Rosethorn încă dormea. Aceasta se trezise de multe ori în timpul nopţii, încercând să-l ajute pe

bărbatul tuberculos. Briar lăsă pătura şi siropul şi părăsi beciul. La jumătatea scărilor, îşi aminti de masca sa de pânză şi şi-o puse peste nas şi gură.

— Vin provizii, striga cineva de la uşa din faţă. Toată lumea înapoi! Înapoi!

— *Am ajuns,* o auzi Briar pe Tris spunând prin telepatie. *Am luat o cursă cu provizii de la Cercul Spiralat. Căruţaşului i s-a permis să pună totul doar pe prispa casei şi ni se cere să mergem dincolo de gard. Nici măcar n-o să te pot vedea, nu?*

— *Nu ştiu,* îi spuse Briar, trist. *Cre' că nu.*

Membrii gărzii ducelui aflaţi în carantină îi ţineau departe de uşă pe bolnavii care puteau merge. Doi tămăduitori în veşminte albastre ieşiră cu un scut orbitor de lumină albă, ridicat în faţa lor ca un zid.

— Chestia aia o să strice lucrurile care mi-au venit mie? îl întrebă Briar pe Jokubas Atwater.

Bărbatul se încruntă la Briar.

— Nu e treaba ta, bufni şeful Casei Urdei. Treci înapoi în pat, unde-ţi e locul.

— Ăsta nu-i bolnav, spuse unul dintre gardieni. Este Briar, băiatul lui Rosethorn. Îi făcu cu ochiul lui Briar, alungându-i neplăcerea pricinuită de comportamentul lui Jokubas. Ei i s-au adus lucruri, băiete?

Briar încuviinţă:

— Plante.

— Vraja de curăţare nu va afecta plantele, spuse Jokubas iritat. Credeam că tu şi ea ne sporeaţi medicamentele.

— Da, spuse Briar pe acelaşi ton, fără să mai adauge nimic. Lumina albă din faţa celor doi tămăduitori pătrundea pe lângă şi printr-o grămadă de cutii, coşuri şi un singur container din nuiele împletite, fără capac.

— *Ăla e,* îi spuse Tris lui Briar, privind prin ochii acestuia. *Ţi-am trimis ce părea suficient de solid cât să supravieţuiască drumului.*

Când personalul casei ieşi să ia proviziile, la fel făcu şi Briar. În clipa în care privi în coş, moralul său crescu. Ori din greşeală, ori datorită faptului că ea învăţase ceva de la Briar şi Rosethorn pe timpul iernii, Tris alesese plantele pe care el însuşi le-ar fi luat. Coşul nu conţinea numai *shakkanul* lui, ci şi una dintre multele iedere protectoare de la Casa Disciplinei. Tris adusese

chiar şi mica grădină de ierburi de pe pervazul laboratorului lui Rosethorn: măghiran, oregano, chimen dulce, mărar şi mentă. Toate posedau anumite proprietăţi de vindecare sau protecţie în completarea aromelor pe care le ofereau mâncării.

— *Ai făcut bine, Bucle de Aramă,* îi spuse Briar încet lui Tris, care se urca în căruţă pentru a se întoarce. *Îţi rămân dator.*

— *Prostii,* răspunse ea mulţumită. *Cum am spus, nu-s chiar ocupată.*

Cu mare atenţie, Briar duse coşul jos. Fără să-şi trezească profesoara, aranjă plantele în jurul trupului ei ghemuit şi aşteptă.

După un minut sau două, acesteia îi reveni culoarea în obraji, chipul ei devenind din cadaveric ivoriu. Buzele ei înfloriră din alb în roz. Părul ei, tern în ultimele zile, căpătă o strălucire castanie.

„Era ca şi cum ar fi fost moartă, realiză el cu un fior. Ca şi cum ar fi fost moartă şi cumva readusă la viaţă."

Femeia deschise ochii. Încă erau puţin injectaţi, dar strălucirea lor revenise. Căscă cu poftă.

— Ce nătăfleaţă am fost, constată ea, ridicându-se. Îşi puse o mână în jurul trunchiului *shakkanului* şi apucă ghiveciul iederei cu cealaltă. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că asta era problema.

— Nici eu, până să spui că nu eşti o plantă care are nevoie de soare, zise el. Tu nu mai fuseşi niciodată în carantină, nu?

— Nu *am mai fost* niciodată în carantină, da, zise ea cu asprime.

Briar zâmbi, fără să se corecteze. Aceasta era Rosethorn cea pe care o ştia el. Cât de curând, ea avea să ameninţe pe cineva cu o moarte oribilă.

— Sunt tot timpul închisă cu Crane, făcând leacuri. Nu m-am gândit niciodată că va veni o zi în care să-mi doresc asta. Femeia oftă. Ar trebui să ne întoarcem la treabă.

Briar încuviinţă şi aduse alte medicamente vechi de care să se ocupe. Rosethorn mai stătu o clipă, legănând fiecare plantă în mâini şi mângâindu-şi faţa cu frunzele ei.

Ca mag al plantelor, Rosethorn putea capta rezervele de magie ale *shakkanului,* după ce Briar îl convinse să permită acest lucru. Din motive care îl nedumereau pe băiat, *shakkanul* prefera atingerea lui, nu a lui Rosethorn. Cu ajutorul copacului şi cu energiile refăcute ale lui Rosethorn şi chiar şi ale lui Briar

datorită contactului cu plante vii, aceştia terminară treaba.

Apoi, duseră într-un coş plantele la etaj.

— Hai să împărţim comoara, sugeră Rosethorn. Să le dăm oamenilor ceva la care să se uite. Cei doi puseră toate plantele, cu excepţia *shakkanului,* pe pervazurile din pavilioanele de la etajele unu şi doi. Deşi Briar era fericit să aducă veselie în acele încăperi, a fost neplăcut surprins să vadă câţi oameni erau în ele. Fiecare salon de la etajul întâi găzduia treizeci de persoane, la fel saloanele lor de deasupra. Cele trei infirmerii de la al doilea etaj erau pline cu câte o sută de pacienţi. Făcând totalul celor aflaţi în saloane, băiatul realiză că în Casa Urdei erau aproape cinci sute de bolnavi.

— De unde tot vin? o întrebă el pe Rosethorn, în vreme ce cărau coşul gol la primul etaj pentru a fi refolosit. Briar îşi ducea *shakkanul* în braţe; acesta avea să rămână lângă el. Sunt din Mire?

Rosethorn clătină din cap. O grămadă de cutii şi coşuri goale se aflau lângă uşa de la intrare. Femeia puse coşul lor pe ele.

— Primim oameni din Districtul de Est încă de ieri. Se vorbeşte despre golirea caselor din jur, ca să le folosim pentru carantină.

— Nu este nevoie, spuse o voce cunoscută. Rosethorn şi Briar tresăriră când Niko ieşi dintr-un birou din apropiere, împreună cu sfânta Henna şi Jokubas Atwater. Niko nu purta numai mănuşi şi mască, ci şi o robă lungă, vrăjită atât de puternic împotriva bolii, încât pe Briar îl usturau ochii dacă se uita la el. Epidemia fiind deja răspândită în oraş, Templul Apei de acolo şi-a deschis saloanele spitalului pentru a-i primi pe cei cu vărsat albastru.

— Boala a ajuns în afara Districtului de Est? întrebă Rosethorn.

— Zece cazuri în dimineaţa aceasta în Piaţa Fântânii, răspunse Niko, şi şapte în Triunghiul Smaraldului.

Briar îşi muşcă buza. Niko tocmai numise cele mai bogate două districte din interiorul zidurilor, unde locuiau comercianţii bogaţi şi nobilii. „Dacă o au bogătaşii, toată lumea o are”, gândi el.

— Ducele eliberează un arsenal, pentru a fi folosit ca spital, adăugă Henna. Mă duc acolo pentru a pune lucrurile în ordine.

— Cum rămâne cu carantina? întrebă Briar.

— S-a terminat, nu? îi întrebă Rosethorn pe Niko şi pe Jokubas. Nu mai are rost, nu dacă sunt cazuri peste tot prin Summersea.

Ambii bărbaţi încuviinţară.

Briar chiui de veselie.

— Atunci, putem merge acasă!

— Nu, spuseră în cor cei patru adulţi, spre mirarea lui.

— De ce nu? întrebă el, deodată furios. Cui îi folosea el aici şi de ce să nu plece? Aveau destui tămăduitori acum. Voia camera lui înapoi, din casa lui şi mâncare gătită de inegalabilul Gorse din bucătăriile templului. Voia ca Lark să spună cât de curajos fusese şi să audă ceasul Centrului bătând ora. Aerul liber ar fi fost plăcut, la fel, şi lumina soarelui destul, şi o rostogolire în iarbă cu câinele lui. Se putea întoarce printre fete, unde-i era locul.

„Cine o să aibă grijă de Flick? întrebă o voce şoptită din mintea lui. Îi mai pasă cuiva de ea în afară de tine?"

Rosethorn puse o mână pe umărul lui Briar.

— Boala nu a ajuns la Cercul Spiralat, îi explică ea uşor. Nu? Întrebarea îi era adresată lui Niko, care clătină din cap. Până nu aflăm cum circulă epidemia asta, nu putem risca să le ducem vărsatul albastru prietenilor noştri.

— Dar tu te întorci, nu? îl întrebă Briar pe Niko.

— Da, mă întorc, rosti scurt acesta. Trebuie să mă opresc la un cort din afara mahalalei Mire, să scap de haine, să mă frec pe fiecare centimetru din trup cu un săpun dezgustător care îmi dă mâncărimi, apoi să mă mai ung cu un ulei care miroase şi mai dezgustător înainte să pot pleca. Dacă eram de părere că eşti de mai mare folos la Cercul Spiralat decât aici, aş fi fost chiar încântat să-ţi sugerez să primeşti acelaşi tratament.

Briar se uită urât la Niko, care-l privi exact la fel. Dacă s-ar fi simţit ceva mai îngăduitor, Briar ar fi văzut că ochii lui Niko erau obosiţi, că pielea îi era crăpată şi roşie, că era tras la faţă. Dar Briar nu era îngăduitor în acel moment.

— Chestia asta pute! strigă el, îngrozit că avea să-şi petreacă tot restul vieţii în Casa Urdei. Chiar, chiar pute! Mila lui Lakik pentru vărsatul albastru şi orice l-a trimis!

Băiatul fugi la etaj cu *shakkanul său,* luptându-se cu nevoia de a plânge ca un copil mic. Problema era că deja vedea mila lui Lakik, care nu era deloc milă.

Frostpine puse capacul pe cutia de mostre. Daja o mai apăsă o dată. Kirel i-o duse fetei în veşmântul galben al Templului Aerului, care aştepta în prag. Aceasta balansa într-o roabă un cufăr de lemn aproape plin cu cutii pentru mostre. Kirel o puse peste celelalte, închise cufărul şi strânse cureaua de piele care ţinea capacul. Aruncându-i uriaşului tânăr o privire piezişă, fata îi mulţumi, apoi întoarse roaba şi se îndepărtă.

— Poate că ar trebui s-o ajuţi, sugeră Frostpine, făcându-i cu ochiul Dajei. Părea puternică, dar astfel de încărcături sunt delicate…

Daja observă că faţa lui Kirel căpătă o drăguţă nuanţă de roşu.

— Părea să te placă, spuse ea, masându-şi degetele.

— O voi vedea la cină, răspunse Kirel. Ea şi prietenele ei mănâncă la o masă pe lângă mine.

Îşi scutură veşmântul alb, încercând să înlăture petele de funingine.

— Mâinile tale sunt tefere? o întrebă Frostpine pe Daja, punând deoparte uneltele. Ştiu că gravarea e grea, dar te-ai descurcat atât de bine, că nu m-am gândit să întreb.

Daja îşi băgă mâinile în buzunarele tunicii.

— Sunt doar surprinsă că-s goale, spuse ea. Câte zile ne-am ocupat de asta?

— Am pierdut noţiunea timpului, remarcă Kirel obosit.

Scoase apă din butoi şi o turnă peste cozile sale lungi, suflând ca o balenă.

Frostpine aşeză o mână pe umerii uzi ai lui Kirel şi pe cealaltă pe ai Dajei.

— Aţi făcut o treabă bună, le spuse elevilor săi. Doar tămăduitorii, Lark şi Sandry, trudesc mai din greu. Le dădu drumul. Daja, comoara mea, te poţi întoarce la Casa Disciplinei diseară, dacă vrei.

— Aş vrea, răspunse Daja. Am făcut destule chestii d-alea?

— Au suficient cât să le ajungă o lună, iar mâine ne vom odihni, anunţă Frostpine în timp ce ieşeau.

— Aici! Ai grijă! strigă un bărbat exact când ar fi intrat pe drumul spiralat.

Patru căruţe trecură prin faţă, fiecare ducând novici ai sfinţilor Templelor Focului şi Pământului. Aceştia erau înarmaţi cu

târnăcoape şi lopeţi.

Alte câteva căruţe urmară, pline cu pânze, coşuri de cărat goale şi lemne.

— Ce-s toate astea? îl întrebă Frostpine pe unul dintre vizitii.

— Facem un spital de campanie, răspunse femeia, o sfântă a Templului Pământului. Un spital de campanie şi o groapă deschisă pentru incinerarea morţilor. Când Frostpine şi elevii săi o priviră şocaţi, aceasta întrebă: Pe ce lume trăiţi? Vărsatul albastru este peste tot prin oraş. Casa Urdei şi Templul Apei sunt pline. Ducele eliberează un arsenal şi tabăra se construieşte mai sus de Mire. Groapa trebuie săpată pe Insula Ascuţiş.

Căruţa ei trecu mai departe, îndreptându-se către poarta sudică şi drumul spre oraş.

— *Briar?* întrebă Daja, întinzând conexiunea lor magică. *Te simţi bine?*

Deodată, era speriată pentru el şi Rosethorn.

— *Mi-e bine. Pleacă!* veni răspunsul hotărât al lui Briar. Daja se pomeni întreruptă atât de brusc, de parcă i-ar fi trântit uşa în faţă.

În timp ce Briar mergea furios pe coridor, spre camera în care se afla Flick, un tămăduitor îl opri.

— Mască, mănuşi, îi spuse acesta obosit. Avem unele noi pe mese. Foloseşte-le.

Briar vru să-l repeadă aşa cum făcuse şi cu Daja, dar bărbatul arăta atât epuizat în spatele propriei măşti, încât Briar se abţinu. Puse *shakkanul* jos şi luă o mască. Simţirea lui Lark şi Sandry îl inundă ca o pânză cu miros de ierburi presată pe nasul său. Aproape că le putea vedea feţele, atât de puternic era scrisă magia lor în bumbacul nevopsit. Mănuşile erau la fel. Punându-şi-le pe mâini, băiatul avu senzaţia că Lark şi Sandry erau în spatele lui, ferindu-i de rele.

Acest lucru îl făcu să se simtă stânjenit.

— *Daj'?* strigă el, spăsit. *Daj', îmi pare rău.*

Briar putea simţi că negustoreasa era rănită atât de tare, de parcă ar fi tăiat-o. Apoi, şi Daja se relaxă.

— *E rău acolo?*

— *Destul de rău,* răspunse el, mângâind trunchiul zbârcit al *shakkanului. N-ai auzit?*

— *Doar puţin, adineauri,* îi spuse ea posomorâtă. *Noi am tot făcut cutii de mostre încontinuu, cu pauze pentru câte un pui de somn.*

O simţea că este extenuată. Acum, *chiar se* simţea ruşinat.

— *Mâncare şi somn,* îi zise el sec. *Mult din amândouă.*

— *O epidemie, şi deja eşti un maestru tămăduitor?* întrebă ea, încântarea făcându-şi loc prin oboseală.

— *Întocmai,* aprobă el pe un ton prefăcut serios. *Spune-le celor de acasă că mie şi lui Rosethorn ne este dor de ei.*

— *Le voi spune,* zise ea, retrăgându-se.

Simţindu-se mai bine după această convorbire, Briar îşi duse copacul în salonul din care plecase în acea dimineaţă. Patul lui fusese ocupat.

— Tu nu eşti bolnav, răspunse un tămăduitor când el protestă. Nu ar trebui să fii aici.

Briar îşi puse copacul pe raftul din spatele patului lui Flick.

— Ar trebui să fiu şi sunt, spuse el hotărât. O să am grijă de… camarada mea de aici.

Termenul era foarte bine folosit: un camarad era cineva care stătea cu tine în momente groaznice, cum stătuseră fetele cu el cu un an înainte. Totuşi, el era cel mai bun camarad pe care-l putea avea Flick. Ridicând din sprâncene, întrebă:

— Ai chef să te cerţi?

— Doar nu-mi sta în cale, îl avertiză bărbatul, mergând la alte paturi.

Asta era destul de uşor. Flick se adâncise într-o febră ridicată cât fusese Briar plecat. Acesta îi verifică gura şi descoperi că limba ei era uscată ca o hârtie. Buzele crăpate sângerau, pielea îi era cadaverică şi deshidratată. Când o ciupi uşor, faldul pe care-l făcuse pe piele se aplatiză foarte încet. Băiatul stătuse pe lângă tămăduitori suficient de mult cât să ştie că acesta era cel mai rău semn posibil. Prietena lui se usca pe dinăuntru.

Inima băiatului bătea cu putere. Ce se întâmpla aici? În acea dimineaţă, el crezuse că era pe cale să îşi revină. Privind în jur, văzu că vagabondul Yuvosh nu mai era. Un copil pe care îl adusese Henna şi unul dintre vârstnicii ei dispăruseră, de asemenea.

— Morţi, zise o tămăduitoare – nu cel care-i spusese că nu avea ce căuta acolo – când întrebă. Yuvosh ziceai că-l cheamă? A făcut infarct. Femeia bătrână, în somn; i s-a oprit inima. A fost

rapid. Băieţelul a intrat în comă şi a murit – febra i-a prăjit creierul. Fata ta a început să se înfierbânte cam la o oră după ce ai plecat. Nu-i vei putea da destule lichide cât să conteze, adăugă ea în timp ce Briar luă un borcan curat şi-l umplu cu apă.

— Vom vedea, spuse el cu îndârjire, umplând un borcan mai mic cu ceai de salcie.

Se întoarse la pat, hotărât să nu se dea bătut. Comportamentul lui Flick nu era încurajator: înghiţi două guri şi lăsă restul să curgă pe pătură.

— Deschide ochii! ordonă Briar, încercând s-o ridice. Hai, Flick, eşti mai uscată decât acoperişurile în Luna Plantei. *Trebuie* să bei.

Brusc, ochii lui Flick se deschiseră larg.

— Mamă, nu! ţipă ea, ridicându-şi mâinile în faţa ameninţării nevăzute. O să învăţ, o s-o fac, numai *nu*... Capul îi căzu pe spate, scoase un ţipăt ascuţit şi se ghemui. O să fiu cuminte. O să fiu cuminte, şopti ea, suspinând.

— Flick, bea asta, spuse Briar tare speriat. Ştiu că-i neplăcut, dar te va ajuta.

Flick se ridică rânjind.

— Uite o pradă şi şutită bine! cântă ea. Şi destulă mâncare pentru toată lumea după ce Şeful Nămolului şi-a luat partea lui.

Briar îi duse ceaşca la gură şi o înclină, turnându-i pe gât jumătate. Fata bău, crezând că era o parte din mâncarea furată în visul care ei i se părea real.

— Acum, dă-le curmale celor mici, ceru ea. Prea nesuferit de dulci pentru mine. Ce zici de nişte vin dintr-ăla?

Briar umplu ceaşca din borcanul de apă şi o ridică la buzele ei, dar ajunse prea târziu. Flick se lăsă pe spate, clipind repede.

— O vrei pe Petticoat să lucreze schimbul Bogătaşilor. Ştie limba lor. Gimme rezolvă orice drum.

Fata aţipi puţin, cu răsuflarea hârâind în gâtul uscat şi se trezi halucinând de mai multe ori.

Când tămăduitorii închiseră obloanele pentru noapte şi cina a fost adusă celor care puteau mânca, Briar află mai multe despre viaţa lui Flick decât dorise vreodată să ştie. Obosit, voia s-o poată găsi pe îngrozitoarea mamă care apărea cu atâta însufleţire în strigătele prietenei lui.

Mai rău, voia să nu fi auzit niciodată de Flick. Spera ca ea să

moară, pentru ca el să se poată odihni. Acest ultim gând îl făcu să se dispreţuiască. Cu siguranţă, viaţa ei valora ceva mai mult decât somnul său. Era un monstru doar pentru că gândise astfel. Ca penitenţă, se chinui s-o facă să mai bea lichide. Când aceasta refuză, ajută la îngrijirea celor de lângă ea. Unul dintre ei era Orji, celălalt vagabond care venise în acea a doua zi. El dormea uşor, bombănind în vise, dar bea când i se spunea şi nu mai era aşa fierbinte cum fusese.

Chiar după ce ceasul Guildhall bătu miezul nopţii, Flick înţepeni, arcuindu-şi trupul. Doar capul şi picioarele atingeau patul. Fata se prăbuşi – când Briar şi o tămăduitoare cu robă albastră veniră în fugă la patul ei –, apoi se arcui din nou, fără să respire, cu ochii daţi peste cap.

— Prinde-o de picioare! îl repezi tămăduitoarea şi se aruncă peste Flick, prinzând-o de încheieturi.

În timp ce Briar ţinea picioarele fetei, tămăduitoarea inspiră şi expiră. Magia ei se ridică precum o viţă care creştea foarte repede prin braţele lui Flick şi în pieptul ei tensionat. Flick se prăbuşi, gâfâind în încercarea de a trage aer pe gâtul uscat.

— Respiră, se răsti tămăduitoarea la Flick. Respiră cât de…

Flick gemu. Spatele i se arcui, în vreme ce ochii i se dădură peste cap. Acum, tămăduitoarea îşi lăsă puterea să între în ea, umplând pielea fetei cu magie pe care doar Briar o putea vedea. Lumina magiei pâlpâia; din mâinile şi picioarele lui Flick aceasta se retrase, scurgându-se în trupul ei aproape la fel de repede cum îi umpluse membrele.

De data aceasta, convulsia lui Flick fu mai scurtă.

— Respiră, scandă tămăduitoarea uşor când rămase fără vlagă. Respiră, respiră…

Briar era confuz. De ce era important pentru Flick să respire? Nu spusese Henna?… Da. Spusese că, dacă era lipsit de aer perioade lungi, părţi din creier mureau. Oamenii cu atacuri de apoplexie uitau să respire. „Urda, nu! gândi Briar, încruntându-se la prietena sa. Nu o lăsa să devină retardată."

Flick se încordă din nou. Mai urmară două atacuri, tămăduitoarea neslăbind prinsoarea nici măcar o clipită. De fiecare dată, trebuia să depună mai mult efort pentru a-şi trimite magia în trupul lui Flick şi aceasta nu rezista în interiorul trupului fetei la fel de mult ca prima oară.

Când Flick rămase liniştită o vreme, tămăduitoarea îi dădu

drumul. Briar, care fusese izbit în mod repetat de scheletul patului, fu fericit să elibereze picioarele fetei.

— Eu aş putea face asta? o întrebă el pe tămăduitoare, în timp ce aceasta bea cu nesaţ apă rece. Să-mi pun magia în ei pentru a-i ţine în viaţă?

— Eşti tămăduitor? întrebă femeia, obosită. Poţi să-ţi trimiţi puterea într-o altă fiinţă?

— Am încercat doar cu camaradele mele – fetele astea pe care le ştiu – şi cu Rosethorn.

Tămăduitoarea îl privi – chiar îl privi – pentru prima oară.

— Yanna să mă binecuvânteze, tu eşti unul dintre cei patru, nu? Băiatul, magul plantelor? Briar aprobă din cap. Tămăduitoarea îşi masă tâmplele. Oi putea s-o faci cu acele fete şi cu Rosethorn, dar ni s-ar fi spus dacă vreunul dintre voi putea să vindece.

— Aş putea încerca? întrebă Briar când tămăduitoarea sări în picioare.

— Încearcă dacă vrei, răspunse ea. Nu va ieşi nimic din asta.

Femeia ezită, apoi atinse capul lui Flick. Încă o dată, Briar zări magia, dar strălucirea ei abia se putea vedea – femeia era aproape secătuită. Aceasta îşi făcu buzele pungă.

— Flick o să se facă bine, răbufni Briar, deranjat din pricină că tămăduitoarea respinsese ideea că el ar putea face genul ăsta de magie.

— Sper, răspunse ea, trecând la patul următor.

Stând lângă prietena lui, Briar îi luă încheieturile aşa cum o făcuse tămăduitoarea. Magia era magie. Putea fi împrumutată altor magi; el văzuse asta, o făcuse el însuşi. Putea să lase puţină să curgă acum, când ar fi fost în stare să obţină ceva bun.

Rezerva lui de putere nu era la fel cum fusese în acea dimineaţă, înainte ca el şi Rosethorn să coboare în beci, dar mai avea ceva. Băiatul îşi imagină venele lui Flick ca pe nişte nervuri dintr-o frunză şi îşi trimise magia prin ele. A fost ca şi cum ar fi încercat să sară de pe o stâncă, doar pentru a descoperi că încă se afla pe pământ solid. Nu avea ce să facă. Încercă din nou, imaginându-i venele ca pe o reţea de rădăcini. Puterea se mişca în el, dar nu pleca nicăieri.

O mână pe umărul său îl trezi pe Briar dintr-o semitransă.

— Nu merge, spuse Rosethorn crispată. Am încercat. Cum se

simte?

Briar descrise atacurile lui Flick şi cantitatea tot mai mică de magie pe care tămăduitoarea i-o dădea prietenei sale. Rosethorn se încruntă pe măsură ce acesta vorbea. Când băiatul termină, ea spuse:

— Mă întorc repede.

Îl lăsă acolo.

— Pot primi apă? şopti Orji din patul alăturat. Mă doare capul.

Briar puse apă într-o ceaşcă şi îl ajută pe om să se ridice pentru a putea bea. Uitându-se după Rosethorn în timp ce Orji bea lacom apa, Briar o văzu certându-se încet, dar aprig după cum arăta cu tămăduitoarea care o îngrijise pe Flick.

Tămăduitoarea arătă cu degetul spre alte paturi şi clătină din cap. Îi spunea lui Rosethorn că deja îi ajutase pe acei oameni şi era secătuită de magie sau zicea că erau alţii care aveau mai multă nevoie de ea decât Flick?

Nu conta, decise Briar. Ea nu ar fi ajutat-o pe Flick nici dacă ar fi putut. Umerii tămăduitoarei se prăbuşiră şi aceasta se sprijini de masă în vreme ce se certa cu Rosethorn – era aproape epuizată. În cele din urmă, Rosethorn părăsi camera. Briar reveni la căpătâiul lui Flick.

La ceva timp după ce ceasul Guildhall bătu ora unu, Flick căzu într-un somn adânc. Ceasul bătea ora trei şi jumătate dimineaţa când omul tuberculos începu să tuşească de moarte, tare şi scuipând sânge. Orji încercă să-şi îndese pătura în urechi pentru a scăpa de zgomot. Briar tremura, dorindu-şi să poată face acelaşi lucru. Deodată, zgomotul conteni. Cei din cameră care puteau înţelege îşi desenară cercul zeilor pe piepturi.

Cu toată zarva, Flick dormi cu respiraţia hârâindu-i în gât. Briar încercă s-o facă să bea ceai sau apă, dar acestea curseră din gura ei deschisă.

— Trebuie să te faci bine, îi spuse el cu sălbăticie. Hai, Flick! Eşti o *luptătoare.* Mai ţii minte când eram în debarcader, şi băieţii ăia negustori au încercat să ne alunge? Tris, Sandry şi Daja ştiau de această aventură, dar profesorii lor nu. Le-am arătat noi, nu? Tu chiar te-ai ales cu o şapcă bună din asta. Azurie, cu o pană de păun, şi pompagiul pe care l-am văzut ne-a spus că valora trei semicercuri de argint.

Respiraţia lui Flick încetini, ca şi cum *şi-ar* fi amintit. Ca şi cum savura amintirea ori a victoriei, ori a pălăriei.

Înveselit de acest lucru, Briar vorbi în continuare:

— Îndată ce-o să fugim de aici, o s-o rog pe Sandry să-ţi facă o capă care să meargă cu şapca, aceeaşi culoare şi toate cele. Băiatul respira odată cu Flick, deşi nu îşi dădu imediat seama de acest lucru. Trupul ei încerca să reţină aerul ca un pescar care ţine în mâini un peşte. Exista mereu o oprire când Flick termina de inspirat. De fiecare dată, Briar se oprea odată cu ea. Aşteptând tot mai mult ca fata să o ia de la capăt, acesta o imploră în gând să-şi elibereze plămânii plini cu aer. El nu putea să şi vorbească şi să şi respire ca ea în acelaşi timp, pentru a o ajuta, aşa că tăcu şi-i apucă mâna, privindu-i pieptul ridicându-se uşor… şi coborând. Ridicare… şi coborâre.

Ridicare… şi coborâre.

Ridicare… ridicare… coborâre. Coborâre.

Briar îşi golise pieptul şi aştepta. Ea era pe cale să inspire, era pe cale să facă asta în orice moment, numai că, numai că…

Băiatul se înecă şi gâfâi, inspirând frenetic pentru a-şi umple plămânii. Horcăi când saliva îi înfundă căile respiratorii, apoi tuşi şi tuşi până îşi smuci masca de pe faţă şi bău apă direct din borcan. Când îl lăsă jos, Flick încă nu se mişcase, nu-şi umpluse plămânii cu aer.

Slăbise atât de tare! „Un schelet cu piele”, gândi el, luându-i din nou mâna. Când avea să se facă mai bine, el urma să încerce să convingă Cercul Spiralat s-o primească. Gorse, bucătarul-şef, ar fi fericit să o aducă la greutatea normală. Gorse *trăia* pentru a-i hrăni pe oameni.

Cineva orbecăi pe lângă mâinile lui, dar el nu-i dădea drumul. După o vreme, aceştia plecară. Briar se ridică, gândindu-se la năzbâtiile pe care le-ar face odată ce Flick se va pune pe picioare.

Raze de lumină izbucniră printr-o crăpătură din obloane, vestind răsăritul. Flick urma să ceară micul dejun în scurt timp.

Un deget îl atinse uşor pe frunte. În mintea sa, băiatul văzu o panglică de magie. Nările i se dilatară, gâdilate de un miros de paciuli, lotus şi alte lucruri.

— Roşu ca focul, remarcă un bărbat. Îl puteţi lua acasă, sfântă.

— Briar. Nişte mâini îi cuprinseră obrajii şi-i întoarseră capul. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Rosethorn.

— De ce ai o urmă roşie de deget pe faţă? întrebă el.

— Este uleiul de detectare al lui Crane. Dacă ai vărsatul albastru, se face alb pe pielea ta. Dacă, nu, se face roşu. Al tău e roşu, al meu e roşu şi mergem acasă.

Părea să insiste pe un ton blajin.

— Dacă mă ridic, o voi trezi pe Flick, spuse el şi se gândi că aşa era.

— Dragul meu, ştii bine care-i realitatea, spuse Rosethorn.

Ochii ei căprui erau calmi, serioşi. Nu exista milă în ei.

El era recunoscător. Mila ar fi durut.

Briar îşi privi prietena. Degetele ei erau moi în ale lui, gura îi rămăsese deschisă. Pulsul nu mai bătea în pielea subţire de la tâmpla ei. Era doar o carapace zăcând acolo.

Tăcut, Briar îşi retrase mâna. Îşi ridică *shakkanul,* apoi o urmă pe Rosethorn afară din salon.

Carantina se ridicase, dar nimeni nu risca. Odată ce ieşiră din Casa Urdei, cei doi intrară în cortul despre care le spusese Niko, cel de lângă drumul care ducea la Cercul Spiralat. Acolo, hainele pe care le purtaseră le-au fost luate în timp ce ei s-au frecat cu săpun medicinal, s-au clătit cu apă fierbinte şi s-au uns cu ulei dezinfectant. Când ieşiră, primiră haine noi. Briar cercetă îmbrăcămintea împăturită şi realiză că era a lui, de la Casa Disciplinei. Privirea i se înceţoşă; deschise larg ochii, pentru ca nimeni să nu vadă stropii de apă pentru clătit de pe faţa lui şi să-i confunde cu lacrimi. Se îmbrăcă, trăgându-şi a doua pereche favorită de cizme. Preferatele lui, îşi aminti el, dispăruseră, distruse în prima sa zi în Casa Urdei ca parte a încercării inutile de a împiedica boala să se răspândească.

Un detaşament călare al gărzii ducelui îi aştepta în faţa cortului.

— Vă vom duce până la Cercul Spiralat, îi spuse lui Rosethorn caporalul detaşamentului. Onorata Moonstream ne-a rugat să o facem dacă avea să se descopere că vă simţiţi bine.

— Eu nu am vărsatul albastru, spuse Rosethorn cu asprime. Nu ştiu dacă mă simt bine.

Călăreţii porniră la drum de-a lungul lui Nosegay Strut, strada care trecea de Casa Urdei înspre Drumul Templului şi satul de pescari din port. Plictisit, Briar privi în jur. În ziua în care venise aici cu nimic altceva în minte decât să descarce medicamente şi să hoinărească împreună cu Flick, strada fusese noroioasă, dar curată. Acum, era presărată cu rămăşiţe de focuri, bucăţi de

lemn, sticle de alcool şi gunoi. Erau grămezi de haine jerpelite. Morţii erau lăsaţi să fie ridicaţi de vehicule mari, numite batjocoritor căruţe de vechituri. Trei clădiri aveau semne ale focului; alta arsese până-n temelii. De clădiri se sprijineau beţivi şi cerşetori privind cum treceau gărzile. Peste tot se trânteau uşi şi obloane.

Începu să plouă când ajunseră pe Drumul Templului. În capătul nordic al drumului, câteva case arseseră; în capătul sudic, cei din satul de pescari construiseră un zid de butoaie şi căruţe pentru a-i ţine pe huligani departe de bărcile lor. Pe măsură ce drumul urca pe teren stâncos, Briar văzu muncind bărbaţi şi femei în haine de stradă şi de călărie. Aceştia puneau pe jos podele de scânduri şi ridicau corturi mari, de pânză. Trei sau patru corturi uriaşe deja primeau bolnavi; gărzile trebuiră să ocolească un şir de căruţe, care duceau noi victime la spitalele improvizate.

Un miros greu, de carne arsă, îi pluti pe la nas adus de vântul care adia. Din Insula Ascuţiş, o coloană de fum groasă şi neagră se ridica, indicând locul unde erau arşi morţii.

Gărzile cercetară împrejurimile, deşi nimic nu se mai afla acum la dreapta lor, în afară de faleze, şi sub ei, apele gri ale portului. În stânga lor se înălţa pământ răscolit, bucăţi imense de rocă şi orice plante puteau să se prindă pe un pământ atât de neprimitor. Verdeaţa îi atrase atenţia lui Briar; acesta atinse *shakkanul* pe care-l ducea în braţe.

— Am uitat plantele la Casa Urdei! tresări el brusc. Rosethorn…

— Ei au mai multă nevoie de ele decât noi, răspunse ea. Nu-ţi face griji din cauza asta!

Băiatul aţipi, ghemuit atât de bine în spatele soldatului care-l ducea, încât nu avea cum să cadă. Se trezi brusc: un animal ţipa. Aplecându-se pentru a vedea pe lângă gardian, constată că ajunseră la o intersecţie, unde drumul se bifurca spre o fântână, într-o parte, şi un altar, în cealaltă. Le cunoştea pe amândouă. Mai departe pe terenul care urca se înălţau ziduri gri de piatră. Deasupra lor, războinicii în veşminte roşii şi pălării cu boruri late se aplecau prin creneluri pentru a-i vedea.

Pe drumul care ducea la poarta nordică a Cercului Spiralat fugea schelălăind un animal: un câine mare, alb, aproape înnebunit de bucurie. În spatele lui venea Daja, mergând atent

pe pământul tare de la marginea drumului, folosindu-şi toiagul pentru a se ţine departe de noroi. Tris o urma, ridicându-şi poalele în timp ce îşi croia drum peste şleauri şi denivelări. Ultimele veneau Lark şi Sandry sub o umbrelă mare, de aceeaşi nuanţă verde-pământie ca a veşmântului lui Lark.

Gardianul lui Briar comentă amuzat:

— Văd că există şi un comitet de primire.

Micul Urs ajunse primul la ei, stropindu-i cu picături de apă noroioasă, în vreme ce fugea de la calul lui Briar la cel al lui Rosethorn. Nimeni nu încercă să vorbească; niciunul dintre ei nu ar fi auzit altceva în afară de lătrăturile dulăului.

Daja se opri lângă Rosethorn, privind-o. După o clipă, zâmbi cu grijă, ca şi cum nu ar fi fost sigură dacă lui Rosethorn i-ar plăcea. Briar îşi văzu profesoara aplecându-se şi încolăcindu-şi degetele în jurul mâinii închise la culoare a negustoresei, în locul în care ea îşi prindea toiagul. Zâmbetul Dajei se lărgi, iar Rosethorn îi dădu drumul.

Daja veni la Briar, ferindu-se de Micul Urs. Briar o privi, văzând că încă era obosită după lungile ore petrecute în fierărie. Fata îl privi pentru un moment lung, apoi spuse:

— Nu te-ai grăbit să vii acasă, băiete-hoţ!

Briar îşi simţi gardianul înţepenind. Încercă să zâmbească.

— Aş fi venit mai devreme dacă ar fi fost după mine.

Tris doar ridică privirea spre Rosethorn şi dădu din cap, împurpurându-se la chip când făcu asta. Rosethorn o salută la rându-i. Când roşcata ajunse la Briar, spuse cu francheţe:

— Arăţi de parcă ai fi fost mâncat de lupi.

— Nimic atât de drăguţ, răspunse el şi-i înmână cu atenţie *shakkanul.*

Întorcându-se puţin în şa, gardianul său întrebă:

— Deja mă părăseşti?

Briar încuviinţă:

— Trebuie. Fetele astea o să devină plângăcioase şi mă vor face de ruşine dacă mai stai.

Se dădu jos de pe cal, aterizând la marginea unei bălţi. Daja îl ajută să-şi recapete echilibrul.

Sandry fugi spre el. Izbindu-se de Briar, îşi încolăci braţele în jurul gâtului său.

— Băiat nesuferit! strigă ea. Să nu mai faci asta *niciodată!*

El o bătu jenat pe umăr şi bombăni:

— Îmi uzi cămaşa dacă plângi pe ea.

Sandry râse şi se dădu îndărăt, ştergându-şi ochii.

— Deja e udă leoarcă. Tris nu poţi să te ocupi de ploaia asta? Fata căută prin buzunare până-şi găsi batista.

— De ce întotdeauna eu? întrebă roşcata fără să aştepte un răspuns. Un cerc de aer uscat se deschise în jurul întregului grup, cu ploaia curgând dincolo de el, ca şi cum ar fi fost acoperiţi cu un glob de sticlă. Soldaţii se priviră pieziş, şocaţi de vederea efectelor magiei. Tris nici măcar nu observă.

Sandry îşi suflă cu putere nasul mic şi-l cercetă pe Briar după ce-şi pusese batista de olandă deoparte.

— Ai nevoie de odihnă şi de mâncare bună, anunţă ea. Rosethorn probabil că nu se simte mai bine decât tine.

— Uită-te singură, remarcă Daja încet.

Sandry se întoarse.

Rosethorn descălecase. Acum, stătea în noroi până la glezne, cu mâinile încolăcite strâns în jurul lui Lark, cu faţa îngropată în umărul acesteia pe când cealaltă femeie o ţinea în braţe. Nu părea să plângă, doar o strângea în braţe pe prietena ei cât putea de tare.

Sandry îşi adună poalele şi se îndreptă către ea, furişându-şi mâinile în jurul taliei lui Rosethorn. Daja se apropie încet şi o bătu uşor pe spate pe Rosethorn. Briar li se alătură. Tris, roşie de emoţie, îi privi aspru pe soldaţi, parcă provocându-i să comenteze.

Caporalul lor făcu un semn cu capul. Încet, aceştia îşi întoarseră caii şi plecară înapoi spre Summersea.

După ce Rosethorn se desprinse din braţele lui Lark şi Sandry, spuse îmbufnată:

— Nu plâng, dacă la asta vă gândiţi. Sunt doar... obosită. Aveam nevoie să mă odihnesc o clipă.

Lark puse o mână pe umărul ei.

— Nu-i de mirare. Voi doi arătaţi epuizaţi, draga mea. Şi cum altfel? Închişi zile întregi ca-ntr-o închisoare, fără grădina ta şi doar ocupându-vă de îngrijirea altora – cred că şi Micului Urs îi place îngrijirea bolnavilor mai mult decât ţie. O trase pe Rosethorn la deal, spre Cercul Spiralat. Cei patru şi Micul Urs le urmară. Lark continuă: Şi pariez că Jokubas şi oamenii lui se luau de tine.

— De parcă asta era vina mea, spuse Rosethorn supărată şi

pufni.
— Dar acum totul e în regulă, anunţă Sandry. Sunteţi amândoi în siguranţă acasă şi o să fie bine.
— Epidemia e departe de a se fi sfârşit, avertiză Lark. Încă avem treabă.
— Dar suntem unde trebuie. Asta contează, răspunse Sandry veselă. Suntem cu toţii *acasă.*

08

Puţin după întoarcerea lui Rosethorn şi a lui Briar, toată lumea, în afară de Tris, se duse la culcare. Daja era extenuată de munca ei în fierărie, Lark şi Sandry – de vrăjirea pânzei pentru a ţine boala departe. Nu mult după ce merseră în camerele lor, novicii veniră cu provizii noi de uleiuri, pudre şi îmbrăcăminte. Tris îi îndrumă către laboratorul lui Lark şi privi cum le aşezau de-a lungul peretelui. Observă că masa mare improvizată în laborator trebuia curăţată de orice rămăsese din ziua trecută. Tris făcu acest lucru mai întâi; era tot ceea ce putea face pentru a fi de ajutor. Munca monotonă de amestecare a ingredientelor într-o pastă care strălucea de putere magică, apoi întinderea ei pe pânză era treaba lui Lark şi a lui Sandry.
Odată ce masa fu curăţată, lustruită cu nisip şi ştearsă cu o infuzie de frunze de lămâiţă, Tris verifică răcitorul. Venirea lui Rosethorn şi a lui Briar o surprinsese. Până acum, Lark şi Sandry fuseseră prea obosite pentru a mânca orice în afară de supă la sfârşitul zilei, iar Daja luase masa cu Frostpine şi Kirel. Tris nu avea proviziile necesare pentru a-i hrăni din nou pe toţi locatarii căsuţei. Ridicând două coşuri, aceasta ieşi pe drumul spiralat care se răsucea în jurul comunităţii templului. Acesta avea s-o ducă la bucătăriile principale din Centru.
În drumul ei înapoi spre Casa Disciplinei, Tris nu realiză că avea companie până când două mâini lungi nu se încolăciră în jurul unuia dintre coşurile ei şi traseră. Ridicând privirea în timp ce pregătea un comentariu acid pentru intrus, îl văzu pe sfântul Crane.
Renunţă la coş fără să comenteze. Munca era bună pentru Crane.
— Arăţi *îngrozitor,* îl informă ea. Şi chestia aia nu se spală? făcu semn spre punctul roşu dintre ochii lui. Rosethorn şi Briar

încă le au pe ale lor de azi-dimineaţă.

— Am vrăjit-o să dureze săptămâni întregi, rosti tărăgănat Crane. E mai bine aşa, mai ales pentru cineva despre care se ştie că a fost expus bolii în mod regulat. Şi îmi pare rău că nu ating standardele tale de frumuseţe masculină. Am lucrat.

— Cred că ai nevoie de odihnă, zise ea. N-o să fie bine pentru nimeni dacă te îmbolnăveşti de prea multă muncă.

— Eşti prea tânără ca să vorbeşti ca fosta mea guvernantă, spuse Crane în vreme ce mergeau de-a lungul drumului spre Casa Disciplinei. Micul Urs ieşi ţopăind, hotărât să o întâmpine pe Tris cu obişnuitul lui bun-venit isteric. Când văzu cine o însoţea, câinele fugi înapoi înăuntru. În vizitele sale frecvente la căsuţă, după ce îi ceruse ajutorul lui Lark, Crane îşi declarase foarte limpede părerea despre câinii prea entuziaşti.

— Sigur s-au trezit, zise Tris, permiţându-i bărbatului să-i deschidă poarta. Micul Urs stă pe lângă Briar.

— Ce noroc pe capul lui Briar, murmură Crane când intrară în căsuţă.

Locatarii casei stăteau la masă, ţinând ceşti aburinde de ceai. Rosethorn îşi îndreptă spatele când îl văzu pe Crane.

— Întoarce-te chiar acum, spuse ea cu asprime. Nu am scăpat de carantină ca să mă înhami tu la căruţa ta.

Tris îşi luă coşul de la Crane şi cără totul în bucătărie. Sandry îi aduse bărbatului un scaun din laboratorul lui Lark.

— Încântătoare ca întotdeauna, observă Crane în timp ce se aşeză pe scaun. Cum or fi reuşit să te distreze la Casa Urdei?

— Doar tu poţi face Casa Urdei să sune ca un blestem, mârâi Rosethorn.

Crane ridică o sprânceană.

— Ar trebui să-mi pese de un loc pentru a-i dori ceva rău, o informă el. Presupun că proasta lor conducere este deja un blestem destul de mare pentru ei.

— De unde ai putea să ştii tu despre conducerea lor sau ceva despre ei? întrebă Rosethorn. Tu nu ţi-ai şifona puritatea veşmântului mergând oriunde în apropierea Mireului.

— Pot sublinia că misiunea ta caritabilă pentru cei săraci a dus la reţinerea ta forţată? rosti tărăgănat Crane. De fapt, nu o voi face. Atât de des insişti că eşti atentă la toate, încât trebuie să cred că ţi-ai petrecut ultima săptămână în carantină pentru că aşa ai vrut.

— Vreţi să *terminaţi* amândoi? întrebă Lark obosită. Nu câştigaţi nimic dacă vă certaţi.

Îi zâmbi în semn de mulţumire lui Tris, care punea castroane şi farfurii pe masă.

Sandry se ridică să ajute, dar Tris îi făcu semn cu mâna să se aşeze la loc. În câteva clipe, toată lumea putu să se servească din mâncarea trimisă de cei mai buni bucătari ai templului.

Când Rosethorn puse jos furculiţa, Crane adăugă:

— În legătură cu timpul tău…

— Nu! rosti Briar aprig, privindu-l aspru pe Crane. Las-o în pace! Găseşte pe cineva mai important. Ea şi-a făcut partea şi are nevoie de odihnă! Când Rosethorn îi puse o mână pe braţ, acesta o scutură. Ştiu că ai jurat să-i ajuţi pe oameni când te-ai sfinţit, îi spuse el femeii, dar trebuie să fii raţională şi, dacă tu nu o să vorbeşti, o s-o fac eu. Băiatul se uită supărat la Crane, care-l privea ca pe o insectă. Găseşte-ţi unul dintre magii ăia *grozavi,* unul care să-ţi ajungă la nas, insistă băiatul.

— Unul dintre magii ăia grozavi, repetă Crane cu voce joasă. Vorbeşti serios? Cu sprâncenele ridicate şi gura făcută pungă, îl privi pe fiecare dintre cei patru. Niciunul dintre voi nu are habar, să înţeleg?

Tinerii o priviră miraţi pe Lark, apoi pe Rosethorn. Ambele femei îşi coborâră privirile, fără a se uita în ochii lor întrebători.

Tris se încruntă la Crane.

— S-avem habar de ce?

Crane oftă şi îşi făcu vânt cu un şerveţel de pânză.

— Rosethorn *este* un mare mag. E unul dintre cei mai puternici din întreaga Mare Împietrită şi împrejurimile ei în ceea ce priveşte medicamentele şi plantele.

— El spune „unul dintre” pentru că vrea să spună că el este altul, bombăni Rosethorn şi îşi turnă încă o ceaşcă de ceai.

Crane pufni.

— Cu siguranţă, lucrul acesta este evident. Se întoarse către cei patru şi adăugă: Cercul Spiralat este rivalul Universităţii Lightsbridge în privinţa renumelui şi a calităţii profesorilor lor magi. Este faimos de la Yanjing până la Golful Furtunii de Gheaţă. Bărbatul oftă. Nici voi nu ştiaţi de Cerul Spiralat. Cât de încântător!

— Ştiam că Niko e un mare mag, spuse Tris. Cineva pe care l-am cunoscut toamna trecută ne-a spus.

La fel de maiestuos ca un rege, Crane înclină capul în semn de încuviinţare.

— Şi Lark este un mare mag, chiar dacă a descoperit asta mai târziu în viaţă, continuă el. Frostpine este cel mai mare dintre magii-fierari ai timpurilor noastre. Nimeni nu mai poate lucra toate felurile de metal, cu excepţia tinerei Daja.

Briar, Sandry şi Tris o priviră pe Daja, care ridică din umeri. De un an de zile, ea ştiuse de reputaţia lui Frostpine, dar nu vorbise prea mult despre ea. Frostpine voia s-o înveţe şi altceva nu conta.

Crane continuă:

— Voi patru aveţi onoarea de a studia cu adevărate somităţi. Cum puteţi să nu le cunoaşteţi importanţa…

Ruşinaţi, cei patru îşi plecară ochii.

— Hai, termină, spuse Rosethorn, privindu-l cu asprime pe bărbat. Nu schimba subiectul! Se întâmplă ca noi să fim cei mai buni profesori pentru talentele lor – asta-i tot ce le trebuie să ştie. Dacă ai ceva cu adevărat important de spus, *spune-o.* Vreau să mă întorc în pat.

Crane îşi puse şervetul pe masă şi îşi făcu de lucru cu el, împăturindu-l de câteva ori. După o clipă, rosti încet:

— Foarte bine. Uite, fără exagerări: majoritatea celor trimişi să lucreze cu mine sunt sub orice critică. N-am timp să-i şi învăţ şi să şi descopăr natura bolii. Tu ştii că treaba asta trebuie făcută repede şi precis, de maeştri, nu de elevi nepricepuţi.

— Sunt atât de obosită, mormăi Rosethorn. Îşi ridică privirea, întâlnind ochii lui Crane. Nu ai nevoie de mine. Ai un ulei pentru diagnosticare; trebuie să fii la jumătatea drumului pentru a găsi un leac.

— Dacă sunt, este o noutate pentru mine, răspunse Crane acid. Găsirea uleiului a fost un noroc. Cât despre descoperirea esenţei bolii, am făcut teste peste teste, fără niciun rezultat. Bărbatul inspiră adânc. Noi avem diferendele noastre, dar tu ştii – aş spera că ştii – că îţi respect talentele şi cunoştinţele. E nevoie de tine.

Briar se simţi încurcat să audă un om atât de mândru părând aproape să se milogească. El îşi dădea seama şi fără să cerceteze că şi fetele simţeau acelaşi lucru. Vru să-şi ofere ajutorul, dar exista prea multă antipatie între el şi Crane. În opinia bărbatului, el era un hoţ ordinar – furase *shakkanul* din

sera lui Crane –, iar Briar ştia din experienţă că bogătaşii precum Crane nu-şi schimbau niciodată părerea despre oamenii ca el.
— O să te ajut. Rosethorn îl privi pe Crane. Ştiai că o s-o fac.
Crane se relaxă, lăsând să se audă ceva ca un suspin de uşurare.
— Credeam că poate ai vrea să mă mai rog de tine puţin.
— Odată ce termină cu cearta, chiar se înţeleg bine, le explică Lark tinerilor. Cu o privire aspră către ceilalţi doi adulţi, aceasta adăugă: Trebuie doar să termine cu cearta.
— Ea nu are niciun sistem, începu Crane.
— El ar prefera să critice cum lucrează alţi oameni, adăugă Rosethorn.
— Vedeţi la ce mă refer, le spuse Lark celor patru.
— Nu am lucrat niciodată cu o boală nouă, deşi cunoaştem teoria, rosti Crane încet. Găsirea leacurilor pentru manifestarea curentă a vechilor boli este lucrul la care ne pricepem cel mai bine.
— Ai încercat toate procedurile pentru bolile cunoscute? întrebă brusc Rosethorn. Cele pentru vărsat şi pojar? Doar ca să fiţi siguri?
Crane privi în lungul nasului său arogant.
— Cred că mă confunzi cu un ucenic, îi spuse el relaxat. A fost primul lucru pe care l-am făcut.
Rosethorn se strâmbă.
— Bine. Că tot veni vorba despre ucenici…
Crane îl privi pe Briar.
— Nu. Clar, nu.
— Clar, da, pufni Rosethorn în timp ce Briar îl privea încruntat pe Crane. Tu nu trebuie să lucrezi cu el…
— Nu-l vreau în sera mea.
— Este meticulos, face exact ce i se spune şi are cele mai sigure mâini din tot Cercul Spiralat, îl informă Rosethorn pe Crane.
Briar o privi uimit. Atâta laudă din partea lui Rosethorn era neliniştitoare. Până la începutul carantinei, el putuse număra pe degetele la o mână dăţile în care ea spusese doar: „Ai făcut o treabă bună”, şi nici alea toate.
Crane ridică din sprâncene.
— Ştiu că are mâini sigure. Este hoţ de buzunare.

— Nu eşti în măsură să refuzi, îi spuse Rosethorn. Trebuie să ştiu dacă poate face asta. Sunt prea puţini oameni ca noi care au înclinaţie pentru aşa ceva. Dacă el este unul dintre ei, vom afla.

Crane oftă şi-l privi pe Briar.

— Să nu-mi stai în cale! îl avertiză el, ridicându-se.

Briar fu cât pe ce să scuipe pe podea pentru a-şi arăta părerea despre el, dar Rosethorn îi atrase atenţia. Nu avea nevoie să vorbească prin telepatie cu ea pentru a vedea avertismentul de pe faţa ei.

Lark întinse o mână pentru a întârzia plecarea lui Crane.

— Sandry, noile măşti şi mănuşi.

Sandry ţâşni spre atelierul ei, în timp ce Lark îl întrebă pe Crane cum stătea cu proviziile de acoperitoare pentru picioare şi de robe vrăjite.

— Avem destule pentru mâine şi poimâine, răspunse Crane. Totuşi, presupun că ne vor trebui şi unele mai mici, pentru băiat.

Vorbise fără să-l privească pe Briar.

Sandry se întoarse cu o cutie de metal. Îşi miji ochii când i-o dădu lui Crane, iar ceilalţi trei îşi întoarseră capetele, pentru a se feri de strălucirea magiei care ieşea din protecţiile de pe cutie şi din interiorul ei.

— Ce-i cu ei? vru să ştie Crane.

— Văd magia, explică Lark. Tu nu?

— Nu, recunoscu Crane. Am o poţiune pentru vizualizare pe care o folosesc când am nevoie s-o văd, dar, recunosc, îmi crapă pielea. Rosethorn?

Aceasta oftă.

— Ştiu. În zori. Du-te şi dormi.

Crane îi mulţumi lui Lark şi ieşi în după-amiaza cenuşie.

— Nu-ţi place de el, mârâi Briar încet.

— Nu trebuie să-mi placă, spuse Rosethorn, ridicându-se în picioare şi căscând.

— N-o s-o fac, ripostă Briar. Pur şi simplu, nu.

Rosethorn îşi ridică propriile sprâncene, imitând mimica lui Crane, aşa încât Briar, care nu văzuse niciodată vreo asemănare între cei doi înainte de momentul acesta, o privi mirat.

— Sunt magi adulţi, plini de putere şi cunoaştere, care ar *omorî* să poată lucra pentru sfântul Crane, îl informă ea. Apoi

gura îi zvâcni. Bineînţeles, ei nu-l cunosc personal.
Sandry chicoti.
— N-o să murim dacă lucrăm cu el, deşi ne vom dori la un moment dat moartea, spuse Rosethorn.
Mă întorc în pat. Asta ar trebui să faci şi tu – suntem aşteptaţi la seră mâine, la prima oră.
Briar, pe cale să riposteze, se înecă. Intrase în sera Templului Aerului doar o dată, pentru a fura *shakkanul.* După aceea, nu avusese voie nici măcar să zăbovească pe lângă ea, ca să tragă cu ochiul la plantele-comori aflate înăuntru.
— O, n-am menţionat asta? întrebă Rosethorn cu o voce cam prea naivă. Laboratorul lui Crane este în sera lui.
Femeia intră liniştită în camera ei şi închise uşa.
— Trebuie să se simtă *ceva* mai bine dacă îi chinuie pe oameni, spuse Lark, ridicându-se. Mai bine mă apuc de treabă.
Aceasta intră în laboratorul ei. Sandry o urmă şi închise uşa în vreme ce Tris şi Daja strângeau vasele.
Briar trecu plescăind prin apa din canale, fiind îmbrăcat într-o robă albă, de novice, care era mult prea mare pentru el. Nu purta nimic pe sub ea şi – spre uimirea şi dezgustul său – era desculţ. Degetele lui se scufundau câţiva centimetri în genul acela de noroi care-i întorcea stomacul pe dos când se gândea la el.
— Haide, îi ceru Flick. Băiatul o vedea clar, deşi niciunul dintre ei nu avea o lampă. O să pierdem petrecerea de ziua ta.
Ea era îmbrăcată potrivit, cu cârpe şi cizme de cauciuc uzate, ţopăind de nerăbdarea de a merge mai departe.
Briar bombăni că nici măcar nu avea o zi de naştere, cu atât mai puţin o petrecere, dar o urmă cât de repede îi permitea veşmântul. Ea se ducea tot mai departe în canal.
— Aşteaptă! strigă el, încercând să-şi ridice poalele veşmântului.
Flick doar râse şi merse mai departe.
În tunel urmă o cotitură. După ce trecu de ea, nu o mai zări pe Flick pe nicăieri.
— Hei! o chemă el. Unde-ai fugit?
Râsul ei se auzi printr-o deschizătură, câţiva metri mai departe. Briar o luă pe urma sunetului şi o văzu pe Flick care se afla la mare distanţă.
— Aşteaptă!

— Briar e tot mai în-cet, Briar e tot mai în-cet, îl tachină ea.

Băiatul oftă. Ea făcuse asta chiar înaintea sărbătorii Nopţii Lungi, când el o urmărise printr-un labirint de străzi din cea mai rea parte a mahalalei Mire. Ea aproape îl pierduse atunci, ca şi acum. El nu avea de gând s-o piardă, nu aici, jos.

Ţeava se strâmtă, forţându-l să meargă cocoşat. Cu fiecare pas pe care-l făcea, ea părea să facă trei.

— Trebuie să mergi mai încet! strigă el.

— Tu trebuie să mergi mai repede, răspunse ea şi chicoti.

— Aşteaptă-mă! îi ceru el.

Apa jegoasă se ridică, cuprinzându-i gambele, apoi genunchii. Îi îngreuna veşmântul, încetinindu-l.

— Nu pot, Briar, spuse ea cu o voce solemnă. Nu pot aştepta, chiar dacă este ziua ta.

— Flick! strigă el, luptându-se cu apa şi cu veşmântul, pentru a se apropia de ea. Opreşte-te!

Fata ridică din umeri şi fugi prin ţeavă. Briar privi panicat cum ea se îndepărta tot mai mult. Ceva rău se afla în faţă. Dacă o pierdea din vedere, avea să fie sfârşitul. Îşi dezbrăcă repede veşmântul şi dădu din picioarele sale deodată slăbite, chinuindu-se să prindă viteză. El era prea încet, ea era prea rapidă. Devenea tot mai mică.

— Flick! ţipă el, şi ea dispăru.

Era treaz.

Dacă patul lui nu ar fi fost o saltea pe podea, ar fi căzut din el. În schimb, Briar se zvârcoli sub păturile care se încurcară în jurul lui. Micul Urs scâncea şi lingea transpiraţia de pe faţa băiatului. Gâfâind, Briar aşteptă să nu mai tremure, strângând pumnii când îşi aminti că nu o putuse ţine lângă el pe Flick nici în vis, nici în Casa Urdei. Cum putuse s-o lase să moară cu toată magia asta la dispoziţia lui? Nu se străduise destul… dacă ar fi făcut-o, Flick ar fi fost în viaţă. Nefăcând nimic, o omorâse cu mâna lui.

Sandry intră, ceea ce era de aşteptat. Camera ei era vizavi de a lui. În palmă, fata ducea lampa, piatra rotundă, murdară pe care Briar, Tris şi Daja o vrăjiseră cu un an înainte să lumineze mereu. Lui Sandry îi era frică de întuneric. În asemenea nopţi, Briar nu o învinuia pentru asta.

Se aşeză lângă el pe saltea, cămaşa ei albă de noapte înfoindu-se. Piatra-lampă ajunse pe podea în faţa lor.

După o clipă, Briar şopti:

— Poate ar trebui să aleg ziua de ieri ca aniversare. Ziua în care Flick… a murit.

— De ce ai face asta? întrebă Sandry încet. Aniversările trebuie să fie zile fericite.

— Dar aşa mi-aş aminti de ea, nu? Nu ar fi moartă dacă mi-aş aminti-o de aniversarea mea. Nu ar fi aşa de rău că… că i-am dat drumul.

— Nu aşa trebuie să ţi-o aminteşti, Briar, îi spuse Sandry cu gravitate, părând la fel de blândă şi înţeleaptă ca Lark. Nu i-ar plăcea.

Briar clătină din cap.

— De unde ai putea şti tu ce i-ar plăcea şi ce nu?

Sandry îi mângâie părul cu mâna.

— Pentru că nimeni care-ţi este prieten adevărat nu ar vrea să-ţi pară rău că l-ai cunoscut.

Această observaţie îşi atinse ţinta. Trebuia să se gândească mai bine la vorbele ei, bineînţeles, dar simţea că ea avea dreptate.

După aceea, veni Daja, cu un beţişor parfumat aprins între degete. Acesta emana parfum, fum cu miros de trandafiri pe măsură ce-l agita în fiecare colţ, alungând aerul rău, aşa cum făceau negustorii pentru alungarea coşmarurilor. Când termină, se aşeză turceşte pe podea, punând beţişorul într-un suport de lângă lampă.

Ultima sosi Tris, purtând un şal negru croşetat peste cămaşa ei de noapte. Pe un deget ducea o pasăre ciufulită, cu ochi somnoroşi. Ceilalţi trei priviră întrebători pasărea. În vara de dinainte, aceştia o ajutaseră pe Tris să crească un graur numit Urlăţel. În toamnă, după întoarcerea lor dintr-o călătorie în nordul Emelanului, Urlăţel plecase cu un stol de alţi grauri care se îndreptau către sud. Cum nicio altă pasăre de acest fel nu se apropia de oameni, ei nu puteau crede decât că acesta era Urlăţel, întors după luni de zile în care fusese plecat.

Tris îi întinse graurul lui Briar. Acesta luă uşor pasărea cât se aşeză Tris, bâjbâind cu cămaşa ei de noapte şi şalul până se aranjară pe placul ei. După ce Briar îi returnă graurul, Urlăţel se căţără pe braţul ei, până în buclele dezordonate, unde adormi imediat. Şi Micul Urs se aşeză, încălzind spatele lui Briar. Cei patru rămaseră tăcuţi, fiecare cu propriile gânduri, în vreme ce noaptea se sfârşea încet.

Dacă Rosethorn avea vreun gând anume când intră în camera lui Briar înainte de ivirea zorilor, găsindu-i pe cei patru învăţăcei dormind acolo, preferă să îl ţină pentru ea. Îl trezi pe băiat, fără să-i deranjeze pe ceilalţi, şi-i făcu semn că ar fi bine să se pregătească de plecare.

Slujbele de la Templul Aerului se ţineau în zori. Puţin după ce odele de întâmpinare se terminară, Crane şi un grup de tineri, bărbaţi şi femei, înveşmântaţi în galbenul Aerului, albastrul Apei sau albul novicilor veniră la poarta serei unde aşteptau Rosethorn şi Briar. Briar îşi miji ochii către cei care îl urmau pe Crane. Fiecare dintre ei etala un mare punct roşu pe frunte, pentru a arăta lumii că nu avea vărsatul albastru. Şi asta era ciudat. Chiar cu o zi înainte, nu spusese Crane că nu avea ajutoare? Atunci, cine erau aceşti oameni?

— Rosethorn, rosti Crane. Îl privi pe Briar şi pufni, apoi deschise uşa. Aceasta ducea într-o treime a serei pe care Briar nu o văzuse niciodată, ascunsă după draperii aflate pe pereţii de sticlă. Osprey, arată-i băiatului metodele noastre de curăţare. Asigură-te că este *meticulos.* Apoi, arată-i împrejurimile. Adresându-se sfintei Apei şi lui Rosethorn, Crane spuse: O să dureze ceva timp până când camerele de curăţare şi îmbrăcare vor fi libere. Am ceai în birou.

Osprey, ucenicul cu robă galbenă al lui Crane, era o femeie grasă, cu păr negru şi creţ. Aceasta îl cercetă pe Briar cu nişte ochi de o nuanţă mai închisă de verde decât a lui, dădu din cap şi făcu semn spre uşă. Briar o urmă, la fel cum făcură şi ceilalţi muncitori.

Bărbaţii chiar îi arătară procedura de curăţare, deoarece femeile făceau acelaşi lucru într-o cameră separată. În mare, treaba se desfăşura ca baia din cortul din ziua precedentă, ceea ce era aproape încurajator. Briar recunoscu plantele medicinale şi uleiurile din apa pentru limpezire, precum şi săpunurile, pe care le ştia bine. Mai mult chiar, această cameră pentru spălat era mai călduroasă decât fusese cortul. Când primele raze ale soarelui atinseră pereţii mari, de sticlă, aflaţi dincolo de draperii, întreaga clădire începu să se încălzească.

După ce terminară, Briar şi tinerii bărbaţi îmbrăcară bonete, robe, măşti, mănuşi, ciorapi care se legau deasupra genunchiului şi papuci vrăjiţi. Toate erau pe măsura băiatului şi

se aflau sub o tăbliţă pe care numele său era scris cu creta. Încă o dată le simţi pe Lark şi pe Sandry în tot ce îmbrăca. Acest lucru îi dădu palpitaţii, cum i se întâmplase şi în Casa Urdei.

— Nu-l invidiez pe băiatul ăsta, comentă un tânăr. *El* trebuie să muncească în laboratorul particular al maestrului.

— Nu te face comod, îl sfătui alt bărbat, legându-şi masca. Nimeni dintre cei care au fost atraşi în bârlogul privat al domniei sale nu a rezistat o zi întreagă. Unii dintre noi, sclavii din laboratorul *exterior,* au îndurat o săptămână sau puţin mai mult.

Aceştia îl călăuziră într-o cameră mare, plină cu dulapuri, coşuri pentru jar, tejghele, cazane de apă şi o cuvă mare, care conţinea apă aburindă şi se afla lângă un perete de sticlă. Odată ce se acomodă cu strălucirea magiei, care se afla în toate obiectele, şi cu mirosul greu al uleiurilor de curăţare şi al leşiei, Briar rămase fascinat. Toate podelele şi pereţii erau din faianţă foarte netedă sau marmură, cu excepţia peretelui lung, de sticlă şi a tavanului. Când Briar îngenunche pentru a cerceta un canal de scurgere din podea, un tânăr spuse:

— În fiecare seară, după ce plecăm, atât laboratorul interior, cât şi cel exterior sunt umplute cu aburi care conţin chimicale şi uleiuri pentru a purifica totul. Toate dulapurile noastre sunt închise etanş, pentru a împiedica apa să între şi lăsăm sticla şi porţelanul pe tejghele pentru a fi curăţate. Costă, dar domnia sa şi-a dedicat averea *personală* acestei sere.

Osprey îi spuse lui Briar cine era toată lumea, arătându-l cu degetul pe fiecare pe măsură ce îi rostea numele.

— Totuşi, nu are sens să le ţii minte, spuse femeia, ochii ei verzi conturaţi cu negru jucându-i pe deasupra măştii. Majoritatea vor fi concediaţi în câteva zile.

— *Vă rugăm,* zei, spuse în cor echipa.

Aceştia puneau pe mese sticle, tăvi, linguri de măsurat şi multe obiecte misterioase pe care Briar nu le putea numi.

— Când o să te alunge din laboratorul interior, vino să iei cina cu noi la Masa celor Inutili din sala de mese, sugeră un bărbat numit Acacia. Câţi suntem, douăzeci acum? A trebuit să unim două mese aseară.

Briar îi privi mirat. Se simţea ca şi cum ar fi fost dus ca prin farmec într-un ţinut străin, unde nu vorbea limba potrivită. Cu o zi înainte, fusese captiv într-o casă deprimantă, în care oamenii aiurau în vise febrile, iar cei care-i îngrijeau o făceau într-o

linişte totală. Acum, se afla într-o cameră plină de lumină, aer şi căldură, cu oameni care glumeau de parcă vărsatul albastru era o neplăcere oarecare, ca şi cum ei erau la distanţă de o viaţă de paturile bolnavilor şi de mirosul înţepător al ceaiului de salcie. Doar când observă viteza cu care lucrau – scriind etichete, umplând sticle şi borcane, punând vase de sticlă pe suporturi de sârmă, spălând, amestecând grămezi de ierburi –, se gândi că aceşti oameni ştiau că situaţia era disperată la Casa Urdei şi în celelalte spitale.

La un perete aflat lângă o uşă deschisă – către „bârlogul” lui Crane, presupuse el –, două persoane cu mănuşi, robe şi măşti lucrau în linişte. Briar se apropie pentru a vedea cum trăgeau lichid prin nişte găuri strâmte din borcane sigilate, picurându-i într-o fiolă de doi centimetri şi jumătate aflată pe o farfurie groasă, de cristal.

— Ei fac treaba cea mai înfricoşătoare, îi spuse Osprey uşor la ureche lui Briar. Când acesta o privi, îi explică: Ei introduc boala în acele borcane. Mostrele pe care le primim – femeia arătă cu degetul către grămezile de cutii de metal cunoscute, de lângă doi lucrători – sunt îmbibate într-un lichid special. Acesta extrage esenţa bolii, apoi dispare. Doar vărsatul albastru rămâne. Mostrele de la fiecare pacient ajung într-un şir de şapte fiole şi sunt trei astfel de rânduri pe o tavă. Asta merge în cealaltă cameră, pentru ca domnia sa să se joace cu ea. Aici, afară, noi mânuim boala. Oamenii obosesc repede făcând treaba asta şi nu îndrăznim să greşim. Robele noastre nu sunt etanşe. O singură picătură ar fi mortală.

— Ei mânuiesc vărsatul albastru? şopti Briar, nefiind sigur dacă înţelesese bine.

— Nu vărsatul este cel care-i omoară pe oameni, ştii, spuse Osprey, privindu-i pe cei doi la fel de atentă ca Briar. Ci febra care apare odată cu el.

— Ştiu, răspunse el, cu tristeţe.

Osprey îl privi mirată.

— Stai... Nu mi-a spus cineva că eraţi tu şi sfânta Rosethorn? La Casa Urdei?

Briar dădu din cap. Încet, se apropie până văzu cum curgea lichidul. Acesta era duşmanul care o omorâse pe Flick, scurgându-se în palide şiroaie aurii din fiole mici, de sticlă.

— Haide, rosti Osprey când acesta se depărtă de borcane. Aici

este laboratorul interior. Femeia făcu semn spre uşa deschisă de lângă cei care lucrau cu mostrele.

Dacă laboratorul exterior era mare, cel interior era suficient de mare cât să copleşească un băiat din Districtul Omului Mort de îndată ce reuşea să privească prin strălucirea magiei care era peste tot. Doi pereţi erau în totalitate din sticlă, doi erau acoperiţi cu plăci scumpe, de porţelan, care se întindeau de la podeaua de marmură până la acoperişul tot din sticlă. Tejghele se întindeau de-a lungul ambilor pereţi de sticlă şi a unei treimi din zidul mai lung acoperit cu porţelan. În fiecare alt centimetru de spaţiu de pe pereţi, chiar şi sub tejghele, existau dulapuri închise etanş. Doar cele înalte, de lângă peretele lung nu aveau uşi. Pe rafturile lor se aflau tăvi de cristal folosite pentru mostrele de vărsat.

— Crane vrea să te ocupi de tăvi. Osprey arătă spre masa de lângă zidul lung acoperit cu porţelan, dintre dulapurile deschise. O tăbliţă mare era atârnată acolo, o listă detaliată de instrucţiuni fiind scrisă cu cretă pe ea. Pe masă se afla o etajeră cu sticle subţiri. Pe fiecare sticlă era lipită o etichetă de hârtie; şapte dintre ele aveau, de asemenea, un fir de care atârna o etichetă de hârtie numerotată.

— Îţi vei aduce tăvile aici după ce este adăugat vărsatul albastru. Femeia se duse la dulapul deschis din dreapta lor, dintre masă şi uşa către laboratorul exterior. Întotdeauna să ţii tăvile drepte – cu foarte mare atenţie, aceasta ridică una de pe raft –, pentru că, dacă le înclini, vărsatul albastru va curge. Asta este rău.

— În numele lui Lakik, da! şopti Briar.

— Dacă va curge vreun pic în celelalte recipiente de pe tavă, întreaga chestie este stricată, dacă scurgi sau scapi ceva, orice se întâmplă, nu te agita. Du-o *în linişte* la spălătorii de la cuvă. Dacă află Crane că ai scăpat ceva, ai zburat.

— O soartă îngrozitoare, cu siguranţă, bombăni Briar, surprinzând un un chicotit al femeii. Încurajat, adăugă: Nu înţeleg cum poţi lucra cu bogătaşul ăla. Pari în regulă, dar el este aşa un nătărău cu faţă de castravete, dintr-o litieră crescută în exces…

— Eu nu ştiu cum lucrezi tu cu Rosethorn fără să sângerezi până la moarte, spuse ea sincer. Este la fel de aspră cu toată lumea. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Briar peste măştile lor.

Amândoi zâmbiră. Fiecare cu motivele lui, presupun, recunoscu Osprey. Acum. Tăvi. Dă la o parte capacul de sticlă, uşor. *Foarte* uşor. Urmează instrucţiunile de pe tablă, de acolo.

Briar le citi cu atenţie:

În recipientul numerotat cu 1, adaugă două picături de lichid din sticla numerotată cu 1.

În recipientul numerotat cu 2, adaugă o picătură de lichid din sticla numerotată cu 2.

În recipientul numerotat cu 3, adaugă o măsură de pudră din sticla numerotată cu 3.

În recipientul numerotat cu 4, adaugă 3 picături de lichid din sticla numerotată cu 4.

În recipientul numerotat cu 5, adaugă 2 picături de lichid din sticla numerotată cu 5.

În recipientul numerotat cu 6, adaugă o picătură de lichid din sticla numerotată cu 6.

În recipientul numerotat cu 7, adaugă o picătură de lichid din sticla numerotată cu 7.

Privind tava în timp ce Osprey scotea lichid sau pudră din sticlele numerotate şi le picura în recipiente, băiatul văzu că un număr era gravat în piatra de lângă fiecare recipient. Erau şapte într-un rând, ceea ce însemna că aceştia încercau şapte leacuri posibile pe lichidul de vărsat de la trei persoane diferite, toate pe aceeaşi tavă.

— Pot face asta, constată el, surprins.

— Tot ce-ţi trebuie este să fii atent şi să ai mâini sigure, rosti Osprey. Odată ce-ai terminat... Femeia luă capacul de sticlă de pe tavă şi-l închise bine, apoi, puse tava pe un raft din dulapul din stânga lor. Nu-ţi poţi lăsa gândurile să rătăcească aiurea. Odată ce începi treaba, Crane şi oricine îl ajută vor schimba instrucţiunile de pe tabla ta, explică ea. Te voi ajuta să iei provizii noi şi să schimbi etichetele cu numere, cel puţin până începi să înţelegi cum merg lucrurile. Eşti deştept, altfel Rosethorn nu ar fi rezistat în veci un an întreg cu tine. Ea... O, vai!

Osprey văzuse în laboratorul exterior ceva care nu-i plăcu. Briar o urmă în timp ce aceasta ieşi grăbită pe uşă.

— Yellowrose, fii atent! îi spuse ea unuia dintre cei doi care

mânuiau vărsatul albastru. Mâneca ta, mâneca ta stângă…

Tânărul, care era pe cale să-i bage măsura în borcan, înlemni. Firul care-i strângea mâneca la o încheietură se desfăcuse. Mâneca ieşise din manşeta mănuşii şi atârna periculos de aproape de tava pe care o umplea.

Crane, Rosethorn şi sfânta Apei intrară spălaţi şi îmbrăcaţi.

— Tu! Crane arătă înspre Yellowrose cu o mână care se termina cu un deget arătător acuzator. Yellowrose. Afară!

— Nu am băgat-o în… protestă tânărul.

— Afară, repetă Crane glacial. Acum!

Yellowrose lăsă jos măsura şi se supuse. Când acesta se îndrepta către sala de baie, Briar văzu câteva mâini înmănuşate bătându-l uşor pe spate pentru a-i uşura concedierea.

Crane se duse la zidul de sticlă din spatele cuvei mari, care fierbea, şterse aburul şi ciocăni în geam.

O faţă se lipi de el de partea cealaltă: un mesager al templului.

— Încă două ajutoare, spuse Crane cu voce tare.

— Două, înţelegi?

— Două? şopti o fată.

— În caz că mai greşeşte cineva, zise Crane.

Se întoarse pentru a cerceta camera, ochilor săi căprui şi obosiţi nescăpându-i nimic. Îi ceru fiecărui lucrător să corecteze câte ceva, apoi intră în laboratorul interior.

— Haide, îi şopti Rosethorn lui Briar. A venit timpul să pui osul la treabă.

09

Rosethorn se duse la tejgheaua din partea îndepărtată a încăperii lui Crane şi puse o desagă pe ea. Începu să o golească, aranjându-i conţinutul – propriile ei amestecuri de uleiuri, infuzii şi ierburi – în rânduri ordonate pe lângă peretele de sticlă. Sfânta Apei, pe care cineva o salută numind-o Peachleaf, trase un fotoliu de birou la capătul mesei de lucru a lui Crane şi începu să sedată stilouri, hârtie şi cerneală din dulăpiorul de dedesubt. Crane însuşi aranjă lucrurile la capătul său de tejghea: flacoane, lentile de toate felurile şi de toate culorile, hârtii şi o ceaşcă de ceai din porţelan Yanjing, nemaipomenită, în nuanţe de albastru-azuriu. Pe Briar îl mâncau degetele nu doar din cauză că acea ceaşcă valora o avere. Era unul dintre

cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată.

Crane se apropie de Briar.

— Dacă dispare, voi şti unde să caut, spuse el ameninţător. Eşti aici să *munceşti.* Ridicând tonul pentru a se face auzit, îi zise lui Rosethorn: Îl voi trata ca pe oricare alt novice. Dacă nu ne putem baza pe el, pleacă. Nu pot face treaba mea şi s-o verific şi pe a lui în acelaşi timp. Chiar este prea tânăr pentru asta.

Rosethorn răspunse pe un ton distrat:

— Unde sunt notiţele actualizate?

— Peachleaf? întrebă Crane cu o voce seacă. Ai făcut o copie după cum am cerut?

Sfânta Apei privi frenetic în jur, apoi răscoli în dulapul în care îşi ţinea proviziile. Crane se duse la ea să se plângă şi să verifice.

Aşteptându-l, Briar citi cu atenţie instrucţiunile de pe tablă, apoi, ridică flacoanele numerotate şi le împereche cu recipientele cu acelaşi număr pe tava din faţa lui.

„Ar fi o adevărată harababură dacă ai amesteca notiţele câtuşi de puţin”, gândi el. Nu era de mirare că pe Crane îl enerva. „Nu că, adăugă Briar cu o privire aspră aţintită asupra bărbatului, eu aş avea de gând să fiu un mieluşel ascultător dacă îşi varsă nervii *pe mine.”* Într-o cutie de lângă recipientul cu aditivi, găsi uneltele de măsurat, stilouri, cerneală şi pătrate de pergament pentru etichete. Un bilet era lipit în interiorul capacului, cu instrucţiunile: *Dă totul spălătorilor la sfârşitul zilei!*

— În sfârşit! anunţă Crane când Peachleaf ridică un teanc de hârtii. I le dădu lui Rosethorn şi se întoarse la Briar. Fii atent, începu el.

— Osprey mi-a arătat. Eu doar urmez instrucţiunile, spuse Briar, întrerupând prelegerea lui Crane încă înainte să o înceapă. Se apucă de treabă, adăugând lichide şi pudre în recipientele potrivite, în timp ce îşi ţinea palmele şi braţele departe de tava în sine. Deşi el nu mai făcuse treaba asta, pretenţiile lui Rosethorn când era vorba despre medicamentele şi amestecurile ei de ierburi erau la fel de precise ca ale lui Crane. Briar trecu de la sticlă sau borcan la tavă, fără ezitare, abia auzind vociferările lui Crane să fie prudent şi atent pe unde îi fugeau degetele. Odată ce termină întreaga tavă, deschise o călimară cu cerneală, luă un stilou roşu şi notă cu atenţie data

pe etichetele lipite de marginea tăvii.

— Ei bine? spuse el, ridicând privirea.

Sprâncenele lui Crane coborâră. Briar îşi dădu seama că sfântul se încrunta în spatele măştii. În cele din urmă, Crane specifică o ultimă notaţie pe tavă: *Variaţia L.* Briar scrise aceasta sub data de pe etichete.

— Acoper-o, spuse Crane cu asprime, apoi pune-o în raft.

Briar împinse tava într-un spaţiu de pe rafturile din partea stângă.

Cineva – probabil Peachleaf – chicoti. Crane doar ridică dintr-o sprânceană şi spuse:

— Următoarea tavă.

Mai stătu lângă Briar cât făcu încă trei tăvi, urmărindu-i fiecare mişcare. Când Osprey aduse provizii din laboratorul exterior, Crane îl puse pe Briar să reumple sticlele şi borcanele, iar apoi să lipească etichetele numerotate. Într-un sfârşit, se duse la propria masă şi trecu la treabă.

Briar trăgea încontinuu cu ochiul la el, fascinat de varietatea de magii pe care Crane le folosea. Bărbatul trata conţinutul tăvilor cu propriile lichide şi pudre, fiecare atât de puternice, încât acestea străluceau ca nişte sori miniaturali când Briar privea îndelung. Putea vedea strălucirea de magie pe suprafaţa lentilelor pe care Crane le folosea pentru a cerceta tăvile. Până şi aerul din jurul lui Crane era plin de urme şi picături de magie argintie, care străluceau de fiecare dată când rostea o vrajă nouă.

La mijlocul dimineţii, Briar puse o tavă terminată pe raft. Simţind că merita o scurtă pauză, băiatul se întinse şi privi în jur. Cu mâini tremurânde, Peachleaf sorta un vraf de pergamente. Rosethorn continua să citească notiţele lui Crane, chipul ei vădind genul de concentrare pe care o păstra de obicei pentru mucegai şi puricii de plante. În laboratorul exterior, Briar auzi murmurul conversaţiei acoperind clinchetele sticlei şi ale metalului.

Crane se duse la biroul lui Briar, încruntându-se peste un teanc de notiţe. Când Briar se întoarse la tejgheaua lui, Crane ridică o mână, făcându-i semn să aştepte. Sfântul deşirat şi slab amestecă trei uleiuri din proviziile lui Briar într-o sticlă nouă. Băiatul se încruntă. Îşi dăduse seama că sfântul Crane folosise uleiuri de nalbă şi ilice, dar nu putu identifica al treilea

ingredient. Trimiţându-şi magia în noua sticlă, băiatul se înecă.

— *Muştar?* întrebă el, şocat. Ce bine o să facă asta?

— Eşti şi tămăduitor, pe lângă mag al plantelor? veni replica acidă. Crane legă repede eticheta numerotată cu 4 de noua sticlă de ulei. Nu ai pregătirea necesară pentru a înţelege şi nici eu nu am timp să te învăţ.

„Asta e”, gândi Briar iritat. În timp ce Crane modifica instrucţiunile de pe tablă, scriind o picătură, în loc de trei, la numărul 4, Briar scoase o măsură curată. Acesta observă că schimbase şi litera variaţiei pe tablă.

— Am modificat… începu Crane.

— Văd, îl întrerupse Briar prea nervos pentru a ţine cont de maniere. Variaţia M. „Ce-o să facem când o să rămânem fără litere?” se întrebă el.

Când băiatul aduse o tavă nouă, Crane spuse ranchiunos:

— Cred că esenţa de muştar va acţiona pentru înlăturarea bolii, în timp ce nalba calmează acţiunea dură a muştarului. Ilicea…

— Febră, spuse Briar repede.

— Nu va merge, spuse Rosethorn. Crane tresări. Verifică-ţi notiţele despre combinaţiile pe care le-ai încercat acum două zile, continuă ea.

Crane se duse la ea, iar Briar îşi văzu de tava lui. Tonul tot mai ridicat al celor doi îi afecta concentrarea: Crane şi Rosethorn se certau. Peachleaf, aşezată prea aproape de ei pentru a se simţi bine, se trase înapoi, cu chipul palid. Briar, observând roşeaţa sănătoasă din obrajii lui Rosethorn, decise că ea se distra şi ignoră disputa. Termină jumătate din tăvile care aşteptau cu aproape o oră înaintea prânzului, dar cineva din camera exterioară aduse altele noi.

— Ocupă-te de tăvile vechi mai întâi, spuse Crane.

Briar dădu din cap. Ura să recunoască şi nu ar fi afirmat-o niciodată cu voce tare, dar Crane părea să aibă motive întemeiate să facă lucrurile într-un anumit fel.

Tocmai lua o măsură de aloe fiartă din borcanul cu numărul 7, când Rosethorn întrebă:

— Crane, de ce am creat pudre de diagnosticare extinsă acum trei ani dacă nu ai de gând să le foloseşti?

— Despre ce vorbeşti? se miră Crane. Bineînţeles că le-am folosit în ziua în care am început. A trebuit să renunţ la ele… e

în prima secţiune a notiţelor.
— Nu, nu este.
Crane merse la masa lui Rosethorn şi îi smulse notiţele din mâini.
— Am detaliat riguros rezultatele, bombăni el, frunzărind paginile. Vărsatul albastru a făcut ca aditivii noştri pentru diagnosticare să eşueze. Ştiu prea bine că trebuie să ai *totul...* Ah! Cu o privire feroce aruncată lui Peachleaf, trase trei pagini din teanc şi le puse deasupra. Tămăduitoarea se făcu mică pe scaunul ei. Par să fi fost puse în spatele secţiunii despre reacţia bolii la substanţele neutre. De ce, nimeni nu poate şti. Notiţele astea trebuie să fie în ordine cronologică.
Aruncă foile spre Rosethorn. Aceasta le luă şi bombăni:
— Tiranule!
Crane o ignoră.
— Până şi cea mai simplă combinaţie de aditivi pe care îi folosim în mod obişnuit s-a risipit când aceştia au intrat în contact cu extractul de vărsat albastru. Am fost forţat să recurg la cele mai simple uleiuri, chimicale şi ierburi. Asta m-a încetinit de tot.
Rosethorn se încrunta pe măsură ce citea.
— Nu are nicio noimă, remarcă ea.
Crane văzu că Briar îi privea. Ridică din sprâncene, şi băiatul se întoarse repede la treaba lui.
Când ceasul Centrului bătu jumătatea de oră de după prânz, Osprey şi alţii dintre lucrătorii din camera exterioară intrară cu o tavă de vase acoperite. După ce tovarăşul ei aşeză o masă mică în centrul gol al încăperii, Osprey începu să aranjeze vasele şi tacâmurile. Briar, care tocmai terminase cu o tavă, se duse să o ajute.
— Dă-ţi jos mănuşile şi masca… O să-ţi dau o pereche nouă când eşti gata să te apuci din nou de treabă, îi şopti Osprey lui Briar. Nu te apropia de mesele de lucru cât mănânci. Tocmai i-ai costat pe Ibis şi Nomi câte un astrel de aramă. Erau siguri că nu vei rezista până la prânz. Umple-ţi o farfurie şi mănâncă – ai nevoie de ea ca să rămâi în formă.
Briar fu fericit să facă aşa cum i se ceru. Umplu o farfurie şi pentru Rosethorn.
— Tu pariezi? întrebă el cu o voce joasă, pe care doar Osprey o putu auzi.

Aceasta îi zâmbi. Lui Briar îi plăcea zâmbetul ei: era larg, vesel şi radios.

— Am două semicercuri de aramă că vei fi dat afară între două şi trei. Urăşte să fie întrerupt ca să mănânce, deşi ştie că trebuie, aşa că este ursuz ore întregi după aceea.

— Pune-mă cu patru semicercuri de aramă în jurul orei patru, răspunse Briar cu o faţă serioasă. O să mă plictisesc de aiureala asta până atunci.

— N-o pot face, spuse Osprey. Cel pe care se pun pariurile nu poate pune bani pe el însuşi.

— Bine. Briar o privi pe Peachleaf, care scria încontinuu, încercând să ţină pasul cu instrucţiunile şoptite pe care le dădea Crane în timp ce lucra. Două semicercuri pe Peachleaf până la trei. Trebuie mereu să-i spună cuvintele pe litere când îi dictează notiţele.

— Două semicercuri pe Peachleaf la trei. Bine.

Osprey şi companionul ei plecară.

Prânzul îl linişti pe Briar puţin. I se făcea pielea de găină când se gândea la tot vărsatul albastru din jurul lui, dar mâncarea era foarte bună. Poate chiar şi lucrul cu Crane era mai bun decât carantina.

Băiatul se asigură că Rosethorn mănâncă. Aceasta terminase de citit notiţele lui Crane şi îşi aranjă tejgheaua cum îi plăcea ei. Multe dintre obiecte – lentile, sticle, paste de ierburi, un set de cristale – erau lucruri pe care el nu le mai văzuse înainte. Briar fusese atât de convins că studiase tot ce avea ea, pe timpul iernii! Dacă ratase aceste lucruri, era mult mai vicleană decât crezuse el vreodată.

Briar se întoarse la masa lui, fericit cu timpul în care lipsise, şi descoperi că mai multe tăvi fuseseră adăugate grămezii care-l aştepta.

După întoarcerea sa, văzu cum Crane îl priveşte din nou peste umăr. De câteva ori, Briar aproape îi spuse bărbatului că, dacă ar fi vrut să fie cicălit de un individ zbuciumat, ar fi rămas la Casa Urdei. Gândindu-se la pariurile lui Ibis şi Nomi, îşi ţinu gura. N-avea niciun chef să bage bani în buzunarul cuiva care pariase că el va pleca în acea zi.

Poate că era uşurarea simţită după ce Crane s-a întors la propriile treburi. Poate că era pauza de prânz. Poate că, pur şi simplu, se obişnuise cu toată magia din jurul lui. Oricare ar fi

fost cauza, puţin după retragerea lui Crane, Briar văzu o licărire argintie în recipientele de pe tava din mâinile sale.

„Nu te impacienta, îşi ordonă, închizând ochii pentru a-i odihni. Este magie reflectată sau ceva de genul ăsta. E destulă sticlă pe aici pentru a orbi un copil cu reflexiile astea.” Băiatul deschise ochii. Chiar dacă văzuse magie în acea tavă, aceasta dispăruse. Scuturând din cap, adăugă uleiuri şi pudre, completă etichete, închise capacul tăvii, apoi o puse pe raft. Când se duse după tava următoare, se opri în faţa dulapului în care se aflau, cu spatele la pereţii de sticlă, şi scoase capacul de pe cea mai de sus. Cu atenţie, coborî tava în umbra făcută de trupul său şi o privi. O urmă de argintiu sclipi de-a lungul lichidului din al treilea recipient; picături din el străluceau în alte câteva recipiente. Apoi, dispărură. Briar fluieră şi duse tava la masa lui de lucru.

Vedea *magie* în vărsatul albastru?

— Asaia cu Aripi de Pasăre, dă-mi răbdare şi dă-mi putere, invocă repede Crane. Cât de mult trebuie să silabisesc un cuvânt atât de simplu ca „antipiretic”?

— Nu pot scrie pur şi simplu „reduce febra”? îi scăpă lui Peachleaf.

— Orice cuvânt va pune capăt întrebărilor tale fără rost, îi spuse Crane cu răceală când ceasul Centrului bătu ora două. Citeşte-mi ultima propoziţie.

În vreme ce Peachleaf citea, Briar adăugă ulei din sticla numerotată cu 1 în cele trei recipiente numerotate cu 1 de pe tava sa. Cele două semicercuri de aramă ale lui pariate pe alungarea lui Peachleaf la ora trei erau aproape asigurate, deocamdată.

Când luă următoarea tavă, îşi interpuse din nou trupul între aceasta şi sursele de lumină. *Crezu* că zărise o lucire, dar aceasta dispăru în secunda următoare. Avea nevoie de Niko sau, mai degrabă, de Tris. Niko era ocupat în oraş. Deşi Briar, Daja şi Sandry primiseră de la Tris abilitatea de a vedea magia când puterile lor se scurgeau una în alta, Tris era totuşi cea mai pricepută la asta. Fata dobândise această abilitate pentru că Niko îi vrăjise ochelarii ca s-o ajute să zărească energia. Briar credea că Niko pur şi simplu alesese cea mai simplă cale pentru a o învăţa să vadă.

Oricare ar fi fost motivul, Briar era sigur că, dacă exista magie

în vărsatul albastru, Tris avea s-o vadă. Dar cum putea ea să o facă? Oamenii nu intrau şi ieşeau pur şi simplu din laboratoarele acestea. Toţi aveau treabă aici şi trebuiau să se cureţe la venire şi la plecare. Nu putea doar s-o roage pe Tris să treacă din întâmplare pe acolo şi să arunce o privire.

Sticla se sparse cu zgomot în laboratorul exterior. Imediat, Osprey strigă:

— Nu vă faceţi griji, nu este vărsatul – doar nişte sticlărie curată. Nu-i nicio problemă!

Crane pluti pe uşă furios, steaguri roşii de mânie ridicându-se pe obrajii săi palizi. „Bucată veche şi arogantă de momeală pentru peşti”, gândi Briar, ducându-şi noua tavă la masă.

— Tu şi tu. Vocea lui Crane era aproape blândă. Afară! Spuneţi-le să mai trimită lucrători, şi repede!

— Scrie cuvintele cu care ai probleme pe o bucată de hârtie şi ţine-o aproape, îi şopti Rosethorn lui Peachleaf.

— Fac asta, se smiorcăi sfânta Apei, dar cad de pe masă!

— Pune-le acolo unde mânecile tale n-o să le dea jos, rosti Rosethorn printre dinţi. Sincer, Peachleaf, eşti cea mai bună moaşă de la Cercul Spiralat – încearcă să ai mai multă încredere. Ţine-i piept.

Briar clătină din cap, scriindu-şi ordonat etichetele. „Anumiţi oameni îl puteau înfrunta pe Crane, se gândi el, dar Peachleaf nu era unul dintre ei.”

Luând o tavă nouă, Briar o cercetă cum făcuse şi cu celelalte două. De data aceasta, a fost aproape sigur că se afla magie acolo. Poate că ar fi văzut mai bine dacă se uita în borcanele în care extractul bolii era pregătit, dar gândul de a face acest lucru îl înfiora. El nu era bolnav încă – îşi verificase reflexia în peretele de sticlă după prânz – şi plănuia să nu se îmbolnăvească niciodată.

Crane se întoarse. Briar reuşi să facă trei tăvi înainte să-l audă pe Crane spunând:

— Mi-a ajuns.

Briar privi în jur. Peachleaf vărsase o sticlă de cerneală.

Arătătorul maiestuos se ridică.

— Afară! ordonă Crane.

Peachleaf suspină.

— Vă *mulţumesc,* spuse ea, prinzând mâna nervoasă a bărbatului şi strângând-o din toată inima. Nu voi mai răpi niciun

minut din timpul dumneavoastră. Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie să moşiţi un copil.

Ieşi în fugă din cameră făcându-i cu mâna lui Briar.

Ceasul Centrului bătu jumătatea de oră. „Drace! gândi băiatul posac. Am pierdut pariul.” Riscă să-i arunce o privire lui Crane.

Bărbatul verifica notiţele lui Peachleaf.

— Acum, ce-o să fac? întrebă el, uitând poate că nu era singur. Ziua de astăzi a fost practic total irosită.

Rosethorn se întoarse cu faţa la el, sprijinindu-se de masă.

— Ai putea oricând să-ţi iei singur notiţe, spuse ea în batjocură.

Crane oftă.

— Ai uitat că trebuie să am mâinile libere pentru a lucra.

— Îţi place de fapt să ai pe cineva lângă tine căruia să-i dai ordine. Crane o privi cu asprime pe Rosethorn. Fiindcă acesta nu răspunse, continuă: De ce nu Osprey? E destul de isteaţă *şi* te suportă.

— Am nevoie de ea acolo unde este acum, răspunse Crane, lăsându-se pe propria masă. Pot avea încredere în ea să aibă grijă de descreieraţii de acolo şi să se asigure că nu fac ceva care să ne omoare pe toţi. Ţi-am spus, nu-i voi risca pe cei care arată că au o înclinaţie pentru asta în lupta nebunească de căutare a unui leac. Ea trebuie să înveţe să parcurgă fiecare etapă cu atenţie înainte să treacă la următoarea – astfel de lecţii sunt imposibile în condiţiile acestea.

— S-ar putea să fii nevoit să faci compromisuri, rosti Rosethorn. S-ar putea să fii nevoit să-ţi asumi riscuri.

— Am învestit cinci ani de pregătire numai în Osprey… începu Crane.

Briar murmură:

— Tris.

Capul lui Crane se roti în direcţia sa.

— Cum ai spus? întrebă el relaxat.

Rosethorn îşi ajustă în linişte firele măştii sale.

— Cama… camarada mea, Tris, zise Briar. Roşcata.

— Eşti prea tânăr pentru a avea o camaradă, rosti tărăgănat Crane.

— Este argou pentru „cel mai bun prieten”, explică Rosethorn dispreţuitoare. Ai fi ştiut şi tu dacă ai fi căzut vreodată din turnul tău de alabastru şi ai fi avut de-a face cu oameni adevăraţi în

locuri adevărate.

Crane oftă.

— Dacă aş fi vrut să fac asta, nu aş fi depus niciodată jurăminte. Se întoarse către Briar. Înregistrarea notiţelor presupune o pricepere mai mare decât pregătirea tăvilor.

— Ea citeşte şi scrie bine, răspunse Briar, întărindu-şi intenţionat accentul de maidan. *Şi* ea reţine din prima cum se scrie o chestie, pentru că urăşte să fie ignorantă. Ea citeşte cărţi d-alea groase tot timpul.

— Şi nici nu are altceva de făcut, adăugă Rosethorn gânditoare, şi urăşte asta.

Briar o privi mirat. Nu crezuse vreodată că Rosethorn observase.

— Este un *copil,* răspunse Crane cu încăpăţânare, întorcându-se cu spatele.

Liniştea se aşternu din nou când Rosethorn se întoarse la treabă. Crane bombănea singur în vreme ce încerca să-şi facă vrăjile şi să scrie ce făcuse. Briar redeveni atent la treaba pe care o făcea. Trecu o jumătate de oră până ce Crane să se ducă la uşă.

— Osprey.

Osprey veni la el.

— Domnule?

— Spune-le mesagerilor că vreau ca fata Trisana de la Casa Disciplinei să fie chemată aici…

— Nţ, nţ, rosti Rosethorn batjocoritor de la biroul ei. Nu pot să cred că tu ai uitat că aceşti patru învăţăcei ai noştri vorbesc prin telepatie, fără prezenţă fizică.

— Cred că dă în foc ceaiul, şopti Osprey, ţâşnind prin uşă.

— Rosethorn, spuse Crane ameninţător.

— Tris? o chemă Briar prin telepatie. *Vrei să vii la seră? Avem ceva de făcut pentru tine… să iei notiţe cu pentru bătrânul ursuz, Crane.*

— În sfârşit! veni răspunsul ei vesel. *Stai doar s-o anunţ pe Lark! Mulţumesc!*

— Nu-mi mulţumi mie, gândi Briar. *Crane îi persecută pe oameni.*

— Nu mă interesează dacă mă persecută cu o zăbală şi hamuri. Măcar o să fac ceva! Cum intru acolo?

Băiatul îi explică despre sala de baie, apoi întrerupse

legătura. Se gândise să-i spună despre bănuielile lui, dar, până la urmă, hotărî să se abţină.

Dacă era magie de văzut, Tris avea s-o observe fără a i se spune să facă asta. Dacă i-ar fi zis dinainte, i-ar fi putut băga această idee în cap, făcând-o să vadă lucirea chiar dacă nu exista.

Trecu o jumătate de oră înainte ca Osprey să între pe uşa laboratorului.

— Domnule, fata Trisana de la Casa Disciplinei este aici.

Tris intră echipată cu robă, mască, mănuşi, bonetă şi încălţată la fel ca ceilalţi. Părul ei sârmos se zbătea sub bonetă, bucle roşii iţindu-se pe sub pânză. Într-o mână, îşi ducea cutia de lemn pentru scris.

Crane arătă înspre ea.

— Nu trebuia să fi adus asta. Avem destule ustensile de scris şi nu o vei putea scoate de aici până nu vom avea un leac pentru boală… dacă găsim unul.

Tris îşi privi cutia, apoi ridică din umeri.

— Oricum, aş fi adus asta, îi spuse ea lui Crane. Totul din ea este aşa cum îmi place. Fata îşi îndreptă umerii. Unde stau?

Crane arătă înspre scaunul lui Peachleaf şi chiar reuşi să aştepte până ce Tris se aşeză înainte de a începe să explice cum voia să fie făcute lucrurile. Briar se întoarse la treabă, încercând să nu fie agitat. O văzuse? Sau celelalte magii din camerele acestea o împiedicau să vadă lucirile palide din tăvi?

Nu mai era timp de gândire. Mai întâi Rosethorn, apoi Crane făcură schimbări în aditivii pentru tăvi. Punerea deoparte a amestecurilor vechi şi prepararea unora noi îl ţinură ocupat pe Briar ceva timp. Odată ce termină, acesta începu o nouă tavă.

— Am întrebat, poţi aştepta un moment, te rog?

Aceasta era Tris, periculos de răbdătoare.

— Domnişoară dragă, dacă nu poţi ţine pasul cu mine… începu Crane.

— Tocmai mi-ai dat o listă de numere, sfinte. Ce ai prefera, să le scriu cum mi le-ai dictat sau să mă grăbesc şi să fac greşeli?

Briar aşteptă, dar Crane nu răspunse. Riscând o privire, Briar văzu cum Crane bătea în masă cu degetele în timp ce o privea aspru pe Tris. Fata scrise ceva cu atenţie, apoi spuse:

— Bine.

Crane îşi continuă dictarea. Briar continuă să lucreze în vreme

ce tensiunea se ridica din aer. „A început deja, gândi el, picurând ulei de lumânărică în trei recipiente. „Măcar să nu se certe până nu vede magia din vărsat, asta-i tot ce vreau.” Nu ştia sigur cui îi cerea acest lucru. Lakik Farsorul era un zeu rău, căruia nu puteai să-i ceri altceva decât ghinion pentru duşmani, iar Onini nu avea niciun interes în lucrurile medicale. Urda, poate. Ea era zeiţa care s-ar putea implica în toate astea.

Crane şi Rosethorn Continuară să schimbe ingredientele folosite de Briar, marcând unele tăvi care să rămână peste noapte, spunându-i să scape de altele. Numai aceasta treabă în sine era înfricoşătoare: tăvile trebuiau să fie duse în laboratorul exterior pentru a fi golite şi fierte. El *nu* voia să verse nimic.

Ceasul bătu, deşi Briar nu era sigur de oră, chiar înainte ca Tris să spună:

— Numai o clipă… ai spus trei picături de extract de *oman?*

— Destul de clar, din câte ştiu eu, răspunse Crane.

— Dar ai adăugat trei picături cu puţin timp în urmă.

— Nu.

— Ba da, ai făcut-o în jurul orei două, răspunse Tris. Căută într-un teanc de notiţe. Chiar aici. Vezi?

Crane privi peste umărul lui Tris.

— Alea nu sunt notiţele tale.

— Sunt ale ultimului tău scrib. M-am uitat prin ele cât ai luat provizii.

— Şi doar s-a întâmplat să-ţi aminteşti.

Briar nu-şi putea da seama dacă sfântul Crane era sarcastic sau gânditor.

— Mi-am *amintit,* rosti tărăgănat Tris, aproape cum făcea Crane, pentru că am memorat scrierea omanului, în caz că mai aveaţi nevoie de ea.

Crane ridică privirea şi văzu că nu numai Briar privea, ci şi Rosethorn.

— Vă distraţi? vru el să ştie.

— Da, îi spuse Rosethorn imediat.

Briar îşi lăsă capul în jos şi se prefăcu ocupat.

Nu apăruseră schimbări noi pe tabla lui de mai bine de o oră când se opri să-şi destindă oasele. Ridicând privirea, a fost uimit să descopere că se întuneca. Şi Rosethorn alesese acest moment pentru a se odihni: sprijinindu-se de masa ei, îi privi Crane şi pe Tris.

Ca şi cum Crane simţise schimbarea din atmosferă, îşi îndreptă trupul şi îşi împreună mâinile la spate, răsucindu-se pentru a se relaxa.

— Lasă condeiul jos, o sfătui el pe Tris. Mişcă-te puţin.

Tris coborî de pe scaun, făcând o grimasă când picioarele ei amorţite atinseră podeaua. Încet, se duse să cerceteze zona de lucru a lui Briar.

Acesta aşteptă până când ea îşi miji ochii către tava pe care era pe cale s-o înceapă şi apoi spuse încet:

— Chestia aia galbenă, ăla e vărsatul albastru. Ei îl pun acolo… Băiatul arătă spre laboratorul exterior. Apoi, îl pun pe tăvile astea de piatră şi eu picur diverse în fiecare sticluţă cu vărsat albastru.

Tris se încruntă. Încet, îl întrebă:

— Ce *ai pus în tava asta?* Se uita la recipientele din care Briar picura substanţe în extractul de vărsat. *Niciuna nu e vrăjită, dar tot văd luciri.*

Briar simţi furnicături în ceafă. Văzuse!

— E doar vărsat albastru în tava aia. Nu i-am făcut nimic încă.

Tris îl prinse de braţ pe Briar.

— Doar boala? Tăvile sunt vrăjite?

Briar clătină din cap.

— Pot vedea vărsatul albastru? întrebă ea. *Doar vărsatul albastru?*

Briar o conduse pe Tris în laboratorul exterior. Osprey scotea tăvi de cristal din cuva care fierbea şi le punea la uscat.

— Tris, ea este Osprey… ucenica lui Crane.

Osprey o salută veselă pe Tris.

— Probabil că te place. Nu l-am auzit să te învinovăţească de ceva, încă.

Tris ridică din umeri.

— O să ajungă şi la asta în curând.

— Voiam să-i arăt lui Tris vărsatul albastru, explică Briar. Ar trebui să vadă cum este extras, având în vedere că va fi un om de ştiinţă cândva.

Osprey lăsă deoparte mănuşile speciale care-i permiteau să lucreze cu bucăţile de cristal fierbinte, fără să se ardă, şi îşi puse din nou mănuşi vrăjite. În timp ce o conduse pe Tris spre locul unde se lucra cu extractul de vărsat, îi explică operaţiunile făcute.

Atentă de parcă ar fi mânuit sticlă fragilă, Osprey desfăcu prinderile metalice ale unui borcan şi îndepărtă capacul. Tris se aplecă pentru a privi. Briar făcu la fel. În interior, borcanul era emailat cu alb. Era umplut pe jumătate cu extractul gălbui, uleios de vărsat albastru.

Briar văzu câteva licăriri argintii, o strălucire care dispăru. Deplasându-se prin conexiunea lor magică, acesta privi extractul prin ochii lui Tris. Pentru ea, argintiul nu era o licărire care dispărea rapid, ci o lucire constantă, palidă.

— Chestia folosită pentru a obţine extractul este vrăjită, nu? o întrebă Tris pe Osprey.

— Păi, da, răspunse tânăra, dar soluţia de limpezire – aşa se numeşte – este făcută să se evapore odată ce boala e extrasă din mostre. Nu se poate să rămână magie în extract. Dacă rămâne, toate rezultatele noastre vor fi greşite. Leacurile nu vor acţiona sau o vor face *foarte* anapoda. Pot să închid borcanul?

— Nu am zis să pleci în vacanţă, anunţă Crane cu înţeles din laboratorul interior.

— O clipă, îi spuse Tris lui Osprey. Fata se aplecă peste borcan, mijindu-şi ochii în timp ce îi privea conţinutul. Briar, uitându-se din nou prin ochii ei, văzu pelicula argintie.

— De asta m-ai recomandat pe mine, nu? întrebă Tris. *Nu erai sigur şi credeai că, dacă-mi spui ce bănuieşti, m-ai putea face s-o văd, deşi poate nu era acolo.*

— Cam aşa ceva, recunoscu Briar şi se pregăti să facă faţă furiei fetei.

— Bine gândit, îi zise ea în schimb.

Uimit, se retrase din magia ei. Putea să jure că ea avea să fie supărată.

Tris se întoarse la Crane, fără să-i spună un cuvânt lui Osprey.

— Este zăpăcită, îi spuse Briar în loc de scuze ucenicei. Mulţumesc că i-ai arătat.

— E în regulă, îl linişti Osprey pe Briar. Lucrând pentru Crane, te obişnuieşti cu oamenii care uită să fie politicoşi când sunt preocupaţi.

Briar pufni.

— Cred că da, rosti el şi o urmă pe Tris.

— Suntem gata? o întrebă Crane pe Tris. Acum, că s-a terminat pauza de joacă?

Tris inspiră adânc.

— Ar trebui să trimiteţi după Niko. E magie în vărsat.

Crane o privi mirat, fără să mişte. Fascinat, Briar numără de câte ori, omul clipi – o dată. De două ori. De trei ori.

Auzi un clinchet când Rosethorn aşeză cu putere ceva pe masă.

— Vezi magie? întrebă ea cu asprime. Eşti sigură?

Tris încuviinţă.

— Avem substanţe care ne spun dacă se foloseşte magie, rosti Crane. Pe acelea le-am folosit primele.

— Funcţionează dacă este doar un dram de magie? vru Briar să ştie. Adică, era atât de puţină, încât nici măcar nu sunt sigur dacă am văzut-o.

— Şi astfel mi-ai recomandat-o pe eleva lui Niklaren Goldeye, spuse Crane.

— Nu ştiu cât înseamnă un dram, interveni Tris. Dar cantitatea este *foarte* mică.

Rosethorn se apropie de ea.

— Crezi că-i posibil? îl întrebă ea pe Crane. Să fi fost trecută cu vederea?

— Sau s-ar fi putut amesteca printre toate celelalte magii ale noastre, recunoscu el. Nu putem

10

Niko era în oraş. Mesagerii se duseră acolo pentru a-l găsi, în timp ce laboratorul a fost închis pentru curăţenia de noapte. Briar, Tris şi Rosethorn se întoarseră la Casa Disciplinei.

Veni şi Crane. El şi Rosethorn erau cufundaţi într-o discuţie lungă, încercând să creeze un nou plan de bătaie. Vorbiseră şi în timp ce se curăţau, strigau pentru a se auzi în sala de baie. Apoi, Continuară pe drumul către casă, mijindu-şi ochii în lumina lunii pentru a-şi citi notiţele şi vorbiră chiar şi după ce aproape toţi ceilalţi terminaseră de luat cina şi plecaseră la culcare.

Clopotul din zori îi trezi pe cei adormiţi. Când ieşiră din camerele lor, descoperiră că venise Niko. Acesta stătea cu Crane şi cu Rosethorn, care păreau că nu dormiseră deloc.

— Tris, spuse Niko, mănâncă repede micul dejun, te rog! Mergem în Summersea.

— O clipă. Crane părea să fi fost luat prin surprindere. De ce ea? Abilităţile ei de a vedea nu sunt atât de puternice ca ale tale…

— Mulţumesc foarte mult, bombăni Tris în vreme ce îşi turna ceai.

— Îmi este mult mai de folos decât ţie, insistă Crane. E treabă de făcut în timp ce aşteptăm rezultatele tale.

— Nu-ţi este ţie mai de folos, spuse Niko acid, ochii săi negri scânteind. Va trebui să fac o muncă de vizualizare a trecutului la un moment dat. Pentru asta am nevoie de puterea şi încăpăţânarea ei.

Încă o pereche de ochi va fi utilă, la fel şi abilitatea ei de a controla apa.

— Ea este atentă şi scrie îngrijit, protestă Crane. Se gândeşte la notiţele care-i sunt dictate. Am făcut progrese mult mai mari ieri, cu ea, Rosethorn şi băiatul, decât până atunci.

Rosethorn îşi flutură o mână, ca şi cum şi-ar fi făcut vânt.

— Iertaţi-mi îmbujorarea, şopti ea.

Briar pufni.

— Eu nu mă opun recunoaşterii meritelor atunci când este îndreptăţită, susţinu Crane cu mândrie.

Avem o echipă bună. Destrămarea ei acum nu este recomandată.

— Găseşte alt scrib, rosti scurt Niko. O să-l rog pe duce să-l trimită pe al lui dacă este nevoie…

— Aşa va fi când o să fiu mare, şi băieţii se vor certa pentru a-mi săruta mâna? îi şopti Tris lui Sandry.

Nobila fată chicoti.

— Nu-l vreau pe scribul ducelui. O vreau pe fata asta. Pot să-ţi reamintesc…

— Nu voi intra în canale fără ea! se enervă Niko.

Toată lumea îl privi mirată. Tris se albi.

— Canale? ţipă ea.

— Boala asta se răspândeşte după cum creşte nivelul apei din canale, iar ţevile stricate au scurgeri în fântâni. Este clar că există o legătură, spuse Niko. Dacă trebuie să mergem acolo, ca să nu ne înecăm, am nevoie de Tris. Dacă e să am puterea să fac vrăji care dezvăluie trecutul şi să găsesc calea către magul care a născocit nenorocirea asta, am nevoie de Tris. Nimeni altcineva nu este potrivit.

— Nu în canale, şopti roşcata, tremurând. Sunt *murdare.*

— Ştiu, zise Niko cu o voce aspră.

Un moment lung, nimeni nu spuse nimic. În cele din urmă,

Crane oftă.

— Se poate întoarce la mine când termini?

— Nu vreau să merg, se plânse Tris. Nu pot sta cu Crane şi Rosethorn?

— Trebuie, răspunse Niko. Mănâncă-ţi micul dejun.

— Nu mi-e foame.

— Atunci, schimbă-te în nişte haine vechi. Trebuie să facem asta *acum.*

Tris se îndreptă către scară, târându-şi picioarele. Sandry îşi urmă prietena la etaj.

— O să fie bine, o auziră spunând cei de la parter.

— Sper, murmură Niko, masându-şi tâmplele.

Imediat după ce Niko şi Tris plecară, Frostpine ajunse la Casa Disciplinei.

— Ne-a mai venit de muncă, îi spuse el Dajei în vreme ce aceasta mânca. Talismane protectoare pentru soldaţii ducelui, pentru a împiedica o ploaie de oale de noapte şi pietre care să-i lovească în cap în Districtul de Est. Sperasem că uitaseră că pot face astfel de lucruri, dar se pare că şi-a amintit cineva.

Sprâncenele lui Crane se ridicară.

— Cum te poţi opune protejării celor care îl apără pe duce?

Frostpine se aşeză lângă Daja, rupând bucăţele dintr-o brioşă şi aruncându-şi-le în gură.

— Teama faţă de asemenea lucruri îi determină pe soldaţi să fie politicoşi, făcu el o observaţie.

Altfel, ar putea fi tentaţi să se poarte urât cu oamenii. Am constatat că ordinele de a intra neinvitaţi în casele oamenilor reprezintă o tentaţie grozavă pentru apărătorii păcii.

— Ai vreun respect pentru ordine? întrebă Crane.

— Depinde de ordine, spuse Frostpine. Daja, mai ai mult?

Aceasta făcu semn că nu, mâncând repede.

Crane clătină din cap.

— Rosethorn? Briar? Ar trebui să mergem.

Când ceilalţi plecară, Sandry îşi lăsă capul pe masă. O durea tot trupul, din creştet până în picioare. Simţi o mână rece pe frunte. Confuză, fata îşi ridică privirea spre Lark.

— Sunt doar obosită, spuse ea. Nu sunt bolnavă.

— Amândouă suntem obosite, răspunse Lark. Urăsc să fac asta, dar… am lucrat zile întregi. Cred că trebuie să ne odihnim.

Fără muncă, doar odihnă.

— Dar Crane are nevoie de măşti şi de mănuşi... protestă Sandry. Gândul unei zile petrecute fără să-şi toarne magia în ierburi, uleiuri şi pudre i se părea nesocotit.

— Are destule pentru două zile, spuse Lark hotărâtă. Chiar trebuie să ne oprim un timp. Întoarce-te în pat. Eu o să fac la fel... vasele pot aştepta până ne trezim.

*

Crane, Rosethorn şi Briar tocmai ajunseră la drumul spiralat când Rosethorn se opri, holbându-se la poarta nordică. O căruţă cu coviltir, ca aceea care-i dusese pe ea, Flick şi Briar la Casa Urdei, intra pe poartă. Era condusă de o femeie soldat din garda ducelui. Purta mască şi mănuşi, iar punctul roşu care însemna că nu avea vărsat albastru strălucea intens pe fruntea ei. Când căruţa se apropie, Rosethorn îi spuse să oprească.

— Sunt pline spitalele oraşului, de aduci bolnavii aici? întrebă ea.

Femeia clătină din cap.

— Sunt aproape pline, dar ducele mai face două, unul în Piaţa Târgului şi altul în Cercul Morarului. Aceştia sunt oameni ai templului, care au vărsat albastru – ei trebuie îngrijiţi aici, conform ordinelor lui Moonstream.

— Oameni ai templului? strigă Rosethorn.

— Cine? întrebă Crane prinzând căpăstrul calului care se afla cel mai aproape de el. Le ştii numele?

— Novicii Fără, Olatji, Kazem, Alasha, Nanjo, înşiră femeia obosită. Sfinţii Egret, Treefrog, Henna, Whitelake. Aş putea?...

Crane dădu drumul calului, şi căruţa îşi continuă drumul. Rosethorn era şocată şi palidă. Briar se simţea de parcă ar fi fost trăsnit în cap.

— Henna era sănătoasă când a plecat să se îngrijească de pregătirea Arsenalului, şopti el. N-avea nimic.

Rosethorn îşi trasă pe piept cercul zeilor şi închise ochii pentru a se ruga. Crane făcu la fel. Briar îi aşteptă cât de răbdător putea. „Dacă-ţi oferi viaţa unui templu, presupuse el, te aştepţi ca rugăciunile să aibă efect.” De fapt, ştia că nu se întâmplă aşa.

— Ne putem apuca de treabă? întrebă el când cei doi îşi ridicară privirile. Spuneaţi că mai sunt lucruri pe care le putem face fără să ştim cum de magia asta s-a transformat în vărsatul

albastru?

— Are dreptate, rosti Rosethorn cu amărăciune. Hai să ne apucăm de treabă! Este singurul mod în care-i mai putem ajuta acum.

— Fii atentă, spuse Niko. Încă una… aproape că ai ajuns jos.

— Şi vai, cât de tare mă bucur să aud asta, bombăni Tris.

— Putem să *terminăm* cu văicărelile? întrebă Niko.

Tris căuta cu un picior următoarea bară a scării. Ca şi el, fata purta cizme până la coapse, pantaloni şi robă din muşama, bonetă, mască şi mănuşi din acelaşi material. La fel ca ceilalţi lucrători din sera lui Crane, şi ea avea un punct mare, roşu în mijlocul frunţii, semn că nu era infectată cu vărsatul albastru. Punctul roşu al lui Niko, observă ea, era pe dosul unei palme. Acesta nu ar fi acceptat niciodată un semn roşu urât, pe faţa lui.

Cei doi intrară în sistemul de canalizare pe lângă bârlogul lui Flick, apucând drumul pe care Alleypup îl folosise pentru a o duce pe Rosethorn acolo. Niko decisese să înceapă acolo unde apăruse primul caz de vărsat albastru, sperând să-l urmărească traseul până la origine.

De această dată, când Tris puse un picior jos, se auzi o plescăitură uşoară şi simţi o suprafaţă tare şi plată. Înfiorându-se, puse jos şi celălalt picior. Alt plescăit. Fata dădu drumul scării şi se întoarse pentru a se încrunta la Niko.

Lumina care izbucni în jurul lui dezvălui o bordură lată de un metru, presărată cu băltoace întunecate. Apele canalului curgeau la doi centimetri sub bordură. Tris înlemni văzând obiecte duse de curentul iute şi şobolani care fugeau chiţăind. Duhoarea îi inundă nasul, întorcându-i stomacul pe dos. Tremurând, respiră cu gura deschisă, încercând să miroasă doar pânza tratată a măştii sale.

— Rosethorn a spus să o luăm pe aici.

Niko o trase după el până ajunseră în bârlogul lui Flick. Hoţii fuseseră deja acolo, luând lămpile şi orice altceva li se păruse util sau interesant. Până şi patul de cârpe dispăruse.

Niko îşi scoase o mănuşă pentru a scotoci într-o geantă pe care o ducea pe umăr. Scoase un borcan mic de piatră şi-l deschise.

— Dă-ţi jos ochelarii, îi ceru el lui Tris. Mai ţii minte unguentul de îmbunătăţire a vederii, pe care l-am făcut la începutul anului?

— Pastă de eucalipt, ulei şi beţe de scorţişoară, de un semicerc de argint uncia, nu mai puţin!…

Niko oftă nerăbdător.

Tris îl privi cu asprime şi continuă:

— Heliotrop, şofran şi cuişoare, levănţică.

— Foarte bine, spuse Niko. Închide ochii.

Fata simţi o picătură rece mai întâi pe o pleoapă, apoi pe cealaltă.

— Nu ar fi mai bine să mi-o pui pe ochelari, la fel cum ai făcut cu cealaltă vrajă a ta pentru vedere?

Niko pufni:

— Vraja aia a dispărut la o săptămână după ce am folosit-o.

Tris îşi puse ochelarii.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Mi-a scăpat, răspunse el în timp ce aplica balsamul şi pe pleoapele lui, apoi închise borcanul.

Există un avantaj în instruirea tinerilor magi: o sugestie are o importanţă atât de mare pentru voi patru! Acum, ce vezi?

Simţi o furnicătură în ochi. Un văl auriu căzu peste privirea ei, unul care lucea şi se prindea de obiecte, apoi se desprindea. Se lipise doar de un gunoi din canal şi de nişte urme de tălpi, care se terminau în bârlogul lui Flick.

— E o lucire aurie în apă, spuse ea, privind-o. Vine din amonte. Şi este şi în urmele de tălpi.

— Lucirea este în apele oraşului. Paşii trebuie urmăriţi.

Niko merse de-a lungul lor. Tris îşi rearanjă ochelarii pe nasul acoperit de mască – nu stăteau bine din cauza pânzei – şi porni după el.

La început, merseră în linişte, atenţi la drum. O vreme, urmele s-au văzut clar chiar şi printr-o cantitate mică de apă. Până Tris să realizeze că ori bordura se înclina, ori nivelul apei se ridica, se pomeni scufundată până la glezne.

— O, nu! strigă ea. Niko, opreşte-te!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— *Mergem* prin apă şi se adânceşte! Nu ai nevoie de mine pentru asta… Te rog, lasă-mă să plec acasă! Te *rog!*

Niko se întoarse spre ea.

— Vezi mai bine decât mine, şi e *scârbos.*

Tris ştia că plânge şi îi era ruşine, dar oroarea obiectelor ude care se loveau de picioarele ei în întuneric o ameţea. Niciodată

în viaţa ei nu-şi dorise mai tare să plece dintr-un loc decât acum.

— Nu te mai purta ca un copil! se răsti Niko. Pentru treaba asta e nevoie de amândoi, ţi-am explicat! Dacă te tot plângi că e scârboasă, nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile. Nu mi-a fost uşor să te rog să vii aici şi ţi-aş fi foarte, foarte recunoscător dacă doar *ţi-ai ţine gura.* Aşteptă să-şi recapete suflul şi rămase pe loc o clipă, cu ochii închişi. Şi eu urăsc asta, înţelegi? spuse el după puţin timp.

Tris îl privi încremenită. Niko transpira. Era umezeală şi răcoare aici, dar ea văzu picături formându-i-se pe frunte. Când încercă să pună o mână pe braţul său, îl simţi tremurând. Fusese atât de preocupată să-şi facă griji pentru ea însăşi, încât uitase cât de pretenţios era el. Îşi controla hainele cu minuţiozitate, cerceta vesela din localurile ciudate în căutarea urmelor de murdărie care ar fi putut scăpa unei spălări îndoielnice şi îşi folosea aşternuturile proprii când ajungea la un han unde nu mai fusese. Fata privi apa care curgea prin tunel înspre ei şi o dădu la o parte cu puterea ei, dezvăluind bordura. Împingând-o la dreapta lor, Tris spuse încet:

— Vezi, totul este în regulă. Ar fi trebuit să-mi aminteşti să dau apa la o parte, aş fi făcut-o. Acum, putem vedea urmele mai bine. Îşi bătu uşor profesorul pe umăr. E în regulă. Haide!

Dorindu-şi să fi dormit mai mult, Briar îi urmă pe Crane şi pe Rosethorn în laboratorul mare.

— Îmi puteţi acorda puţină atenţie? spuse Crane.

Toată lumea îşi lăsă munca deoparte şi îl privi.

— Există un element magic în vărsatul albastru, anunţă el.

Cineva icni. Doi lucrători îşi şoptiră ceva.

— Puteţi face linişte? întrebă Crane un pic prea răbdător. Îşi dădu imediat seama. Elementele sale nu au fost încă descoperite. Sperăm să aflăm până la sfârşitul zilei cu ce avem de-a face. Dacă aşa se va întâmpla, cred că vom începe să facem progrese.

Lucrătorii aprobară din cap. „Stai cu Crane suficient de mult, gândi Briar, şi ajungi să uiţi că toţi oamenii ăştia trebuie să fie destul de deştepţi pentru a fi trimişi aici, dat fiind că miza e atât de mare. El îi tratează ca pe nişte mieluşei prostuţi, dar nu sunt.”

— Între timp, trebuie s-o luăm de la capăt cu acele proceduri pe care le folosim când ştim că magia este prezentă. Trebuie preparaţi aditivii – Osprey ştie ce liste să folosească. Eu şi Rosethorn ar trebui să revedem tăvile pe care s-au făcut ieri experimente. Apoi, dacă, hmm, nu cumva ne pocneşte norocul…

Un chicotit slab întâmpină cuvintele lui Crane. „Pronunţă cuvintele ca şi cum nu a mai spus «ne pocneşte norocul» niciodată în viaţa lui, dar încearcă să se exprime ca unul dintre noi, gândi Briar, amuzat. Dacă nu e atent o să-şi înnoade limba în caz că va continua."

Sfântul îşi drese glasul:

— Apoi, dacă nu dăm de ceva folositor pur şi simplu accidental, acele tăvi trebuie golite şi curăţate temeinic şi repede. Crane ridică din umeri. Regret să spun că, având în vedere c-am progresat destul de bine ieri, sunt cam multe tăvi de curăţat.

Câţiva lucrători suspinară.

Rosethorn ridică o mână pentru a cere linişte.

— Ştiu că vi se pare că o luăm de la început, spuse ea. Adevărul este că asta-i cea mai bună veste pe care am primit-o de ceva timp. Cel puţin, ştim *ceva.* Cu toţii am lucrat cu magia destul încât să ştim că uneori se transmite aiurea, dar cunoaştem şi metode de a descoperi ce a modelat magia şi să dezvăluim vraja. Fără figuri triste şi lamentări… În sfârşit, avem o traiectorie pe care s-o urmăm.

— Gata cu tândăleala, zise Crane. La treabă, cu toţii. Apoi, i se adresă lui Rosethorn: Vin la tine într-o clipă. Trebuie să mă uit cum stau lucrurile.

Rosethorn dădu din cap şi se îndreptă spre laboratorul interior cu mersul ei energic obişnuit. Un bărbat care ridica recipiente cu extract de vărsat albastru se întoarse de la masa lui exact când trecea Rosethorn şi o lovi cu tava grea, care se înclină şi începu să-i alunece din mâini. Instinctiv, Rosethorn o prinse chiar când lichidul galben se prelinse de sub capacul de sticlă şi îi picură pe mănuşi şi mână.

— Cretin împuţit! mârâi Briar.

Băiatul o împinse pe Rosethorn, băgând o mână sub tavă pentru a o îndrepta.

— Bătut în cap, idiotul…

— Termină! ordonă Rosethorn, dându-şi jos mănuşile. Dă-ţi jos mănuşile!

— Rosethorn, el…

O voce maiestuoasă îl întrerupse.

— Tu – afară, ordonă Crane. Imediat!

— Îmi pare rău, spuse lucrătorul. Atât de…

Lăsă tava pe tejghea şi fugi în sala de baie.

— Lăsaţi mănuşile să cadă – o să le curăţăm noi, rosti o voce pe care Briar o cunoştea. Era Osprey, ţinând două perechi noi. Sfântă Rosethorn?

— Nu-i nicio problemă, susţinu Rosethorn în timp ce luă mănuşile noi. Avea faţa palidă. A fost înfricoşător, atâta tot. Briar, hai fă ceva util cu furia aia!

Briar o urmă în laboratorul interior, potrivindu-şi noile mănuşi. Privind-o pe Rosethorn îndreptându-se spre masa ei, se simţi brusc slăbit de groază. Spusese că nu era nicio problemă, nu? Trebuie să fie adevărat. Ea nu ar lăsa nici cea mai mică picătură de vărsat să treacă printre mâneca ei şi mănuşă, unde i-ar fi putut atinge pielea. Niciodată. Şi, pe lângă asta, punctul de pe fruntea ei era roşu încă. Nu avea boala.

Sau culoarea se schimba doar când trupul ei pierdea lupta de respingere a vărsatului?

Nu putea munci în starea asta. Sprijinindu-se de masa lui, Briar închise ochii şi respiră calm, meditativ. Voia să-şi stăpânească tremuratul înainte de a încerca măcar să mânuiască tăvile.

Niko şi Tris se opriră în locul unde se intersectau două tuneluri. Tris simţi forţa apei, care acum ajunsese până la coapse, greutatea acesteia apăsând bariera ei. Fata mai adăugă magie, dezvăluind bordura pe care stăteau şi continuarea ei dincolo de intersecţie. Strălucirea aurie din apă fiind îndepărtată, cei doi puteau vedea încotro se îndreptau urmele care treceau de pe o bordură pe alta.

Niko oftă.

— Sper că nu-i foarte alunecos acolo.

Îşi luă avânt, apoi sări peste canal, aterizând pe partea cealaltă, unde continuau urmele. Tris se dădu în spate şi fugi câţiva paşi pentru a prinde viteza necesară saltului.

— Suntem norocoşi la Cercul Spiralat, cred, spuse Tris cu

amărăciune când îşi reluară mersul. Toată apa noastră provine din fântâni aflate pe partea cealaltă a Crestei Wehen. Nimic din asta nu trece prin stânca din creastă.

Trecură de mai multe intersecţii şi intrară în tuneluri mai mici, unde nu existau borduri pe care să meargă. Tris împinse lichidul puturos în partea cealaltă, ferm hotărâtă să evite contactul cu el cât putea de mult. Trebuia să-i fie milă de Niko. Aici, el era obligat să meargă aplecat, încercând vitejeşte să nu atingă cu capul mâzga de pe tavan.

Deodată, drumul se termina cu o mare pată prelinsă în centrul tunelului şi de-a lungul unui zid curbat. Niko şi Tris priviră sus. Chiar deasupra acelei pete aurii se afla un dreptunghi zăbrelit de lumină: un grilaj. Puteau auzi zăngănitul roţilor pe pietrele cubice şi un ceas îndepărtat bătând jumătatea de oră.

De-a lungul drumului pe sub pământ, cei doi trecură pe lângă mai multe scări care dădeau spre stradă. La cinci metri în faţa lor se afla o alta cu un semn pe care scria *STRADA NOROCULUI CALEA TULPINII MICI.* Niko urcă, deschise grilajul şi privi în jur, apoi coborî o treaptă.

— Rămâi în spate, îi ordonă lui Tris.

Nedumerită, aceasta făcu cum i se spuse. Niko îşi dezbrăcă hainele grele pe care le purta pe deasupra, dându-le drumul în canal: rămaseră doar masca, mănuşile şi veşmintele de stradă. Apoi, îşi făcu vânt afară.

— Fă şi tu la fel, îi ceru el cu voce care părea chinuită, venind din lumina de deasupra. Aşteaptă până când ajungi aproape de ieşire.

— Vai ce bucurie, bombăni ea, gâfâind în vreme ce se chinuia să urce scara.

Încercă să nu se gândească la cei trei colegi de casă care s-ar fi căţărat ca nişte maimuţe.

Când Tris ieşi clipind în lumină, Niko o opri. Îşi dădu jos mănuşile şi le aruncă în canal. Apoi, scoase unele noi din geanta sa, oferindu-i o pereche lui Tris. În vreme ce el punea capacul la loc, fata privi în jur. Nu erau în cea mai bună zonă a oraşului. Casele erau lipite unele de altele, iar pietrele din pavaj erau fie sparte, fie lipseau cu totul. Un zid semeţ aflat între ea şi soare îi spuse că se aflau în Districtul de Est, lângă zidul care separa cea mai săracă parte a cetăţii Summersea de Mire.

De fiecare parte a unui drumeag în pantă, zăceau cadavre multe dintre ele fiind atacate de şobolani. Chipurile erau acoperite de pete albastre. Departe, pe Strada Norocului, se auzi un zăngănit, roţi învelite cu metal frecându-se de piatră. O căruţă uriaşă suia cu greu dealul. Lucrători cu mănuşi, robe şi măşti încărcau morţii în ea.

Acoperiţi cu văluri sau purtând măşti, puţinii oameni care mergeau pe stradă se mişcau într-un ritm energic, grăbit, nu foarte diferit de al şobolanilor. Dacă ieşirea unui bărbat şi a unei fete grăsuţe din canal i-a nedumerit, îşi păstrară mirarea pentru sine. Cercuri albastre erau vopsite pe câteva uşi, pentru a arăta unde lovise boala. La colţuri ardeau focuri. Animale ale căror stăpâni muriseră rătăceau pretutindeni, căutând prin gunoaie în speranţa de a găsi mâncare.

Simţi o mână osoasă pe umărul ei.

— Nu te poţi gândi la asta, spuse Niko. Bineînţeles că-i văzuse ochii lăcrimând la apariţia creaturilor înfometate. Trebuie să depistăm sursa bolii. E timpul să înnoim balsamul. Luă borcanul şi, scoţându-şi o mănuşă, unse pleoapele lui Tris şi pe ale sale. Nu-ţi pune ochelarii, nu încă. Fiindcă acum nu urmărim magia care a devenit o epidemie, ci doar magia pur şi simplu…

Scoase o sticluţă din geanta sa şi o deschise. Când Niko îi atinse pleoapele şi mijlocul frunţii, deasupra uleiului pentru diagnosticare, cu dopul umed al sticlei, nasul lui Tris tresări. Noi mirosuri – grele, neplăcute, stătute – invadară acel organ sensibil. Era pe cale să întrebe când Niko spuse repede:

— Nu vei învăţa ce intră în asta timp de câţiva ani – unele ingrediente sunt otrăvitoare. Nici nu te osteni să întrebi. Îţi poţi pune ochelarii.

Fata închise ochii deoarece vaporii din lichid o iritau. În timp ce Niko îşi unse pleoapele – cu vederea ei schimbată, Tris le văzu strălucind –, fata privi în jur. Urme de magie luceau prin colţuri, pe uşi şi obloane, rămăşiţe ale farmecelor pentru noroc şi prosperitate, poţiuni pentru iubire şi alte mici vrăji. Un cordon subţire, albăstrui pornea în sus, pe stradă, de la grilajul unui canal aflat în preajma lor.

Niko îi făcu un semn şi urmară cordonul albăstrui până la o casă înaltă, dărăpănată, din apropiere. Uşa, cu un cerc albastru vopsit în jurul clanţei, era pe jumătate deschisă, ceea ce uşură intrarea lui Niko şi a lui Tris. Se opriră într-un hol întunecat şi

îngust, în care gunoiul le ajungea până la glezne. În faţa lor se afla o scară şubredă. Uşile de la parter erau la fel de inutile ca şi cea de la intrare. Şobolanii şi insectele mişunau în camerele goale, încercând să scape de lumina care acum strălucea puternic în jurul lui Niko.

Cordonul albăstrui îi conduse trei etaje mai sus. Tris presupuse că în acest loc se închiriaseră camere. Se părea că acum cea mai mare parte, dacă nu toată clădirea fusese abandonată din cauza vărsatului albastru.

Scara se termina la mansardă. Aparent, hoţii ignoraseră nivelul acesta. „Poate că nici lor nu le plac scările”, gândi Tris în vreme ce se chinuia să-şi recapete suflul. Erau doar două apartamente. Cordonul dispărea prin uşa închisă a unuia din ele. Niko bătu cu putere în uşă, apoi apăsă clanţa şi descoperi că era încuiată. Bărbatul oftă.

— Trebuia să fi adus un soldat cu noi, îi spuse el lui Tris. Acum, trebuie să găsesc o… De ce îmi zâmbeşti?

Tris scoase o mică pânză rulată din buzunar.

— *Briar?* îl chemă ea prin legătura lor magică. *Am nevoie de un sfat.*

Briar era pe cale să ridice o nouă tavă. Se îndepărtă de grămadă şi îşi îndreptă atenţia către prietena lui.

— *Ai venit la persoana potrivită,* spuse el aprobator, cercetând uşa încuiată prin ochii ei. *Te-ai gândit bine să-ţi iei şperaclele.* În acea iarnă, în schimbul lecţiilor de citire a clasicului Kurchali, băiatul începuse să înveţe arta intrării prin efracţie. *De ce şperaclu ai nevoie pentru a începe?*

— *Cel lung şi drept?* întrebă ea, puţin nesigură.

— *Bine. Acum, apropie-te.*

Tris îngenunche în faţa încuietorii şi-l lăsă pe Briar s-o ajute, în timp ce Niko privea uluit. Avu nevoie doar de două şperacle înainte ca încuietoarea să cedeze şi uşa să se deschidă. Un val de duhoare de putreziciune se revărsă din cameră.

— Cineva a murit aici, remarcă Niko.

— Dacă nu mi-ai fi spus, poate nu aş fi ştiut niciodată. Sarcasmul lui Tris dispăru aproape complet în răguşeala vocii ei când simţi gustul amar al fierii.

— *Nu ai nevoie de mine pentru asta,* îi spuse Briar. *Baftă la vânătoare!*

După ce intrară, cei doi trebuiră să aştepte un moment pentru

a fi se acomoda ochii: fâşii, scântei şi pete de magie luceau peste tot. Jumătate din marea încăpere era laboratorul unui mag, cu o mică jardinieră cu ierburi la geam. Sticle şi cutii de ingrediente erau aşezate pe rafturile care acopereau un perete, iar o masă era plină cu fel de fel de borcane, mojare, cristale de toate formele şi cutii cu lumânări şi panglici. Pe alt zid erau rafturi unde se aflau vreo douăzeci de cărţi. O sobă şubredă servea atât gătitului, cât şi încălzirii, iar oalele şi tigăile care atârnau de cuie bătute în jurul ei văzuseră şi zile mai bune. Un trunchi de copac era folosit pe post de masă. Mai existau un taburet şi trei scaune, toate având nevoie de reparaţii.

Din acea cameră se intra într-un dormitor micuţ. Niko aruncă o privire înăuntru şi închise uşa.

— Magul nostru este mort, spuse el cu amărăciune. Poate e mai bine. Odată ce rolul ei în declanşarea acestei epidemii ar fi fost descoperit, cred că nicio putere din lume nu ar fi putut s-o apere. Oamenii ar fi vrut răzbunare.

— Dacă vraja vederii trecutului nu ne ajută să aflăm ce dorim? întrebă Tris, îngrijorată.

— Jurnalul sau caietul ei de notiţe trebuie să se afle pe undeva pe aici. Vraja de vedere a trecutului ar trebui să ne arate unde anume şi acesta ne va dezvălui ce a făcut ea. Niko oftă. Eşti pregătită să mă ajuţi?

Tris dădu din cap. Mai folosiseră tipul acesta de vrajă odată, pentru a afla de ce turnul de pe Insula Ascuţiş explodase. Amintindu-şi cum o făcuseră, fata aruncă o fâşie de putere către Niko, lăsându-l să o combine cu a lui. Cu vederea ei magică îmbunătăţită, văzu puterea care sări din degetele lui ca nişte fire strălucitoare formând un fulger. Firele se împletiră într-un cerc în jurul lor, apoi se despărţiră pentru a-i închide într-un glob de urzeală care strălucea ca soarele. Tris închise ochii, sperând să estompeze imaginea prea strălucitoare, dar descoperi că magia încă era vizibilă, deşi nu în cameră. Oftând, deschise ochii la timp pentru a-l vedea pe Niko făcând două tăieturi, câte una în fiecare palmă. Bărbatul lăsă sângele să picure. Acesta intră în pânzele de vrajă şi porni prin ele, făcându-le să dispară. Acum, vedeau imaginea fantomatică a unei femei scunde, cu păr închis la culoare, şezând la masă. Din cinci sticle, ea picură lichid pe cinci bucăţi de...

— Arată a slănină, murmură ea.

Niko miji ochii pentru a vedea mai bine.
— *Este* slănină.
Femeia notă ceva într-un jurnal, privind cu atenţie carnea crudă. O bucată deveni verde şi îşi pierdu consistenţa. Alta se zbârci şi deveni galbenă. A treia se lichefie. Celelalte două se înnegriră ca un cărbune, ca şi cum ar fi fost prăjite prea mult.
După modul în care reacţionă, femeia cu păr închis la culoare era furioasă. Răsfoi jurnalul până ajunse la o pagină de la început şi, nervoasă, tăie cu condeiul ceea ce păreau a fi reţete. Se trase de păr, lovi masa cu pumnul şi izbucni în lacrimi. În cele din urmă, puse dopuri sticlelor şi le băgă într-un coş acoperit. Ceva o făcu să se oprească.
Scoase o gentuţă dintr-un buzunar al fustei şi o răsturnă în palmă. Câteva monede de aramă căzură. Le privi supărată în timp ce buzele i se mişcau – numărând, presupuse Tris.
— Nu, şopti Niko, neghioabo, opreşte-te şi gândeşte. Există motive întemeiate pentru care legea spune că lucrurile magice trebuie lichidate numai la Cercul Spiralat.
Femeia îşi numără din nou banii, apoi privi coşul. Deschizându-l, scoase sticlele şi le vărsă într-un castron de lemn. Închise jurnalul, legă panglica strălucind de simboluri magice şi se întinse către rafturile din faţa ei, apăsând ceva. Rafturile se deschiseră larg şi dezvăluiră un compartiment ascuns. Femeia puse jurnalul acolo şi îl închise. Cu castronul în mână, magul ieşi prin Tris, deschise uşa fantomatică şi trecu prin cea reală, dispărând din vedere.
— Cretină, şopti Niko mai furios decât îl văzuse Tris vreodată. Se îndreptă cu paşi apăsaţi către rafturi şi se întinse, căutând zăvorul ascuns. Proastă, proastă, proastă!
— Tot ce-a făcut a fost să scape de o poţiune care nu era bună, protestă Tris. Deoarece căutarea lui se dovedi a nu avea niciun rezultat, fata se cocoţă pe masă şi îşi băgă mâna mică în spatele sticlelor. A fost uimită să constate că erau lipite de raft, nefiind niciodată menite folosirii în munca magului mort. Găsind zăvorul, trase de el şi uşa compartimentului secret se deschise larg. Tris sări pe podea, în vreme ce Niko luă jurnalul.
— Să arunci cinci lichide vrăjite, care nu au fost neutralizate corect, se răsti Niko. Fără a te gândi că ar putea interacţiona cu te-miri-ce. Plata cerută pentru mânuirea acestor lucruri este mică. Să mă scape zeii luminii şi curajului de idioţii care fac

economii!

— Era atât de strâmtorată cu banii! Tris şi Niko se răsuciră. O femeie bătrână, cu ochi întunecaţi se sprijini de uşa celeilalte camere a mansardei. Aveţi în vedere că trebuia să aibă grijă cu banii. Nu era foarte pricepută. O voioşie vicleană se citea pe faţa bucălată a femeii. E limpede, nu? Dacă era bună de ceva, nu ar fi locuit aici, cu noi, săracii.

— Ne scuzaţi, spuse Niko cu asprime, păstrând jurnalul magului mort. Nu avem timp de pierdut.

Tris fugi pe scări. Niko veni după ea. O voce pluti sinistru pe scări:

— Asta înseamnă că blestemul asupra lor, care a început în casa ei, a dispărut?

11

Crane era atât de mut de uimire şi dezgust, încât Briar se aştepta să cadă grămadă.

— Vai, spuse sfântul Aerului pe un ton atât de calm de parcă ar fi vorbit despre o ploaie de primăvară. Toate astea… toate astea pentru o reţetă care să le ajute pe femei să slăbească.

Rosethorn îşi trecu degetul peste o pagină din jurnalul femeii moarte.

— Tipa asta – Eilisa Pearidrop – femeia rosti numele cu cel mai pur sarcasm – a vrut să creeze o poţiune care să consume grăsimile, făcându-le să se elimine prin fecale şi transpiraţie. Nu ar fi stricat dacă persoana care o folosea avea şi ceva poftă de mâncare. Aşa a introdus febra şi a făcut-o rezistentă la ceaiul de salcie. Bineînţeles. Cine ar vrea să dea bani pentru o poţiune de slăbit foarte scumpă, care ar deveni inutilă prima oară când bei ceai de salcie pentru o durere de cap? Îi privi pe Niko şi pe Tris, care erau curăţaţi şi îmbrăcaţi pentru a intra pe tărâmul lui Crane, şi clătină din cap. Şi mai scrie că iritaţia de culoare închisă era un efect secundar, de care nu reuşea să scape.

— Aşa că a vărsat-o ilegal în canal, unde s-a amestecat cu gunoaiele oraşului, pentru a ne oferi vărsatul albastru, spuse Niko obosit. Oricare dintre noi ajunge primul în ţara morţilor ar trebui s-o găsească şi să-i spună ce ispravă a făcut.

— Toate astea pentru bani, şopti Crane.

Privindu-l, Briar gândi că doar oamenii născuţi bogaţi aveau o părere atât de proastă despre bani.

— Moartea a sute de oameni, continuă Crane, din cauza dorinţei de a te îmbogăţi şi a zgârceniei de a cheltui vreun ban pe metodele de neutralizare.

— După cum arăta, nu prea avea ce cheltui, bombăni Tris.

— Iar blestemarea ei acum sau în viaţa de apoi nu ne va aduce mai aproape de găsirea unui leac, spuse Rosethorn. Crane, haide să împărţim notiţele astea ale ei şi să-i facem reţetele. Lasă-l pe Briar să încerce inhibitorii de magie pe care i-am dat de dimineaţă, în tăvi.

— Bine, acceptă Crane. Mi-ai zis că aş putea apela la Trisana, îi spuse el lui Niko.

— Poate că are nevoie de o zi să-şi revină, sugeră Niko, dar Tris deja clătina din cap. Ei bine, atunci, e a ta. Bărbatul oftă. Ar trebui să le raportez acest lucru lui Moonstream şi ducelui.

— Nu te invidiez deloc, spuse Crane absent. Lui Tris îi zise: Având în vedere că nu vrem să ţinem cartea într-un loc unde ar putea fi pătată sau ruptă, copiază reţetele femeii ăleia pentru toate cele cinci poţiuni, în timp ce eu şi Rosethorn facem pregătirile. Acesta păru să fi uitat că Niko încă era acolo. Dă-i lui Rosethorn copiile ei. Apoi…

Briar se întoarse la treaba sa. După ce Tris şi Niko plecaseră spre oraş, Rosethorn şi Crane înlocuiseră toţi aditivii cu unii noi, fiecare făcut să reacţioneze la magie. Băiatul voia să umple dulapurile care fuseseră golite în acea dimineaţă: acele rafturi goale păreau a fi un reproş.

Niko se opri lângă el, în drum spre ieşire.

— Cum merge treaba? întrebă el, încet.

— Bine, spuse Briar, încercând să nu se gândească la scăparea din acea dimineaţă.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Niko şi arătă spre laboratorul exterior. Văd trei straturi de vrăji de curăţare, toate puternice şi proaspete.

Briar îl privi uluit.

— Nu te dor niciodată ochii? vru el să ştie. Dacă poţi vedea atât de multe?

Niko ridică din umeri.

— Te obişnuieşti.

Briar pufni.

— Parcă ai fi Crane.

— Să mă ferească zeii, orice, dar nu asta, şopti Niko cu un

zâmbet viclean.

— A curs extract de vărsat, spuse Briar. Au vrut să se asigure că au curăţat tot. Curios, întrebă: Tu o *vezi?* Magia din vărsatul albastru?

În timp ce Crane şi Rosethorn citeau jurnalul, Osprey îi oferise lui Niko un tur al serei, arătându-i până şi conţinutul borcanelor pentru distilat.

— Da, dar mă întreb dacă aş fi observat-o dacă nu mi s-ar fi zis că este acolo. Apa din canal a diluat lichidele lui Pearidrop atât de mult, încât puterea ei slabă este doar o urmă în boală. Tu şi Tris aţi făcut bine c-aţi observat-o… foarte bine.

Briar clătină din cap, înroşindu-se la auzul complimentului deosebit. Niko era greu de mulţumit.

— Eu poate că nu aş fi avut curaj să zic nimic.

— Ai avut curaj să sugerezi că Tris ar putea fi de ajutor. Niko ezită, apoi spuse: Ai grijă de tine, Briar! Aducerea ta aici a fost una dintre cele mai bune idei pe care le-am avut vreodată.

Bărbatul se îndepărtă. Briar rămase fără cuvinte.

— Prima schimbare, rosti Rosethorn veselă, venind la el. Aplecându-se, şterse numele unui lichid experimental pe care începuseră a-l folosi şi cu doar câteva ore înainte şi scrise altul nou. Ştergând numărul 1 din dreptul *Variaţiei* – trecuseră la numere după descoperirea faptului că magia era un factor scrise 2. Hai să ne apucăm de treabă, îi spuse lui Briar.

Înainte ca ea să plece, băiatul aruncă o privire punctului pentru diagnostic de pe fruntea ei. Era încă acolo, încă roşu. Uşurat, se duse să o întrebe pe Osprey unde putea găsi pudră de jad.

Odată cu descoperirea poţiunilor pentru slăbit ale lui Pearidrop, atmosfera din seră se însenină, în ciuda faptului că lucrătorii erau şi mai ocupaţi. Briar aproape ar fi spus că se simţea bine. Tot timpul, el se gândi că, oricât de extenuat şi de nervos era personalul serei, aceştia se bucurau de cea mai bună parte a acestei situaţii. Nu-i îngrijeau pe bolnavi şi pe muribunzi şi nici nu se aflau sub presiune, ca Rosethorn şi Crane, pentru găsi un leac. Cei care ajutau trebuiau doar să-şi facă bine treaba.

Un semn că situaţia se îmbunătăţise veni în a treia zi de la întoarcerea lui Tris şi a lui Niko din canale. O tavă alunecă din

mâinile lui Briar în timp ce o ducea la masă. Băiatul se feri suficient de repede pentru a nu fi stropit de vărsat sau zgâriat de sticla spartă, apoi se pregăti să înfrunte mânia lui Crane. Rosethorn îşi strânse pumnii, provocându-l din privire pe Crane să-l dea afară pe Briar. Crane nici măcar nu se uită la ea. Ochii săi se opriră asupra băltoacei în timp ce echipa lui Osprey veni în fugă să o cureţe, se răsuci şi începu să studieze tabla pe care erau scrise instrucţiunile în continuă schimbare ale băiatului.

— Trisana, ai lista de provizii din magaziile templului, de care avem nevoie eu şi Rosethorn? întrebă el.

Tris schiţă o grimasă – încercase să-l facă să-i spună pe numele scurtat, dar fără succes – şi ridică o tăbliţă.

Crane o luă.

— Briar, ţine minte asta, curăţă-te, apoi du-te şi adu lucrurile acestea. Ia totul, ai grijă! Dacă oamenii de la magazii nu au cantităţile de care avem nevoie, trebuie să promită că vor aduce restul cât pot de repede. Băltoaca ar trebui să fie curăţată până te întorci.

Îi întinse lui Briar tăbliţa.

— Nu te descotoroseşti de mine? întrebă băiatul, şocat.

— Cred că sunt zece astreli de argint în joc pentru data concedierii tale. Nu sunt de acord cu jocurile de noroc, aşa că nimeni nu va câştiga bani din concedierea ta de către mine. Ia lista asta şi pleacă… dar nu uita să vii înapoi.

Briar făcu cum i se spuse. Osprey se duse cu el.

— *Trebuie* că îi place cum lucrezi, comentă ea cu admiraţie, în timp ce aduna soluţiile speciale de care era nevoie pentru a curăţa vărsatul. Cred că mai bine i-aş returna lui Tris astrelul ei de argint, dacă sfântul Crane s-a prins că facem pariuri.

— Ai putea la fel de bine să-mi dai şi mie înapoi banii pariaţi pe alungarea lui Tris, spuse băiatul cu amărăciune. Dacă nu o să scape de mine, în niciun caz nu se va debarasa de ea.

— Am observat, îi zise Osprey pe un ton sec. Dacă nu era deja eleva maestrului Goldeye, aş fi fost foarte îngrijorată, crede-mă.

După ce Briar se întoarse, se apucă de vechea lui treabă. Nimeni nu spuse nimic despre accidentul lui.

În acea seară, exact când Osprey anunţa că era vremea închiderii, o lumină intensă, verde ca smaraldul, apăru la masa de lucru a lui Rosethorn. Briar îi văzu reflexia în sticla şi piatra lustruite din jurul lui şi se întoarse, căutând sursa. Lumina

deveni tot mai strălucitoare, conturând trupul lui Rosethorn.

— Crane, îţi aminteşti schimbarea aia pe care ai sugerat-o, trecerea de la calcedonie la hematit? întrebă ea pe un ton neutru. Cred că ai găsit ceva.

— În combinaţie cu?…

La fel de calm ca ea, bărbatul se duse să vadă ce făcuse.

În spatele lor, Tris sărea de pe un picior pe altul, străduindu-se să vadă. Osprey era mai demnă, dar şi ea încerca să se aplece pe lângă Crane, pentru a zări mai bine masa de lucru a lui Rosethorn. Briar merse la scaunul lui Tris şi se urcă pe el. Acum, vedea perfect.

În tava din faţa lui Rosethorn, lumina strălucea într-o stivă de recipiente.

— Trei măsuri de ienupăr şi coada-şoricelului la o măsură de ulei de glicină, spuse Rosethorn, răspunzând întrebării lui Crane.

— Glicină. Aha! Asta ar explica efectele extravagante.

Crane se întoarse pentru a le privi pe Osprey şi pe Tris. Văzându-l pe Briar urcat pe scaun, ridică din sprâncene.

Rosethorn îşi acoperi tava cu capacul de sticlă şi se întoarse.

— Of, pentru Mila, calmaţi-vă! Este doar prima cheie. Personalul laboratorului exterior se înghesui în prag pentru a vedea de ce era agitaţie. Rosethorn le spuse: Pare ciudat că s-a aprins, dar încă mai avem mult până să descoperim leacul.

După socotelile noastre, trebuie să găsim treizeci şi şase de chei.

Crane dădu aprobator din cap.

Bineînţeles că urmă o sporovăială entuziasmată în sala de baie. Când ieşiră cu toţii din seră, Briar şi Tris fură invitaţi să li se alăture novicilor în sala principală de mese. Rosethorn le dădu voie. Ea şi Crane se plimbară în jurul serei, apoi se îndreptară spre biroul lui, vorbind în şoaptă.

În dimineaţa următoare, Rosethorn veni la masa lui Briar – pentru a face prima schimbare din acea zi pe tăbliţa lui de instrucţiuni, crezu el. În schimb, ea puse o mână pe umărul lui Briar.

— *Am nevoie de o favoare,* îi spuse ea prin telepatie. *Rezervele mele de magie sunt scăzute… Probabil fiindcă sunt obosită, pentru că nu mă odihnesc bine peste noapte.*

— *Ai nevoie de a mea,* răspunse Briar pe tăcute. *Sigur.* Pari

obosită.

— *Ar fi fost frumos ca măcar o dată să fii drăguţ şi să spui că n-am arătat niciodată mai bine,* îl tachină ea.

Băiatul ştiu că ea zâmbea sub mască, pentru că-i putea vedea colţurile ochilor încreţindu-se. Acesta scoase un lujer gros din puterea sa prin locul în care palma ei îi atingea umărul, lăsându-şi magia să curgă spre ea. El avea destulă. Munca sa nu necesita folosirea ei, în timp ce Rosethorn şi Crane o turnaseră pe a lor în experimente.

— *Vrei să iau* shakkanul? întrebă el pe tăcute când ea opri fluxul dintre ei. *Îl pot chema aici.*

— *Nu,* spuse ea, *deşi apreciez oferta. Ţine* shakkanul *ca rezervă. Dacă te foloseşti prea mult de el, vei deveni leneş cu propria putere.* Femeia se opri, apoi exclamă: *Bun, bun. Cred că a fost găsită a doua cheie.*

Rosethorn se răsuci, luându-şi mâna de pe umărul lui Briar. Băiatul se întoarse şi el, mijindu-şi ochii la aureola albă care se forma în jurul siluetei slabe a lui Crane. Tris se răsuci cu spatele, acoperindu-şi ochii cu o mână. Osprey şi echipa sa veniră în fugă şi izbucniră în aplauze.

— E doar a doua cheie, spuse Crane cu o voce mulţumită. Au mai rămas multe... deşi, recunosc, e bine de văzut că suntem pe drumul cel bun, în sfârşit.

— Osprey, avem ceai? întrebă Rosethorn. Am nevoie de o cană mare, cu multă miere. A... înainte de asta, o ceşcuţă cu ceai de salcie.

Osprey dădu din cap şi se duse să aducă ceştile chiar ea: o oală cu ceai obişnuit şi una cu salcie erau întotdeauna puse la infuzat în laboratorul exterior, într-un dulap vrăjit care, de asemenea, prevenea contaminarea ceştilor şi a borcanului cu miere. Acele ceaiuri aveau parte de tot atâta atenţie ca şi textele cu cercetări magice. Nimeni nu putea îndura o zi întreagă fără ceai.

— Salcie? şopti Briar, astfel încât să-l audă doar Rosethorn.

Aceasta îşi şterse fruntea cu dosul mănuşii.

— Încearcă şi tu să te uiţi printr-o lupă şi să treci magie prin tot felul de cristale. Vezi cât durează până te alegi şi *tu* cu o durere de cap, zise ea pe vechiul ton urâcios. Crane, lasă-mă să văd.

Se duse să examineze ce făcuse Crane.

Briar se încruntă. Rosethorn nu avea niciodată dureri de cap, nici măcar când lucra în grădina ei, sub soarele verii. Băiatul o urmări mergând către centrul camerei, departe de mese, coborându-şi masca pentru a bea ceaiul de salcie adus de Osprey şi strâmbându-se din cauza gustului său amar. Apoi, lăsă ceaşca goală pentru a bea celălalt ceai, mai dulce, pe care-l ceruse.

„A slăbit”, realiză el. De ce nu observase?

Crane se apropie pentru a schimba ceva pe tabla lui Briar. Băiatul se gândi să-i spună grijile sale, dar se hotărî să nu o facă. Crane pur şi simplu şi-ar fi coborât privirea la el şi i-ar fi spus că Rosethorn era perfect capabilă să aibă singură grijă de ea.

Şi, de fapt, *el* ştia asta prea bine, gândi Briar cu amărăciune, aducând o nouă tavă.

Puţin mai târziu, o auzi pe Osprey rostind cuvântul mult aşteptat:

— Prânzul.

Briar tocmai îşi punea lucrurile deoparte, când Rosethorn spuse:

— Nu, mulţumesc, Osprey. Nu mi-e foame.

— Tu ştii mai bine, rosti Crane pe un ton sec. Tu… Să ne apere zeii!

Briar se uită să vadă ce-l făcuse pe Crane să vorbească în acest fel. Rosethorn se întoarse cu faţa spre cameră, sprijinindu-se de masă cu o mână. O clipă, Briar realiză că era ceva în neregulă, deşi nu ştia ce anume.

— Rosethorn, nu, se tângui Tris încet.

— De ce se holbează toată lumea? întrebă femeia.

Briar închise ochii, apoi îi deschise. De îndată, văzu lucrul care se schimbase. Urma roşie de pe fruntea ei devenise albă.

Rosethorn îşi dădu seama după chipurile lor.

— O, vai! rosti ea slăbită. Tava aia răsturnată, presupun. Mi-aş dori să putem face hainele astea să fie etanşe!

— Nu! strigă Briar, ducându-se la ea. Nu, nu se poate. Nu se poate! Punctul şi-ar fi schimbat culoarea chiar atunci… nu? îl întrebă el pe Crane încercând să nu insiste. Punctele noastre nu sunt proaspete. Le avem de mai mult de-o săptămână, aşa că sunt învechite, atâta tot.

Crane îi întinse lui Rosethorn o bucată de metal bine lustruit,

iar ea văzu singură că punctul pentru diagnosticare îşi schimbase culoarea.

— Magia ta? o întrebă el cu o voce seacă.

Briar simţi nevoia să-l lovească. După câte făcuse ea, chiar nu-i *păsa?*

— Aş rămâne fără, spuse Rosethorn încet. Puterea mea a ţinut boala pe loc... până acum.

— Până acum, zise Crane. Cât timp corpul tău s-a luptat, s-a putut lupta, uleiul nu a reacţionat la boală. Ştiam eu că trebuia să îmbunătăţesc uleiul ăla pentru diagnosticare, dar eram în criză de timp...

— Nu pot să rămân? îl întrebă Rosethorn. Cu siguranţă, mai am putere pentru a munci cel puţin încă o zi. Ceaiul m-a scăpat de durerea de cap.

Crane oftă.

— Draga mea, spuse el cu o voce plină de regret, ar trebui să respect ordinele şi când este vorba despre un cercetător care se îmbolnăveşte? Sunt scrise de *tine.*

— Nu-mi place când ai dreptate, răspunse ea.

— Ştiu, îi spuse Crane. Dacă te face să te simţi mai bine, Lark mă va omorî că am permis să se întâmple una ca asta.

— Un *accident,* mârâi Tris. Ca şi Briar, fata venise lângă Rosethorn. Stupid, stupid...

Vocea ei slăbi. Chipul îi era roşu în spatele măştii.

— Lasă-mă s-o duc acasă, îi spuse Briar lui Crane. Ar trebui să fie în pat.

— Nu poate merge acasă... Cu siguranţă, eşti conştient de asta.

Briar îl fixă pe bărbat cu o privire furioasă. Era *bunăvoinţă* în ochii lui Crane? Cum îşi permitea el să fie binevoitor cu cineva, în special cu el sau cu Rosethorn?

Adevărata trădare veni odată cu vorbele ei rostite cu voce scăzută şi clară:

— Nu contează unde ajung eu, tu vei sta aici.

— Nu! izbucni Briar. Să-i las pe tembelii ăia incapabili de la Templul Apei să aibă grijă de tine? Să stau aici, punând o picătură din asta şi un dram din aia într-o sută de tăvi tâmpite în ideea că ar exista o şansă infimă ca una dintre ele să ne ajute să dibuim un leac?

— Da! spuse Rosethorn cu hotărâre.

— Am nevoie de tine aici.

Cu siguranţă, imaginaţia i-o luase razna. Putea jura că îl auzise pe Crane spunând că are nevoie de el.

Sfântul înalt şi slab oftă şi se sprijini de masa de lucru a lui Rosethorn.

— Mâinile tale sunt sigure. Controlul pe care îl ai asupra puterii tale este atât de desăvârşit, încât nicio urmă din ea nu modifică extractul de vărsat albastru sau aditivii. Rămâi calm într-o situaţie de urgenţă, chiar dacă ai un limbaj cam extravagant.

— Nu pot, îi spuse Briar încet lui Rosethorn, insistând. Nu mă obliga să rămân.

— Ce-i mai important, să mă îngrijeşti pe mine – când cele mai bune asistente din jurul Mării împietrite sunt aici – sau să ajuţi la găsirea unui leac? întrebă ea cu seriozitate. Dacă pleci, ei trebuie să pregătească pe altcineva pentru munca ta şi pe altcineva după aceea, până când Crane va alunga pe oricine îl priveşte cruciş.

— Nu-i corect, rosti tărăgănat Crane.

— Complet adevărat, spuse Osprey.

— Ar fi timp irosit, continuă Rosethorn, ignorându-i. Osprey va pierde timp. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru mine este să continui să lucrezi.

Tris suspină adânc. Fata fusese atât de tăcută, încât uitaseră că se afla acolo.

— Rosethorn, Lark spune că trebuie să aştepţi până vine ea. Ea şi Sandry se duc la Moonstream, ca să vadă dacă te pot lua acasă.

Briar vru s-o îmbrăţişeze pe roşcată. Se abţinu să facă asta, dar cu greu. Bineînţeles că Tris ar fi văzut că Lark nu o voia pe Rosethorn altundeva decât acasă.

„Acasă”, gândi el din nou. În acea idee era ceva care-i captă atenţia.

Bineînţeles.

— Trebuie să te duci acasă, îi spuse lui Rosethorn cu hotărâre. Trebuie să fii aproape de plantele şi grădina ta, chiar dacă grădina doarme. Îţi aminteşti la Casa Urdei? Tris a adus *shakkanul* şi iedera, şi ierburi pentru a te face să te simţi mai bine. Tris, spune-i lui Sandry să-i zică lui Lark că Rosethorn are nevoie de plantele ei.

Rosethorn îl fixă cu privirea pe el, apoi pe Crane.

— Am uitat că plantele vii mă ajută.

— Alătură-te plantelor noastre, spuse el încet. Vei avea nevoie de câtă putere poţi aduna pentru a lupta cu boala asta.

Rosethorn închise iute ochii. Briar simţi lujerii puterii ei împrăştiindu-se cu viteza fulgerului, încrucişându-se cu miile de vieţi aflate de cealaltă parte a zidului acoperit cu faianţă. Atât de des o auzise pe Rosethorn exprimându-şi dezgustul faţă de sera lui Crane, încât era aproape amuzant să ştie că acum aduna putere din ea.

— Nu este acelaşi lucru ca atunci când sunt plante care trăiesc şi dispar firesc, odată cu trecerea anotimpurilor, bombăni Rosethorn ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Briar.

— Este la fel ca în cazul plantelor care înfloresc tot anul în climatele mai calde, răspunse Crane. Nici măcar nu ştiu că nu sunt în junglele lor.

Rosethorn îşi sprijini capul în palme. Acum, că încerca să se prefacă a se simţi normal, Briar putea vedea cât de epuizată era. Pentru un moment, o teamă îngrozitoare îi încolţi în suflet. Rapid, băiatul o goni în cel mai întunecat colţ al minţii.

Gândindu-se la propriul Om Verde al lui Rosethorn, Mila Grânelor, el imploră: „Vă rog, zeilor, ajutaţi-o să se facă bine!”

Crane şi Tris se întoarseră la treburile lor, iar Briar la a lui, deşi băiatul o supraveghea cu un ochi pe Rosethorn. Aceasta stătea la masa ei, luând notiţe şi ocupându-se de tava la care lucrase. Părea hotărâtă s-o termine, iar Crane nu s-ar fi opus unei activităţi care s-o ţină liniştită în timp ce aşteptau veşti de la Lark.

Ceasul Centrului bătea ora unu după-amiaza când apăru Lark în persoană. Briar suspină uşurat când aceasta trecu pe lângă el. Femeia îi aruncă o privire şi îi făcu cu ochiul, apoi o luă pe Rosethorn de mână.

— Am aprobări speciale semnate de Moonstream şi permisiunea de a te duce înapoi la Casa Disciplinei, cu condiţia să îţi schimbi îmbrăcămintea şi să porţi mască după ce plecăm de aici, spuse ea vioaie. Adresându-i-se lui Crane, adăugă: Nu e ca şi cum chestia asta s-ar lua uşor de la om la om. Vom avea mănuşi şi măşti, şi vine şi Daja… Frostpine a spus că oricum aproape terminaseră. Dacă vrei să-mi vezi permisele, va trebui

să ieşi ca să te uiţi la ele… Nu le-am putut aduce prin sala de baie.

— Am încredere în tine, Lark, spuse el. Ce-ar fi s-o iei chiar acum de aici, ca să ne apucăm cu adevărat de treabă?…

„Ca să vezi, gândi Briar, cred c-o tachinează pe Rosethorn. Nu, nu se poate!”

Rosethorn se ridică cu greu în picioare.

— Doar un lucru, Crane, zise ea cu o expresie diabolică în ochi. Puse o picătură dintr-o sticluţă de culoarea chihlimbarului în vârful unui deget acoperit de mănuşă şi trase o linie dreaptă pe învelitoarea primului recipient de pe fiecare rând al tăvii sale. Acestea începură să strălucească verde pe fund. Încet, lumina se intensifică şi se înălţă până umplu fiecare recipient şi se uni în spaţiile dintre ele. Uite-ţi a treia cheie. Lark încercă să pună un braţ în jurul taliei prietenei ei, dar Rosethorn clătină din cap. Pot să merg… mă doare puţin trupul. Lui Briar îi spuse: Vrei să faci ce te-am rugat? Vrei să rămâi aici?

Briar îşi mută privirea de la ea la Crane şi la Tris. Dacă ea le are pe Sandry şi pe Lark, şi pe Daja s-o îngrijească, va fi bine, realiză el. „Sunt mai util alături de Crane, ajutându-l să găsească leacul.”

Fără nicio tragere de inimă, băiatul încuviinţă.

— Aşa te vreau, spuse Rosethorn.

Împreună cu Lark, ieşi din seră.

— Bine, conchise Crane şi oftă. Va trebui să schimbăm lucrurile. Osprey, strigă el, ridicându-şi vocea astfel încât ea să-l audă din camera cealaltă. În cine din echipa ta de bufoni profesionişti ai avea încredere să facă treabă în locul tău?

Osprey băgă capul pe uşă.

— În locul meu? Domnule?

— Cred că efectiv am nevoie de tine aici, îi spuse Crane. Vrei să te ocupi tu de cercetare până la urmă? Cine va fi eficient în laboratorul exterior?

Osprey se răsuci.

— Sfântul Acacia?

Crane oftă ţâfnos. Osprey îşi întoarse privirea către el.

— Credeţi-mă, se va descurca de minune. Profesorul ei flutură o mână lipsită de vlagă.

— Ar fi cazul. Dă-i instrucţiunile tale şi apoi să trecem la treabă. Sunt multe de făcut.

Când ceasul Centrului bătu ora 9, intră pe uşă sfântul Acacia, un tânăr cu un ten a cărui nuanţă neagră-albăstruie era accentuată de masca, roba şi boneta dintr-un material deschis la culoare, nevopsit. Se bâţâia agitat de pe un picior pe altul.

— Onorate sfinte, trebuie să închidem, spuse Acacia. De fapt, suntem în întârziere cu o oră la închidere. Eu…

— Nu, protestă Briar, furios. Nu ne putem opri acum! Rosethorn este bolnavă… trebuie să lucrăm în continuare!

— Nu poţi, spuse cu blândeţe Acacia. Nicio fiinţă vie nu poate supravieţui aburului de curăţare.

— Oamenii obosiţi fac greşeli, îl informă Crane. Dacă nu ai învăţat asta până acum, ţine minte.

Furios, Briar puse capacele pe borcane. Ceilalţi nu se puteau gândi la altceva în afară de cină şi somn. Rosethorn era în pericol, putea *muri* din cauză că lor nu le păsa destul de tare, încât să facă un efort şi să-şi continue treaba.

O mână îi prinse încheietura când băiatul era pe cale să trântească uşa la dulapul cu aditivi.

— Opreşte-te! îi spuse Osprey foarte încet, ochii verzi scânteind pe deasupra măştii. Crezi că Rosethorn este singura care se află în pericol? Crane are nevoie de odihnă, cât de puţină poate. Stă treaz încontinuu, citind notiţele alea blestemate şi căutând idei noi, iar apoi vine aici în zori. Deci Calmează-te şi urează-le tuturor noapte bună.

— Are dreptate, îi zise Tris prin magia lor. Briar crezuse că era ocupată să strângă lucrurile. Ar fi trebuit să ştie că ea va auzi o discuţie atât de aprinsă. *Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă s-ar îmbolnăvi şi Crane?*

Briar înlemni.

— Nu te-ai gândit, continuă Tris. Fata se întoarse pentru a-l privi. *Gândeşte-te la asta acum şi hai să ne spălăm. Îmi joacă ochii-n cap.*

Briar îşi inspectă o ultimă dată zona de lucru pentru a se asigura că totul era bine etanşat, la adăpost de aburul de curăţare. Osprey plecase să stea de vorbă cu echipa din laboratorul exterior. Crane era adâncit în gânduri, privind pierdut prin peretele de sticlă la ceaţa care se ridică în aer.

Totul depindea de Crane acum, nu? Acesta avea destul ajutor, era adevărat, dar experienţa şi mintea lui aveau să fie decisive.

„Nici măcar nu-mi *place* omul ăsta, gândi Briar exasperat. Îl respect, dar nu-mi place de el. Şi nici el nu mă place pe mine.”

„Câte nu fac pentru ea”, îşi spuse el şi merse la Crane.

— Te poţi holba şi clipi din ochi la fel de bine şi afară, îi zise el sfântului. Iar eu îmi vreau cina, chiar dacă tu nu vrei.

Crane îl privi ca şi cum uitase cine era Briar. Scutură din cap, parcă pentru a se dezmetici.

— Adevărat. Să plecăm, atunci. Ne vom întoarce oricum mult prea repede.

Briar se gândise să stea cu Rosethorn. Lark nici nu voia să audă asta.

— Viziteaz-o după ce mănânci, spuse ea cu hotărâre, împingându-i pe Briar şi pe Tris către masă. Dar nu prea mult… Apoi, duceţi-vă la culcare. Nu puteţi fi năuci când faceţi o astfel de muncă, să ştiţi. Unele dintre cele mai mari dezastre din istorie s-au întâmplat din cauză că oamenii erau prea obosiţi pentru a-şi da seama că fac greşeli.

Femeia aduse farfurii acoperite în care le păstrase mâncarea caldă, pe vatră, în timp ce Daja turnă suc.

— *Ea* nu a făcut nimic altceva decât să mâzgălească într-un carneţel de când am adus-o acasă.

Briar, ridicând cu indiferenţă un şerveţel, simţi curiozitatea curgându-i prin vene ca un tonic.

— Scrie?

Simbolurile de sănătate şi protecţie luceau argintiu pe uşa lui Rosethorn, pentru a ţine boala înăuntru. Dar magii nu opriseră şi sunetele, aşa că o auziră pe Rosethorn strigând:

— Credeai că vin acasă să lâncezesc? Am nişte idei pe care Crane ar trebui să le încerce. Intră aici după ce termini.

Tris îi zâmbi lui Briar.

Băiatul începu să mănânce. El era sigur că sfântul Crane avea să aprecieze notiţele lui Rosethorn atâta timp cât ea le putea scrie. Şi atâta vreme cât ea o *făcea,* Briar ştia că mintea ei era încă ascuţită, nu zăpăcită de febră. Vărsatul albastru ar fi putut păcăli uleiul de diagnostic un timp, dar avea o luptă serioasă de dus dacă voia s-o doboare pe Rosethorn.

Odată terminată cina, băiatul îşi luă *shakkanul* şi i-l duse lui Rosethorn.

— Îi place să aibă companie, spuse el vesel când femeia îl

privi mirată.

Aceasta stătea sprijinită pe perne în timp ce scria pe o mapă.

— A fost abătut tot timpul cât am fost plecaţi toamna trecută şi a pierdut câteva crenguţe. M-aş simţi mai bine dacă doar te-ai uita la el.

— Bineînţeles, spuse Rosethorn obosită. Observ că este abătut. Dacă nu suntem atenţi, ar ajunge să-şi scuture câteva ace. Nu am nevoie de o bonă, tinere, nici măcar de una verde.

Briar zâmbi.

— Oricum, îi una.

— Oricum *este* una. Ia asta.

Îi întinse un sul de hârtie cerată, vrăjită la fel ca uşa împotriva bolii. Briar îl luă cu o mână înmănuşată: din ordinele lui Lark, oricine o vedea pe Rosethorn trebuia să se îmbrace ca şi cum ar fi intrat în laboratorul lui Crane.

— Acum, du-te la culcare, îi porunci Rosethorn. Pariez pe doi astreli de argint că sfântul Crane va găsi un leac până să-mi apară pete. Asta înseamnă că ai nevoie de odihnă ca să-l ajuţi să câştige bani pentru mine.

— Chiar dacă nu-i de acord cu jocurile de noroc?

Briar clătină din cap, bucuros că ea putea glumi.

Rosethorn zâmbi.

— *În special* din cauză că nu e de acord cu locurile de noroc.

Dacă a fost fericit să vadă notiţele lui Rosethorn odată ce acestea îi fură duse prin sala de baie în sulul lor cerat, Crane o ascunse bine. Le citi, observă Briar, şi o îndemnă pe Osprey să facă lucrurile sugerate. Briar încercă s-o privească pe Osprey, până când strică o tavă pierzând şirul substanţelor adăugate. Aşa că se concentra asupra muncii sale.

Ritmul din seră se schimbă. Acacia venea adesea s-o întrebe pe Osprey diverse lucruri, iar Crane petrecea mai mult timp dându-i sfaturi lui Osprey decât făcuse cu Rosethorn. Osprey avea întotdeauna întrebări şi avea nevoie să verifice fiecare pas cu Crane, fapt care-l enerva pe Briar. Ar fi vrut să-i ordone lui Acacia să aibă mai mult curaj şi lui Osprey să-l lase pe Crane să lucreze. Trecu o zi, apoi două, trei: fiecare minut în care Crane era distras era un minut luat din viaţa lui Rosethorn. După ultima ei descoperire, aceştia nu mai găsiseră nicio cheie. În fiecare noapte, când personalul pleca din seră, Briar se uita

după o strălucire peste zidul dintre ei şi Insula Ascuţiş, sperând să nu o vadă. Erau focurile din groapa mare unde erau arşi morţii, şi se afla tot timpul acolo.

La jumătatea dimineţii celei de-a treia zile, dangătul clopotelor din Summersea deveni mai puternic, făcând sticla de pe tejgheaua lui să vibreze. Apoi, Briar realiză că nu erau clopotele oraşului, ci clopotul Centrului răsuna atât de trist.

— Ce este? întrebă Tris. Ce s-a întâmplat?

— A murit unul de-ai noştri, răspunse Osprey, desenându-şi cercul zeilor pe piept.

— Cine? întrebă Tris.

Nimeni nu ştia, Nici Sandry sau Daja, care o îngrijeau pe Rosethorn, nu aveau idee despre cine era vorba.

În acea noapte, Briar şi Tris veniră acasă şi trecură pe la Rosethorn. O găsiră pe Lark alături de ea. Femeile se ţineau de mână înmănuşate şi amândouă erau roşii la faţă şi aveau ochii umflaţi, de parcă ar fi plâns.

— Henna, îi spuse Rosethorn lui Briar. Febra. Febra aia blestemată!

— Magia ei, şopti Briar înlemnit. Ea a spus că tot timpul păstra destulă pentru a o folosi în caz că…

— Numai că n-a făcut-o, spuse Lark cu amărăciune. Willowwater mi-a spus că-i ajuta pe doi novici bolnavi.

Speriat, Briar se uită cu o privire rătăcită la Rosethorn. Ochii acesteia erau sticloşi, buzele îi erau uscate şi se exfoliau. Avea o stare febrilă. Era ca şi cum moartea îi dădea târcoale profesoarei lui.

Tăcut, băiatul îi turnă o ceaşcă de ceai de salcie şi i-l duse.

— M-am *săturat* de tâmpenia asta! strigă Rosethorn, privindu-l supărată. Jur, simt că plutesc pe o mare de urină de *cal!*

— O, nu, dragă, spuse Lark, luând ceaşca de la Briar. Te asigur, urina de cal este *mult* mai puternic aromată.

Rosethorn, Briar şi Tris o priviră îngroziţi.

— Cum?… începu Rosethorn.

— Nu vrei să ştii, răspunse Lark pe un ton solemn. E mai bine să bei asta.

Rosethorn o privi mirată, apoi bău tot ceaiul.

Lark le făcu cu ochiul lui Tris şi Briar.

— Trebuie doar să ştiţi cum să vorbiţi cu ea.

În mod normal, Rosethorn ar fi protestat şi ar fi aruncat cu o

pernă în Lark. În seara asta, doar zâmbi şi se întinse în pat. Lark făcu semn cu capul înspre uşă. Tris şi Briar plecară.

Era prima dată de la întoarcerea ei de la seră când Rosethorn nu avea notiţe de trimis lui Crane.

În acea noapte, Briar visă că o căuta pe Rosethorn într-un loc ceţos, ştiind că era acolo, dar neputând s-o vadă. Teama că aceasta se rătăcise – că ar putea fi rănită sau mai rău – îl împiedica să respire.

Se trezi tresărind, cu faţa în pernă. Camera sa mirosea a coşmaruri şi transpiraţie în lipsa *shakkanului* care să împrospăteze aerul. Dezgustat, băiatul ieşi în camera principală, luându-şi pătura şi întinzând-o pe podea, lângă câine. Tris era ghemuită în faţa altarului zeilor din colţ, strângându-şi pătura la piept. Briar o înveli mai bine.

Sandry li se alătură după câteva minute, cu propriile pături. Daja coborî cu zgomot pe scări, cărându-le pe ale ei. Auzind-o pe Daja, Lark ieşi din camera lui Rosethorn să vadă ce se întâmplă.

— O să aduc saltele de paie aici, mâine, dacă vreţi asta, spuse ea încet.

Daja, Briar şi Sandry – Tris nu se trezise – aprobară din cap.

În dimineaţa următoare, Briar tocmai se pregătea de lucru când văzu o lumină albă strălucind pe suprafeţele din jurul său. Tris ţipă de bucurie, bătând din palme. Băiatul se răsuci.

Crane scotea două tăvi din dulapul său în care-şi ţinea experimentele. Acestea străluceau puternic, marcând primele realizări de când plecase Rosethorn. După ce le puse pe masa lui de lucru, Crane se întoarse spre Tris.

— Nu e nevoie să te entuziasmezi atât de tare, spuse el tărăgănat. Trebuia să se întâmple la un moment dat.

— Dar sunt două! exclamă Tris, refuzând să minimizeze importanţa faptului. Două! Privind corpul slăbit al lui Crane, fata clătină din cap. Voi fi eu fericită pentru amândoi, spuse ea, scoţând capacele călimărilor.

„Cu cât se simte mai emoţionat, cu atât acţionează mai fără vlagă, gândi Briar. Amintindu-şi primele întâlniri cu Crane, adăugă: Asta dacă nu este într-atât de furios, încât să-şi uite ţinuta aristocratică. E ca şi cum cineva l-a învăţat că e greşit să fii entuziasmat.”

Băiatul îşi întinse magia spre Sandry, care stătea cu Rosethorn în acea dimineaţă.

— *Două?* repetă Sandry, după ce Briar îi spuse veştile bune. *Este minunat.*

Briar se încruntă. Exista o umbră în mintea lui Sandry.

— *Nu, nu face asta!* strigă ea, simţindu-i deplasându-se pentru a privi prin ochii ei. Fata îşi acoperi faţa, dar prea târziu. Briar văzuse. Rosethorn era acoperită de pete întunecate.

— *Lark a plecat după un tămăduitor,* îi spuse Daja telepatic. *Noi trebuie s-o facem pe Rosethorn să bea lichide şi să se dea cu loţiune în locurile unde o mănâncă. Va fi bine.*

Speriat cum era Briar, tăria calmă a Dajei era o alinare. Cum ar putea să se înrăutăţească starea lui Rosethorn când ea şi Sandry erau acolo? Nu se putea, bineînţeles, iar lucrurile începeau să funcţioneze în laboratoarele lui Crane.

— *E păcat doar că a pierdut pariul, atâta tot,* le spuse Briar celor două fete, explicându-le rămăşagul lui Rosethorn. *Ei i-au apărut pete, dar noi nu am descoperit un leac.*

— *O să-l descoperiţi,* îi spuse Sandry cu fermitate.

— *Nu mai sta la bârfă şi treci la treabă,* adăugă Daja.

Briar se supuse.

Următoarea cheie din acea zi a fost găsită de Osprey; strălucirea luminii albe apăru chiar înainte de prânz. Crane descoperi alta în jurul orei două în acea după-amiază. Osprey mai află două din notiţele lui Rosethorn. Crane o produse pe a opta chiar înainte de sfârşitul zilei.

— Bine, spuse Rosethorn nedesluşit când Briar îi dădu raportul. Foarte bine. Spune-i lui Crane că, atunci când va avea de încercat ceva pe pacienţi, eu sunt primul lui voluntar.

Briar înghiţi în sec.

— Eşti sigură că-i o idee bună?

Rosethorn zâmbi, abia reuşind să stea trează.

— Înainte să ajungă la punctul ăla, este un fluid de testare pe care l-am făcut… De fapt, un set de zece fluide. Nu-mi amintesc cum le-am numit…

— Esenţă umană, spuse Lark. Aceasta le înlocuise pe Sandry şi Daja şi stătea pe un scaun lângă pat, croşetând.

— Sună bine, consimţi Rosethorn. Crane va testa leacuri pe esenţă înainte să le încerce pe oameni. Odată ce face asta, primele sale leacuri s-ar putea să nu meargă pentru toată

lumea, dar nici nu vor omorî pe nimeni. Ele…

Vocea ei slăbi, şi femeia adormi.

— Tu cunoşti boala asta mai bine decât mine, îi zise Lark lui Briar. Se aplecă pentru a o lua de mână pe Rosethorn. Bănuiesc că ameţeala asta şi confuzia sunt normale.

Briar încuviinţă.

— E febra. Aproape n-am pierdut pe nimeni care avea pete. S-a întâmplat abia după ce acestea au dispărut, şi febra a scăpat de sub control.

Lark întinse mâna liberă şi o luă pe a lui.

— O să trecem de asta, îi spuse ea solemn. Se va termina şi totul va fi bine.

În acea dimineaţă, Crane nu aşteptă până ce lucrătorii lui terminaseră de folosit baia, ci se curăţă laolaltă cu ei. După ce intrară, nimeni nu se grăbi să-şi înceapă ziua de lucru. Crane, Osprey şi Tris se îndreptară către laboratorul interior, iar restul personalului se înghesui lângă masa lui Briar. Toţi ochii erau aţintiţi asupra dulapurilor în care Crane şi Osprey îşi ţineau experimentele din ziua precedentă.

Deşi afară era o atmosferă cenuşie şi umedă, îndată ce dulapurile se deschiseră parcă ar fi ieşit soarele. Tavă după tavă, toate străluciră pe măsură ce erau scoase.

— Bine, constată Crane în cele din urmă, după ce verifică totul. Bine! Zece chei. Ai dat vreodată de un zăvor care să aibă nevoie de atât de multe, Briar?

Băiatul clătină categoric din cap, rămas fără cuvinte. Speranţa se adunase într-un nod atât de mare în gâtul său, încât aproape îl sufocă.

— Acum ai găsit. O boală este cel mai complex zăvor din câte există, spuse Crane. Încă trebuie să descoperim majoritatea cheilor, aşa că, dacă sunteţi pregătiţi, să începem?

Bărbatul îşi privi oamenii. Aceştia dispărură în atelierul exterior, nerăbdători să se apuce de treabă.

*

— La ce lucrezi? întrebă Rosethorn, întinzând o mână mică.

Daja tresări speriată. Crezuse că Rosethorn dormea. Când degetele femeii se întinseră rugător cerând, fata se înroşi şi-i dădu obiectul la care lucra. Încercase să modeleze sârma de cupru pentru a combina simbolurile de sănătate şi protecţie.

Dorise s-o pună într-un cerc de alamă şi s-o agaţe deasupra patului. Totuşi, din motive necunoscute, când adăugase magie, metalul se răsucise, stricând modelul.

Rosethorn privi modelul.

— Interesant. Ar putea merge mai bine ca plantă. Dacă Briar ar construi un spalier de forma asta, am putea creşte iederă pe el. Ştii de ce urăsc eu epidemiile?

Fata ezită, zăpăcită de schimbarea bruscă a subiectului. Era din cauza febrei, îşi dădu ea seama. Făcea ca mintea lui Rosethorn să sară de la una la alta.

— De ce? întrebă Daja.

— Majoritatea dezastrelor sunt rapide şi de proporţii. Vieţile tuturor sunt distruse odată cu a ta. Casele se dărâmă, animalele mor. Dar epidemiile îi izolează pe oameni. Ei se închid în locuinţe, în timp ce boala ia vieţile una câte una zi după zi. Totul capătă amploare. Oraşe întregi se prăbuşesc sub povara pierderilor. Oamenii nu mai au încredere unii în alţii din cauză că nu ştii cine e bolnav.

— Cum de v-aţi apucat tu şi Crane? întrebă Daja. Să vindecaţi boli?

— A fost un joc, mărturisi Rosethorn. Eu am fost trimisă aici să-mi termin ucenicia. Crane era şi el novice. Noi ne pricepeam cel mai bine la plante. O doamnă venise în vizită într-o zi, şi eu am descoperit ingredientele din parfumul ei înaintea lui Crane. Numai că el nu era Crane atunci, era doar Isas, iar eu eram Niva. Pleoapele ei începură să coboare, semn că obosea. Daja turnă o ceaşcă de ceai de salcie şi i-o oferi. Rosethorn sorbi, se strâmbă şi continuă: Aşa am început. Făceam parfumuri şi îi dădeam celuilalt o zi să afle ingredientele şi cantitatea. Apoi, căutam să aflăm conţinutul mâncărurilor şi vopselurilor din ţesăturile complicate care veneau din Aliput. Apoi, medicamente… apoi, boli. Templul ne-a trimis pe amândoi la Lightsbridge pentru trei ani. Am urât locul acela, toate cărţile alea şi chimicalele moarte, pudre, nimic viu. Şi l-au ridicat atât de mult în slăvi că era fiu de conte… Femeia îşi termină ceaiul şi se lăsă pe spate. Atât de arogant! Atât de priceput la ceea ce face! Mi-a fost un ghimpe-n coaste de ani de zile.

Rosethorn îşi trase pătura peste umeri.

Daja puse ceaşca goală în găleata cu lucruri care trebuiau spălate cu apă clocotită şi puse lampa în spatele unui paravan.

Era pe cale să-şi înceapă din nou treaba când Rosethorn bombăni ceva.

— Ce este? întrebă Daja. Sau te afli pe tărâmul viselor din nou?

— Băiatul meu. Voi trei, fetelor… aveţi grijă de Briar. Când eu n-o să mai fiu.

Sandry şi Tris ar fi protestat cu înverşunare, refuzând să recunoască existenţa vreunei posibilităţi ca Rosethorn să moară. Daja era însă negustor: aceştia credeau că era o tâmpenie să protestezi când bolnavii credeau că moartea se apropia. Negând doar îi spuneau morţii că aici se afla cineva căruia i se va duce dorul, genul favorit de victimă a morţii.

Daja nu protestă.

— O să avem grijă de el pentru totdeauna, promise ea.

— Şi spune-i să aibă grijă de grădina mea, şopti Rosethorn.

Apoi, adormi.

Daja se răsuci pe scaunul ei, dar nu putu lucra. Privirea i se înceţoşă.

Atât de multe chei fură găsite în acea zi, încât Briar şi Tris bâjbâiră pe drumul spre casă, urmele izbucnirilor de lumină încă stăruindu-le în ochi. Erau îmbătaţi de speranţă când ajunseră la Casa Disciplinei, nerăbdători să spună tuturor ce se întâmplase.

Buna lor dispoziţie dispăru când o vizitară pe Rosethorn. Ea nu-i recunoscu. Era roşie din cauza febrei şi aiura. O auziră discutând cu tatăl ei despre mersul la banchetul organizat cu ocazia recoltei şi, cu o voce mai tânără, certând pe cineva pentru că trecuse peste rândurile ei de răsaduri.

Sandry, care stătea pe scaunul de lângă pat, le zâmbi amar. O broderie se afla în poala ei. Când Tris o ridică, nevrând să se uite la femeia ale cărei mâini se mişcau încontinuu pe pătură, văzu începutul unei unui portret cusut al lui Rosethorn. O scăpă ca pe un cărbune încins.

Mai multe chei au fost găsite în dimineaţa următoare. Când Acacia anunţă prânzul, Crane îşi chemă personalul.

— Începeţi să adunaţi cutiile de mostre în containere, ordonă el. Dacă lucrurile merg bine, va trebui doar să le ardem conţinutul, apoi să topim cutiile. Nu mai distilaţi mostre de vărsat albastru, deocamdată. Cele cinci borcane pe care le avem, precum şi ceea ce se află deja în tăvi ar trebui să ajungă.

— Am terminat? întrebă cineva.

Alţi doi începură să aplaude.

Crane clătină din cap.

— După câte pot spune, am găsit toate cheile bolii. Acum, fabricăm un leac. Avem la dispoziţie câteva moduri în care să anulăm cheile individuale, care sunt părţi diferite ale bolii. Aceste metode nu funcţionează laolaltă. O combinaţie proastă a neutralizatorilor îl va omorî pe un pacient la fel de repede ca vărsatul albastru. De asemenea, oamenii reacţionează în moduri diferite. Acum, trebuie să obţinem amestecurile neutralizatoare care îi vor trata pe majoritatea bolnavilor.

— Unii vor muri oricum? şopti un bărbat.

— Suntem magi, nu oameni care fac miracole, Cloudgold, spuse Osprey obosită. Puterea noastră are limite şi nu avem mult timp la dispoziţie.

— Nu am *vrut* să spun nimic cu asta, bombăni sfântul Cloudgold. Eu sunt doar un bibliotecar.

— Toţi suntem obosiţi, zise Crane. Vom fi şi mai obosiţi până să terminăm. Poţi să-ţi ştergi toate variaţiile, Briar?

— *Totul?* întrebă băiatul uimit.

— Începem cu leacurile azi, spuse Crane. Pentru asta, vom avea nevoie de o tablă curată.

Băiatul se supuse, dar vederea dreptunghiul negru, fără nimic scris pe el, îl făcu să se simtă aproape gol. Atâta timp cât erau instrucţiuni acolo, ştia că făceau ceva. Băiatul se concentră asupra tablei pentru a nu se mai gândi.

O oră mai târziu, Crane dădu tabla jos şi scrise cu creta noi ordine. Adunând toate materialele de care ar fi putut avea nevoie pentru a crea noi aditivi, Briar fluieră vesel. Avea iarăşi lucruri de făcut.

În acea noapte, starea lui Rosethorn rămase neschimbată.

Lumina umplu atelierele serei în ziua următoare pentru a anunţa amestecuri reuşite de neutralizatori testaţi pe tăvi pline de vărsat albastru. De câteva ori, Tris a fost nevoită să-l roage pe Crane să oprească dictarea cât ea încerca să scape de cârceii de la mâna cu care scria. Osprey se mutase la masa lui Crane pentru a-şi ajuta profesorul să amestece uleiuri şi pudre pentru teste pe boală. Toţi cei din ambele ateliere refuzară pauza de prânz. Ştiau că sunt aproape şi preţuiau fiecare minut pe care îl petreceau amestecând şi testând medicamentele

chimice şi naturale.

La sfârşitul zilei, Crane deschise un dulap de la capătul biroului său, pentru a scoate zece sticle negre şi zece plăci groase de piatră. Cineva cioplise găuri adânci de şapte centimetri şi jumătate în fiecare placă şi o şlefuise până când devenise lucioasă. Sticlele erau sigilate cu straturi de pânză şi ceară peste un dop etanşat. Totul strălucea de straturi de magie şi simboluri scrise cu o putere atât de mare, încât aproape-i orbi pe Briar şi pe Tris.

Tăvile negre au fost duse în atelierul exterior, unde extractul de vărsat albastru a fost introdus în fiecare recipient. După ce acestea îi fură returnate lui Crane, el şi Osprey desigilară sticlele. Acacia aduse un set de boluri mici, fiecare destul de mare cât să ţină un strop. Ca şi sticlele, şi plăcile de piatră erau inscripţionate cu simboluri magice puternice.

— Briar, spuse Crane. Mâinile tale sunt cele mai sigure. Vrei să mă ajuţi?

Briar clătină din cap.

— Dar am scăpat o tavă…

— O dată, spuse Crane pe un ton sec. Şi de câte ori ai făcut adăugiri la tăvi nu ai spart capacele, nu ai scăpat vărsatul albastru şi nici nu ai vărsat aditivi pe masa ta de lucru.

Şocat, băiatul îl privi pe Crane. Cât de atent îl observase bărbatul?

— Dacă vrei? întrebă Crane, ridicând din sprâncene.

Briar îşi privi mâinile care tremurau. Situaţia aceasta era chiar mai gravă decât atunci când ştia că Lordul Hoţilor avea să-l înfometeze dacă făcea să sune vreun clopoţel de pe buzunarele manechinului în timp ce le golea. Era mai gravă decât ameninţarea unei balamale care scârţâia când se ducea la prădat, după vreo cutie cu bijuterii. Era vorba despre viaţa lui Rosethorn.

— Bine, spuse el, strângându-şi degetele tremurânde în pumni. Ce trebuie să fac?

Crane îl puse să umple ceştile, câte una pentru fiecare sticlă, cu un lichid mai încărcat de magie decât orice văzuse vreodată. În continuare, turnă conţinutul ceştilor în recipientele negre de piatră. Osprey marcă fiecare dală cu o pânză lipită, colorată intens. Violet era pentru bărbaţi bătrâni, lila pentru femei în vârstă. Roşu era pentru bărbaţi de vârstă mijlocie, roz, pentru

femei de acea etate. Verde-închis era pentru tineri, galben, pentru tinere, albastru-închis, pentru băieţi, albastru-deschis, pentru fete. Pentru bebeluşii-băieţi era negru, iar pentru fetiţe, alb.

— Opt ani, rosti Crane uşor în timp ce Briar măsura şi turna. Şase dintre noi am petrecut opt ani pentru a face esenţele astea care reduc necesitatea testării pe oameni. Xiyun Mountstrider din Yanjing a murit de febră galbenă în al treilea an. Am crezut că nu vom reuşi niciodată fără el. Rosethorn ne-a convins să continuăm. Ulra Stormborn a orbit în al cincilea an. Sfânta Elmbrook a luat febra Ibaru şi a murit de hemoragie internă în al şaptelea an, dar noi am continuat munca.

Gândul la o astfel de dăruire îl făcu pe Briar să se simtă mic şi insignifiant.

— Nu ştiu dacă aş putea face asta, i se confesă el lui Tris prin magia lor.

— Nici eu, recunoscu ea.

— Acum, prima tură de leacuri, spuse Osprey. În timp ce Briar turna esenţa umană, aceasta amestecase cinci leacuri diferite după notiţele ei şi ale lui Crane. Voia zeilor, şopti ea, adăugându-le lichidelor din recipientele din piatră neagră. Voinţa zeilor, acestea să fie cele bune.

În acea noapte, descoperiră că starea lui Rosethorn era aceeaşi.

Leacurile nu erau cele bune, după cum constatară cu toţii în dimineaţa următoare. Dacă ar fi fost, le spuse Crane oamenilor săi, vărsatul albastru ar fi plutit deasupra fiecărui recipient, sub forma unui ulei alb. Lucrătorii se curăţară şi fierseră recipientele negre, în timp ce el şi Osprey creară alte cinci leacuri. Briar măsură încă o dată esenţe umane. Osprey adăugă noile medicamente după ce acesta termină.

Rosethorn nu se simţea mai rău, dar nici mai bine. Petele ei albastre începuseră să dispară. Cei patru tineri o trimiseră pe Lark la culcare. Când aceasta se trezi, târziu în acea seară, o obligară să mănânce.

Briar simţi nevoia să plângă ajungând la seră în zori şi descoperind că nici leacurile acestea nu erau bune. Tris chiar plânse. O luară de la capăt.

Întorcându-se acasă înainte de asfinţit, îl găsiră pe Frostpine stând cu Rosethorn. Lark şi Sandry se întoarseră la fabricarea

uleiurilor protectoare şi introducerea lor în pânze pentru măşti şi mănuşi. Fierarul plecă acasă pe la miezul nopţii, în timp ce Daja avea grijă de bolnavă.

Cu câteva ore înainte de răsărit, schelălăitul Micului Urs trezi pe toată lumea. Briar sări de sub păturile lui pentru a vedea ce stârnise câinele. Lark, Sandry şi Tris se ridicară adormite. Daja scoase capul pe uşa camerei lui Rosethorn. Deschizând uşa de la intrare, Briar îl văzu pe Crane care era gata să ciocăne. Sfântul părea extenuat. Ţinea o sticlă într-o mână.

— Unul dintre leacuri pare a fi bun, îi spuse el băiatului cu o voce răguşită. I-am spus lui Osprey să facă mai mult şi să-l încerce pe ceilalţi voluntari dintre infirmieri. Vreau să-i administrez eu lui Rosethorn doza asta.

Briar îl lăsă.

Frostpine ajunse pe la jumătatea dimineţii şi rămase, pentru a-i ajuta. Crane veni şi plecă. Acesta cercetă starea voluntarilor pe care încercase leacul, toţi oameni ai templului care luaseră vărsatul în timp ce-i îngrijeau pe bolnavi. Îi verifică pe Osprey şi pe cei care lucrau în seră, apoi se întoarse la Casa Disciplinei pentru a o supraveghea pe Rosethorn. După ce oamenii aflară că era la căsuţă, trimiseră acolo mesageri cu ultimele rapoarte privind evoluţia stării voluntarilor.

Rosethorn se simţea mai bine. Somnul ei era mult mai liniştit şi nu mai aiura. Era rece şi udă de transpiraţie. Lark avea o părere destul de bună despre evoluţia stării ei şi, după prânz, îi scoase pe toţi din camera lui Rosethorn, lăsând-o să doarmă fără a fi supravegheată.

Din fericire, Daja, cea mai calmă dintre toţi, aruncă o privire în camera lui Rosethorn în acea după-amiază. Ce auziră îi făcu pe toţi să înlemnească, la masă sau aşezaţi pe podea, cu mâinile încremenite pe obiectele cu care lucrau.

— *Destul!* Vocea lui Rosethorn era un mormăit aspru ca şmirghelul. Următorul care… *trage cu ochiul* la mine va muri într-un mod îngrozitor! Ori intri, ori stai afară!

Daja se uită chiorâş, apoi şopti:

— Stau afară.

Şi se retrase.

Briar suspină.

— Ah, frumoasele păsări de primăvară, spuse el fericit. Le aud minunatul cântec.

Lark fugi în propria cameră şi trânti uşa.

Rosethorn începu să tuşească. Crane se ridică şi se duse în camera ei.

Câteva minute mai târziu, Frostpine întrebă:

— Crezi că l-a omorât?

— E prea multă linişte pentru o crimă, răspunse Briar, judecând la rece. Şi Crane ar fi ţipat dacă l-ar fi schilodit.

— Ar trebui să verificăm, spuse Frostpine cu seriozitate.

El şi cei patru tineri priviră cu foarte mare grijă în camera bolnavei. Rosethorn scoase un suspin tremurat şi se chinui să se ridice.

— Mai vrei? întrebă Crane, oferindu-i urciorul cu apă.

Manierele sale erau mai elegante ca niciodată.

— Ceai de salcie, cred, spuse Rosethorn răguşită. Îşi drese vocea şi încercă din nou: Te rog. Ochii ei căprui şi vioi îi surprinseră pe cei care o priveau. Doriţi ceva?

— Nu, răspunse Frostpine.

— Nu? Atunci, plecaţi. Inclusiv tu, îi ceru ea lui Crane.

Acesta se ridică, îi turnă o cană cu ceai de salcie, apoi făcu o plecăciune.

— Nu trândăvi prea mult. Trebuie să atacăm vărsatul albastru, să vedem cât de mortală a fost variaţia şi apoi să scriem un articol pentru a-l prezenta la Lightsbridge.

— O să încerc să nu trândăvesc, promise Rosethorn şi îşi bău ceaiul. Aş vrea s-o văd pe Lark, totuşi.

— Afară, afară, spuse Crane, fluturându-şi mâinile până când, împreună cu Frostpine şi cei patru, părăsiră cu toţii camera. Apoi, bătu la uşa lui Lark. Vrea să te vadă, strigă el.

— Vin, răspunse Lark cu o voce aproape la fel de înfundată ca a lui Rosethorn.

Crane îi privi pe Briar şi pe Tris cu mâinile în şold.

— Aş avea nevoie de amândoi, spuse el. Sunt probleme cu efectul leacului la pacienţii mai bătrâni şi mai tineri… trebuie să mai facem nişte experimente. Pentru asta, având în vedere că timpul este preţios, aş prefera să dormiţi prin apropiere, în dormitoarele Templului Aerului.

— O să-i spun eu lui Lark, se oferi Sandry.

Fata plânsese, dar nimeni nu-şi putu aminti când.

— E timpul să mergem, spuse Crane. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede.

Încă mai era multă muncă grea de făcut înainte de a putea anunţa oraşului înspăimântat găsirea unui leac. Adolescenţii, cei foarte tineri şi bătrânii nu reacţionau la fel de bine precum adulţii de vârsta lui Rosethorn. Se făcură modificări. Crane ceru – şi primi – voluntari dintre victimele din Summersea, cei lipsiţi de orice fel de magie. El şi personalul său lucrau încontinuu. Briar era necăjit din cauză că nu o vedea pe Rosethorn, dar găsirea unui leac pentru Summersea era importantă. Muriseră sute şi mai mulţi erau pe moarte în oraş; nimeni nu voia ca acel număr să crească nici măcar cu unu dacă se putea face ceva.

În cele din urmă, la cinci zile după ce Rosethorn începuse să-şi revină, îşi oferiră leacurile Templului Apei, care începu să le producă în cantităţile uriaşe de care era nevoie în Summersea. Crane îi trimise pe Briar şi pe Tris acasă.

— Va fi o adunare într-o săptămână sau două, explică el. Învăţăm mai multe pe măsură ce descoperim ce s-a întâmplat şi ce s-ar fi putut face altfel. Va fi imposibil să înţelegeţi unele discuţii, dar observaţiile voastre vor fi utile.

— Asta ce înseamnă? o întrebă Briar pe Tris în timp ce se târau spre casă. Ziua era caldă, aproape văratică. „E vremea să ne apucăm de plivit”, gândi el, văzând vlăstarii verzi din grădinile aflate în jurul clădirilor.

— Că el ar putea afla ceva şi că noi am putea învăţa ceva, răspunse Tris.

— Asta am crezut şi eu c-a spus. De ce nu se exprimă limpede?

Tris îl privi mirată.

— Mi s-a părut destul de limpede.

— Of, nu-mi eşti de niciun ajutor.

După ce intrară în Casa Disciplinei, cei doi trecură pe la Rosethorn. Aceasta moţăia cu obrajii îmbujoraţi, cu o mână pe *shakkan.* Cineva îi pusese mai multe perne la spate, aşa că aproape stătea în fund. Lark şedea pe scaunul de lângă pat, rozându-şi unghiile. Când îi văzu pe Briar şi pe Tris, îşi duse un deget la gură, făcându-le semn să păstreze linişte, şi se ridică.

Foşnetul veşmântului ei o trezi pe Rosethorn, care atinse mâneca lui Lark cu degetele.

— Mi-e bine, şopti ea şi tuşi.

Tusea continuă ceva timp, subţire şi zgomotoasă. Nu-i lăsa

răgaz să-şi tragă răsuflarea. Lark luă o ceaşcă de pe masa alăturată şi o duse la buzele lui Rosethorn, ajutând-o să bea.

Rosethorn bău ce era în ceaşcă. Tusea ei dispăru treptat. În cele din urmă, făcu un semn din cap şi Lark o ajută să se lase pe spate.

— Enervantă chestie, şopti Rosethorn. Tusea, adică.

Începu din nou să tuşească des şi scurt.

— Odihneşte-te, spuse Lark când Rosethorn se linişti. Nu vorbi.

Rosethorn dădu din cap şi închise ochii.

Tris îndepărtă degetele lui Briar de pe mâna ei. Fără să-şi dea seama, băiatul o prinsese destul de tare cât s-o învineţească.

Lark le făcu semn să plece şi închise uşa în urma ei. Briar îi luă ceaşca din mână, cercetându-i conţinutul cu magia sa. Acesta recunoscu castana Capchen şi siropul de mac.

— Mac? şopti el îngrozit. Cum de a ajuns să se simtă atât de rău, încât să aibă nevoie de mac? Se întoarse spre Daja, care tăia modele în foi de metal pe masă. Ne-ai spus că-i este bine!

Ochii Dajei erau injectaţi.

— Ai întrebat ieri-dimineaţă. Am spus că încă avea tusea aia.

— Nu am ştiut, îi zise Lark lui Briar, trăgându-l de lângă uşa lui Rosethorn. Rosie a început să se plângă că nu poate respira când stătea pe spate, aşa c-am ridicat-o şi am trimis după un tămăduitor. Grapewell ne-a spus să facem asta… A spus că-i va ameliora tusea. Şi are efect, un timp.

— Nu a făcut nimic? El nu avea magie? Nu le-ai spus că era pentru ea? întrebă Briar.

Ceva din ochii lui Lark îl sperie foarte tare.

— Tămăduitorii sunt aproape secătuiţi, sunt sigură, rosti Tris. Trebuie să fie atenţi cum folosesc magia. Şi poate că trupul ei se opune la orice fac ei. Osprey zice că asta se întâmplă adesea când oamenii sunt trataţi încontinuu cu magie.

Lark aprobă din cap.

Briar o privi supărat pe Tris. Cum putea fi atât de rece? Aceasta era Rosethorn, nu un şobolan de stradă, nu vreo doamnă fandosită care crede că moare la primul strănut.

Ochii cenuşii ai lui Tris îi întâlniră pe ai lui şi Briar se dădu înapoi. Era ceva în ei care-l speria puţin până şi pe el. Fata învăţase să-şi înfrâneze sentimentele, dar asta nu însemna că nu le avea.

— Sandry caută un tămăduitor, îi spuse Lark lui Briar. Cineva cu mai multă vlagă în el decât sfântul Grapewell. Nu zâmbi nici măcar puţin. Febra lui Rosie este din nou mare... Ceaiul ăla de salcie ar putea la fel de bine să fie apă. Degetele ei tremurau. Ar putea avea pneumonie. Grapewell i-a ascultat pieptul şi ştiu că nu i-a plăcut sunetul. Am ascultat şi eu mai devreme în dimineaţa asta. Pârâie ca şunca pe grătar.

— Unde-i salcia? întrebă Briar. O s-o îmbunătăţesc.

— Pe pervazul ei, răspunse Lark.

Briar se duse în camera lui Rosethorn şi găsi ceainicul. Era atât de hotărât să toarne magie în conţinutul lui, amplificând puterea salciei cât de mult putea, încât nu o auzi pe Rosethorn de prima dată. Doar după ce turnă ceai într-o ceaşcă şi se întoarse, realiză că ea îl chema cu o voce abia ceva mai ridicată decât un chiţăit.

— Îmi pare rău, îşi ceru ea scuze când băiatul se apropie. Dacă vorbesc mai tare, tuşesc.

— Atunci, nu vorbi, îi ceru el pe un ton sec. Bea asta.

O ajută să se ridice, aşa cum făcuse şi Lark. Proeminenţele tari ale coloanei ei îl apăsau pe umăr. Era prea slabă! Cum putea ea să lupte împotriva pneumoniei?

Rosethorn împinse ceaşca.

— Obosită, scânci ea. Dar somnul nu mă linişteşte prea tare. Se lăsă pe umărul lui, dându-i de înţeles că voia să se întindă. Crane? întrebă ea când ajunse într-o poziţie confortabilă.

— Prostul de mine, bombăni el şi îi luă mâna. *Astfel, nu vom risca să începi să tuşeşti,* începu el, dar se opri îngrozit. Puterea ei, mult mai mare decât a lui, era aproape pe sfârşite.

— Ieşi, spuse ea cu hotărâre şi îşi trase mâna dintr-a lui. Nu vrei să te încurci cu mine dacă... pur şi simplu, nu vrei, scânci ea, ochii scânteind de febră, ţintuindu-i pe ai lui. Pleacă. Lasă-mă să mă odihnesc.

Briar fugi din cameră şi o găsi pe Sandry vorbind cu Lark, ţinându-se de braţul profesoarei ei în timp ce-şi trăgea sufletul. Alergase.

— ...Doi sau trei tămăduitori fiecare şi nu cedează, spuse ea, gâfâind. Fac leacuri şi supraveghează saloane întregi şi tot restul lumii e în Summersea. *Toată lumea!* Le-am spus cât este de bolnavă, dar au zis că, atâta timp cât nu o ducem la ei, nu o pot vedea. Şi, Lark, sunt cu toţii doar de mâna a doua, am

verificat. S-au gândit că majoritatea oamenilor noştri de aici sunt magi în primul rând, aşa că…

Daja îi întinse o ceaşcă de apă lui Sandry. Nobila îi dădu drumul lui Lark şi o luă, bând cu lăcomie.

— Cei mai puternici magi-tămăduitori au plecat în Summersea, încheie Lark cu amărăciune. Ei bine, ea se simte mult prea rău… Tămăduitorii de mâna a doua nu au ce face.

— Moare, anunţă Briar cu o voce tremurândă. Am privit în interiorul ei. Are nevoie de cei mai buni din câţi există, Lark!

— Dar trebuie să te înşeli… Se simţea bine ieri-dimineaţă, protestă Daja.

— Numai că n-a scăpat deloc de tuse. Sunt oameni în infirmerii care s-au refăcut complet şi pleacă acasă, îi reaminti Sandry Dajei.

Tris protestă:

— Briar, nu eşti tămăduitor, te-ai putea înşela…

— Aproape toată magia ei a dispărut, spuse el hotărât. A dispărut.

Lark ridică o mână pentru a face linişte. Aceştia tăcură, lăsând-o să se gândească. Sandry o privi, ştiind cât de cumplită era situaţia. Doar ieri o văzuse pe Lark făcându-şi vrăjile cele mai puternice pentru a o ajuta pe Rosethorn. Cu nici două ore înainte de întoarcerea lui Tris şi a lui Briar, când Sandry dusese aşternuturi curate în camera bolnavei, o găsise pe Lark plângând, cu amuletele ei în poală. Toţi erau dărâmaţi, neputând să lucreze din cauza bolii lui Rosethorn.

— Ei bine, spuse Lark în cele din urmă, va trebui s-o găsesc pe Moonstream, atâta tot.

— Moonstream? întrebă Daja. Ea va ordona unui tămăduitor să vină?

Lark clătină din cap.

— Ea *a început* ca tămăduitor. Sunt sigură că-i plină de putere. O voi găsi. S-ar putea să fie dificil. Îi privi pe cei patru. Unul dintre voi va sta cu ea în permanenţă. Atent şi pregătit să intervină? Tinerii încuviinţară. Chemaţi-l pe unul dintre tămăduitorii noştri dacă starea ei se înrăutăţeşte. Faţa i se înăspri. Nu mă interesează ce faceţi pentru a-i convinge să vină.

Asta, mai mult decât orice altceva, le dovedi cât de speriată era Lark. Să ameninţe un tămăduitor…

— *Să sperăm că n-o să se ajungă la aşa ceva,* rosti Sandry

prin magia lor. *Să sperăm* foarte *tare*...

— *Pentru că, dacă se ajunge la asta,* vom *aduce pe unul aici,* spuse Daja ca o promisiune sumbră.

Lark îşi scutură veşmântul.

— Orice se întâmplă, dacă ea... Femeia înghiţi în sec, iar buzele îi tremurau. Dacă moare, *nu vă puneţi magia în ea.* Sub *nici*o formă. Nu vă puteţi întoarce din morţi. Nicio putere nu vă poate aduce înapoi. M-aţi înţeles?

Fetele dădură energic din cap.

— Moonstream, spuse Lark cu hotărâre şi părăsi casa.

Ceaiul lui Briar scăzu puţin febra lui Rosethorn. Nu-i amelioră deloc tusea. Femeia continuă să moţăie. Băiatul stătu primul cu ea, privind-o cu atenţie, rugându-se la oricare zei l-ar fi putut asculta. El nu avea să o piardă pe Rosethorn, aşa cum făcuse cu Flick.

La o oră şi jumătate după plecarea ei, Lark se întoarse cu un cal după ea.

— Moonstream este în oraş. Am trimis o pasăre-mesageră la Citadela Ducelui, pentru orice eventualitate, dar asistenta ei nu crede că-i acolo. Plec să o caut. Crane e cu mine şi Frostpine, şi Kirel. O să ne despărţim odată ce ajungem în Mire. Tris privi afară şi-i văzu pe bărbaţi aşteptând. Toţi erau călare. Lark continuă: L-am găsit pe sfântul Sealwort la infirmeria principală. Acesta va veni aici cât de repede poate, pentru a sta cu ea.

— Du-te! o repezi Sandry. Pleacă, pleacă!

— Începeţi să vă rugaţi, şopti Daja după ce Lark şi bărbaţii plecară.

*

Sandry rămase de veghe în prima oră de după plecarea lui Lark în oraş. Urmă Tris. Rosethorn dormea. Febra ei începuse să crească în timpul orei lui Tris, dar lui Briar îi fu frică să-i mai dea ceai de salcie. Prea mult ar fi putut, în mod normal, să-i irite stomacul, iar el nu avea cum să ştie dacă salcia încărcată cu toată puterea pe care el o putea chema nu i-ar fi făcut un rău mai mare.

Ziua deveni din caldă încinsă, un indiciu timpuriu al verii. Sandry se duse în camera ei, ţinând uşa deschisă. La început, fata brodă. Mai târziu, dormi. Daja se tot plimba pe scările spre mansardă, având grijă şi de altarul casei, şi de parfumurile şi

lumânările de pe micul ei altar al familiei. De fiecare dată când verifica lumânările, se ruga, cerând spiritelor părinţilor şi fraţilor ei înecaţi să n-o lase pe Rosethorn în vasele care-i duceau pe morţi în paradis. Briar aţipea la masă şi o verifica pe Rosethorn odată la câteva minute. Ştia c-o supăra pe Tris, care era de serviciu în mod oficial, dar, de data aceasta, irascibila fată nu îi reproşă nimic.

În cele din urmă, Tris ieşi din camera lui Rosethorn şi-l lovi pe Briar în umăr. Băiatul se trezi.

— *Acum* e rândul tău, îl informă ea.

— Mulţumesc, bombăni el. Sealwort ăla… încă n-a venit.

Înainte să între, îşi turnă un polonic cu apă pe cap şi pe faţă. Îl ajută să se trezească. Ziua fierbinte acţionase aproape ca siropul de mac asupra băiatului care nu mai dormise de mult.

Rosethorn nu arăta mai bine. Când buzele ei se întredeschiseră, îi auzi hârâitul plămânilor. Pulsul ei era rapid şi slab sub degetele lui Briar, respiraţia ei – înceată şi letargică. Când el îi luă pulsul, se răsuci şi-l privi.

— Ceva de băut? Apă sau suc? întrebă el optimist.

Femeia clătină din cap.

— Haide, insistă el.

O ajută să se ridice şi-i duse o ceaşcă de apă la buze.

Rosethorn sorbi, apoi întoarse capul.

— Vreau doar să dorm, spuse ea cu acea voce înfricoşător de slabă. Atât de obosită!

Scaunul nu era deloc confortabil. Briar se gândi că Lark îl alese tocmai din cauza aceasta. Barele de la spate îi apăsau coloana. Marginea de lemn a şezutului îi jena muşchii sensibili din spatele genunchilor. Nu era nimic de citit şi nu adusese nimic la care să lucreze.

Dacă tot veni vorba despre asta, el nici măcar nu-şi mai băgase capul în laboratorul lui Rosethorn de câteva săptămâni. Ridicându-se încet, se duse la geam. Înainte să fie construit laboratorul, de la acea fereastră, ar fi putut să vadă drumul şi ţesătoriile. Acum, vedea rafturi şi mese dezordonate. Briar tresări şi se dădu înapoi. Erau multe de făcut acolo, odată ce lucrurile se calmau.

Se întoarse la scaun şi mai şezu ceva timp. Fără nicio fereastră către exterior, camera avea un aer închis. Ar trebui să deschidă geamurile de la laborator când termina aici, pentru a

aerisi…

Aţipi, apoi se trezi brusc. Cum putuse să doarmă pe scaunul ăla? Strecurându-şi degetele uşor sub mâna lui Rosethorn, Briar se luptă cu pleoapele grele. Acestea căzură. Le deschise brusc. Se închiseră din nou, de parcă ar fi atârnat ceva de ele. Poate că trebuia s-o roage pe Daja să-i ia locul.

Nu, Rosethorn era profesoara lui. Sora lui, prietena lui…

Un sunet îl trezi, un gâfâit gâtuit. Băiatul se zvârcoli şi căzu de pe scaun. Rosethorn alunecă de pe pernele ei, cu ochii ieşiţi din orbite, ţinându-se de gât.

Atac de apoplexie. Cuvântul veni de nicăieri. Atac de apoplexie, avea un atac de apoplexie…

Rosethorn se albăstrea. Albastră din cauza lipsei de aer.

Sandry intră în fugă şi ţipă după Tris şi Daja.

— *De cât timp?* vorbi ea mental, frenetică. *De cât timp este aşa?*

— *Nu ştiu!* răspunse el şi o prinse pe Rosethorn de mâini. Îi simţi mintea şi magia retrăgându-se. Nu, *căzând.* Se micşora în ochiul puterii lui, ca şi cum ar fi fost într-o cădere foarte lungă.

Ghemuindu-se ca o minge, Briar Moss se aruncă după profesoara lui muribundă. Disperat, aruncă o mână ca un lujer, răsucindu-se în jurul magiei falnice din interiorul *shakkanului.*

Sandry se deşteptă la auzul unei bufnituri şi al unui sunet înfundat. Fugi în camera bolnavei la timp pentru a-l vedea pe Briar trimiţând o lumină de putere strălucitoare ca soarele înspre Rosethorn, un pod scânteietor către un loc plin de umbre. Acel loc deschisese o uşă în interiorul lui Rosethorn.

— Tris! Daja! ţipă ea şi-l întrebă pe Briar de cât timp nu putea Rosethorn să respire.

Acesta nu ştia şi nu-i păsa. Dispăru în umbre, urmărind-o pe persoana pe care o iubea cel mai mult. Trimise în urma sa un lujer şerpuitor de magie, lăsându-l să se răsucească în jurul *shakkanului.*

Sandrilene fa Toren inspiră adânc. Îşi aminti avertismentul lui Lark, dar erau alte probleme aici. Moartea îi luase părinţii şi bona care-i era ca o mamă. Era timpul să ia atitudine. Moartea nu avea s-o ia pe Rosethorn. Moartea nu avea să-l ia pe Briar. Şi nu era bine că ea avusese câteva zile de odihnă după ce leacul fusese găsit?

Îşi legă repede magia în jurul puterii lui Briar care pălea iute şi sări în umbre în urma lui. În vreme ce întunericul o trăgea din camera bolnavei, cineva – două persoane – o prinseră de mâini.

— *Cine ţine?* vru Tris să ştie. Aruncă rapid două cârlige de fulger în Sandry în timp ce puterea nobilei se întindea ca o frânghie între cele trei fete şi Briar. *Nu ştiu dacă.* Shakkanul *va fi suficient să ne ţină pe toţi.*

— *Cine altcineva ţine?* întrebă Daja calmă. *De parcă trebuia să întrebi.*

Puterea ei era la cote maxime, refăcută după munca ei magică pe care o îndeplinise împreună cu Frostpine. Fixă o parte din ea în pământ, ca pe o cange, simţind-o trecând prin ţărână şi piatră, răspândindu-se aproape ca o plantă. Întări acel sistem, scoţând rădăcini de piatră. Zvârli celălalt capăt al magiei ei în jurul lui Tris, strângând-o zdravăn.

Sandry îşi trase puterea din lanţul fetelor, simţind fulgerul vâjâind prin fiinţa ei magică. Umbrele săriră înapoi când ea coborî către cometa rapidă care era Briar. Croşetând fulgerul pentru a forma o plasă, o aruncă peste băiat şi trase până când plasa se prinse de centrul puterii lui şi ţinu. El nu avea să moară. Ele nu aveau să-l *lase* să moară.

Briar ştia că fetele îl prinseseră, îl ancoraseră în lumea vie. Era fericit să le aibă alături şi puterea, dar, dacă ele credeau că avea să se întoarcă acasă fără Rosethorn, se înşelau. Nu o putea lăsa să plece. O lăsase pe Flick să moară – nu era acesta un eşec destul de mare pentru oricine?

Lucrurile erau ciudate acolo unde se afla el. Sunetele şi imaginile care bântuiau şi treceau prin el dispăreau înainte să-şi dea seama ce erau. Putea afla lucruri acolo, realiză el, lucruri importante, lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştia. Doar unul singur l-ar fi putut ajuta să obţină ce voia; ceva îl asigura de asta. Ar putea fi bogăţii sau fiecare secret al lucrurilor vii. Cunoaşterea era acolo; trebuia doar să aleagă o direcţie şi s-o urmeze.

Ceva îi şterse obrazul. Un miros tentant de floare îl abătu din drumul său. Legătura lui cu *shakkanul* îl trăgea, oprindu-l. Ce făcea? Niciuna dintre senzaţiile care-l atrăgeau nu se simţea a fi Rosethorn.

Băiatul deschise palma, cercetând legătura cu ea pe care o

crease când începuseră să cadă. Acum, se afla în propria piele sau în ceva suficient de asemănător cât să fie confortabil. Picioarele lui – goale, cum fuseseră în cea mai mare parte a vieţii sale – stăteau pe pietre cubice gri, pe o stradă gri, într-un oraş gri. Nu erau ferestre în clădirile înalte din jurul lui, nu erau uşi. Nu era nicio urmă de verde pe nicăieri pe unde se uita şi nu erau alţi oameni. Văzu alte străzi, sute de străzi. Acestea se terminau în locul mohorât unde stătea el.

Cum o putea găsi pe Rosethorn? Chiar şi buruienile sau gardurile-vii, sau cele mai mici bucăţele de muşchi ar fi ştiut numele lui Rosethorn şi i l-ar fi şoptit. Labirintul acesta gri era mort.

— *Nu în totalitate.* Vocea magică a lui Sandry era o şoaptă slabă. Briar o simţi chinuindu-se să-l ţină. *Noi nu suntem moarte, ceea ce înseamnă că tu nu eşti mort.*

Băiatul se răsuci. O frânghie strălucitoare se întindea la infinit în urma lui. Pipăindu-şi spatele cu o mână, descoperi că se transformase într-o pânză ale cărei fire intrau în el într-o sută de locuri. În ţesătură, le simţea pe fete.

— *Nu mă întorc fără ea,* spuse el cu regret.

— *Nu ţi-am cerut niciodată s-o faci,* răspunse Sandry. *Uită-te la firul pe care îl ai în mână. Pun pariu că-i la celălalt capăt.*

Briar privi. Avea dreptate. Înfăşurându-l în jurul degetelor, o luă pe urmele lui.

Ceva o lovi. Tris privi îndărăt, la strălucirea magică a Dajei.

— *Ce se întâmplă?* întrebă ea. *Nu vreau să mă distragă nimic, ştii!*

— *Scuze,* spuse Daja supusă. *Mă scutură nişte oameni, încercând să mă facă să-i dau drumul.*

— *Ei bine, spune-le să termine,* pufni Tris. *Avem treabă!*

Sandry îi şopti ceva lui Tris.

— *Sandry zice să le spui că, dacă ne rup frânghia, ne vor pierde pe toţi.*

Daja se supuse. Scuturatul se opri.

— *Mai bine,* rosti Tris.

Îşi întări prinsoarea asupra lui Sandry şi Daja şi aşteptă.

Briar merse o veşnicie. De fiecare dată când se oprea, pentru a-şi trage sufletul sau a-şi masa picioarele dureroase, tot felul

de viziuni şi sunete pluteau peste el, încercând să-i distragă atenţia. Aveau să-l facă să dea drumul firului… Nu mai avea să le mai vadă pe Rosethorn şi pe fete niciodată.

— Ispitiţi pe altcineva, mârâi el.

Avu senzaţia că se află pe o roată uriaşă, mergând încontinuu în interiorul ei fără să ajungă nicăieri, doar că ghemul de aţă care îl lega de Rosethorn i se mări în mâini. Când ajunse de mărimea unei piersici şi tocmai descoperise că avea o băşică pe piciorul drept, observă şi altceva: un firicel de iarbă între pietrele cubice.

Îngenunche şi o atinse cu degetele.

— Cât de fericit sunt să te văd, îi spuse băiatul. Ridicându-se, merse mai departe. Văzu alt fir de iarbă, apoi un smoc întreg. Atingând firele ascuţite, constată că ispitele dispăruseră după ce zărise acel prim fir de iarbă. Nu ştiu dacă e bine sau rău, recunoscu el şi-şi târî picioarele mai departe.

Iată piciorul-cocoşului, cu galbenul său atât de intens în toată acea piatră gri, încât avu efectul unui ţipăt. Apoi, un petic de muşchi. Îl acoperi cu palma o clipă, înviorat de acea senzaţie de catifea rece pe piele. Merse mai departe, ghemul din mâinile sale fiind acum de mărimea unui pepene.

Îi sângerau picioarele când găsi un petic de şofran purpuriu şi mov care crescuse dând deoparte pietrele cubice din drum. Briar începu să fugă. Şofranul era floarea de primăvară preferată a lui Rosethorn: de o lună, aceasta tot vorbise despre înflorirea lor.

Fuga deveni mai anevoioasă. Plantele se dezlănţuiau, răsturnând pietre, lăsând găuri în care un băiat neatent ar fi putut să-şi scrântească glezna dacă nu se uita cu grijă pe unde calcă. Clădirile gri se micşorau pe măsură ce el găsea tot mai multe lucruri vii. În cele din urmă, dispărură cu totul. La fel se întâmplă şi cu drumul din piatră cubică, făcând loc unui covor lat de iarbă bogată, care se aşternea în faţa unui gard din fier forjat înalt de aproape cinci metri.

Briar puse jos ghemul de aţă. Acum, acesta se mişca singur, strângându-se pe măsură ce se deplasa. Nu avea mult de mers: găsi o poartă deschisă în gard. Înăuntru se afla Rosethorn, cercetând împrejurimile.

Băiatul ezită. Nu-i putea vedea faţa, dar îi recunoştea felul cum îşi ţinea trupul drept şi mâinile proptite ferm în şolduri. În

faţa ei era o grădină mare, neîngrijită. Copaci, tufe şi flori se luptau cu buruienile şi pierdeau bătălia. O fântână bolborosea de parcă se chinuia să-şi recapete suflul, având duzele înfundate cu muşchi, ţevile astupate de frunze. Un fel de iederă de care Briar nu mai văzuse înainte pusese stăpânire pe tot ce se afla în stânga sa. Era visul oricărui grădinar, o dezordine care necesita luni, chiar ani de muncă pentru a fi adusă la gloria sa de odinioară.

Şi pe el îl mâncau palmele. Ca şi profesoarei sale, îi plăceau provocările.

— *Nu provocarea* asta! strigă Sandry. Făcu un efort să-l ţină mai strâns. *Sunt provocări aici, acasă, pentru amândoi!*

Ghemul de aţă se rostogoli la picioarele lui Rosethorn şi dispăru în ea. Uimită, aceasta se întoarse şi-l văzu pe Briar.

Sprâncenele ei se uniră brusc, aproape cu zgomot, gura ei roşie se făcu pungă. Arăta mai bine – mai sănătoasă, mai vie – decât în ultimele săptămâni.

— În niciun caz, spuse ea cu hotărâre. Întoarce-te chiar acum. Fetelor, strigă ea, trageţi-l înăuntru!

— Nu, îi spuse el. Nu fără tine.

— Nu fi absurd, se răsti ea. Ai o viaţă lungă înainte.

— Şi tu la fel, răspunse el cu încăpăţânare.

— Am făcut treabă bună, am făcut treburi importante şi acum s-a terminat. Poate că nu am vrut să se întâmple aşa, dar vezi că aici este de lucru cât pentru o viaţă.

Privi peste umăr grădina care avea în mod clar nevoie de cineva foarte priceput s-o îngrijească. Curăţată bine, avea să fie superbă.

— Nu-mi pasă, zise Briar pe un ton sec. Nu avem ce căuta aici. Locul nostru este cu fetele şi cu Micul Urs. Şi cu Niko, şi Frostpine, adăugă el, văzând tresărirea la auzul fiecărui nume, ştiind că o durea să le audă, şi nepăsându-i. Ea voia să-l părăsească! Şi… da, Crane! L-ai lăsa pe el în urmă. Cum rămâne cu Lark? Ea mai mult decât oricine… spune-mi că nu contează pentru tine.

Rosethorn îşi plecă privirea, iar buzele i se mişcau.

— Hai acasă! şopti Briar.

Femeia se apropie de el şi-l strânse cu putere în braţe, apoi îi dădu drumul. Briar tremura. *Arăta* destul de puternică, dar o simţea transparentă. Dacă o şoaptă ar fi avut trup, asta

îmbrăţişase el.

— Sunt obosită, îi spuse ea cu blândeţe. Obosită moartă. Vreau să mă odihnesc.

— Odihneşte-te *acasă,* repetă el cu încăpăţânare.

— Briar, este timpul meu, şi nu e vremea ta. Întoarce-te la fete. Le vei frânge inimile dacă te pierzi pe aici.

Se întoarse pentru a ridica un coş şi o foarfecă pe care el nu le văzuse în iarbă.

— Tu îmi frângi *mie* inima, rosti el încet.

Rosethorn îşi îndreptă trupul, cu spatele la el.

— Nu mă pot întoarce, spuse ea răbdătoare. O să doară.

— Scuze dacă am crezut că merită să îndur ceva durere! ţipă el. Ea nu se întorcea pentru orice şobolan de stradă. Briar avea prieteni care să aibă grijă de el. Briar nu avea nevoie de un mare mag al plantelor care-i să-i frângă inima. Scuze că am crezut că poate mă placi îndeajuns, încât să vrei să vii acasă!

— Îmi placi, băiete, spuse ea supărată. Te iubesc. Şi sunt moartă. Asta-i tot.

Băiatul trase aer în piept. Acesta era sfârşitul discuţiei. Ea nu avea să se răzgândească, nu acum. Deja simţea prinsoarea lui Sandry pălind. Ei nu ar fi trebuit să facă asta de la bun început.

— Bine, spuse el.

Se întoarse, apucând legăturile cu Sandry din jurul taliei sale. Un cuţit apăruse în iarbă, la picioarele sale. Grădina pentru Rosethorn apăruse în acelaşi mod convenabil? se întrebă băiatul. Luă cuţitul cu o mână şi începu să adune firele într-o sfoară pe care o putea tăia.

Rosethorn era întotdeauna suspicioasă când el era de acord cu ea. Se întoarse.

— Ce este bine?

— Asta. Aici. Era mai greu să adune iţele legăturii lui cu Sandry decât se aşteptase. Fata se lupta, ordonând aţelor subţiri ca un fir de păr să-i sară din mână. Briar se chinui cu ele – cu ea. Cu Daja alimentând puterea pietrei în ea şi cu Tris adăugând fulgere, şi cu calmul teribil al *shakkanului,* răbdarea unui copac bătrân. Voi sta aici şi te voi ajuta. Aruncă o privire grădinii dezordonate. Iedera din stânga sa părea să fie genul nesuferit care încolţea noi vlăstari pe măsură ce erau tăiaţi cei vechi. O să ai nevoie de mine.

— În niciun caz! strigă Rosethorn. Pleci acasă. Fetele…

— O să le fie dor de mine şi-mi pare rău pentru asta, dar ele îi au pe profesori şi pe Lark care să le ofere o casă. Se vor descurca. Eu nu pot. Rămân.

Începu să taie firele, luându-le unul câte unul.

Fetele se opuseră cu înverşunare, refuzând să-i accepte alegerea. Daja şi Tris îi trimiseră mai multă putere lui Sandry. *Shakkanul* nu se împotrivea. El putea doar să aştepte.

— Nu vă mai agitaţi! le ceru Briar prietenelor sale. Voi ştiţi de ce fac asta, aşa că lăsaţi-mă s-o fac!

Un nou val de magie forfoti prin legătura care-l lega de ele, în vreme ce băiatul se chinuia să o taie de tot. Se încolăci în jurul lui ca un colac de frânghie şi-l prinse strâns.

— Cretinilor, spuse Rosethorn, palidă şi speriată acum. O să muriţi cu toţii…

Briar renunţă să mai încerce să le convingă. Se aşeză. Ultimul colac de magie plesni deasupra capului său ca şi cum ar fi fost uns. Sandry urlă de furie şi aruncă o iţă fină în jurul taliei sale înainte să-l piardă. Firul se întinse.

— Rămân, îi spuse Briar lui Rosethorn. Cu tine.

Cu un suspin, Rosethorn scăpă foarfecele şi coşul, apoi îngenunche, încolăcindu-şi braţele în jurul lui.

— O să regreţi asta tot restul vieţii tale, îi şopti ea. O să am eu grijă de asta.

Îşi prinse bine mâinile de încheieturile ei, în caz că se răzgândea brusc.

— Ştiu, spuse acesta vesel. Fetelor le zise: Trageţi-ne afară.

— Să nu mai faceţi aşa ceva *niciodată!*

„Lark”, gândi el obosit. Dar de ce era Lark supărată? ţipa.

Băiatul căscă şi se ridică. Palma sa dreaptă strângea ceva cu putere. Se uită să vadă ce anume şi constată că încă o ţinea de mână pe Rosethorn.

— Rosethorn! strigă el, încercând să se ridice. Era pe podea şi patul se afla în drumul lui. Rosethorn!

Îşi aduse cumva picioarele sub el şi se ridică în genunchi, încă ţinând-o de degete. Dacă-i dădea drumul, ar fi pierdut-o. Era puţin confuz acum, dar îşi amintea măcar asta perfect.

Rosethorn deschise ochii şi tuşi. Continuă să tuşească, încercând să-şi smulgă mâna pentru a-şi acoperi gura. De cealaltă parte a patului ei, o femeie în veşmânt albastru, tivit cu

auriu o ajută pe Rosethorn să se ridice şi-i oferi ceva de băut. Rosethorn înghiţi cu lăcomie, apa picurându-i din colţurile gurii. Tusea conteni, iar ea se lăsă pe spate, gâfâind.

Era vie deci. Îi putea da drumul.

A fost mai uşor de gândit decât de făcut. Din cauza cârceilor din degetele sale, trebui să le desfacă unul câte unul. Când, în sfârşit, îi dădu drumul lui Rosethorn, aceasta îşi trase mâna.

Moonstream – femeia în veşmânt tivit cu auriu – îşi îndreptă atenţia către Briar, cu o privire ciudată în ochii ei negri. Se întinse peste pat, prinzându-i obrajii în mâini şi îşi strânse buzele de culoarea prunei. Magia se scurse ca o ceaţă răcoroasă prin el, împrăştiindu-se pentru a-l umple. Datorită acelei ceţe acesta se simţi mai bine. Mai viu.

În cele din urmă, sfânta superioară a Cercului Spiralat îşi retrase mâna. Briar privi în jur. Fetele stăteau între el şi uşă, arătând la fel de şifonate şi şocate ca el. Lark era în genunchi lângă Sandry, ţinând-o strâns pe fată.

— Sunt foarte supărată pe voi toţi! spuse ea, privindu-l cu asprime pe Briar. Nu m-aţi ascultat!

În ciuda cuvintelor răstite, sărută creştetul lui Sandry.

— Ochii tăi sunt umezi, şopti Tris, întinzându-se să şteargă lacrimile de pe obrajii lui Lark.

Distanţa dintre ele era atât de mare, iar Tris părea prea slăbită pentru a se ridica.

Niko stătea în prag, sprijinindu-se de cadrul uşii. Ochii lui erau uriaşi din cauza şocului. Când îşi netezi mustaţa, Briar văzu că tremura.

— Suntem teferi, Niko, îl linişti Sandry. Doar puţin obosiţi.

— Doar puţin, rosti nedesluşit Daja.

Fata îşi trase genunchii pentru a-şi putea pune capul pe ei.

Briar îşi aminti ceva important.

— Pneumonie, îi spuse la repezeală lui Moonstream. Are pneumonie şi o să moară…

— Calmează-te, îi zise Moonstream. O să am eu grijă de asta.

Îşi puse o palmă pe gâtul lui Rosethorn pentru a-i lua pulsul.

Lumina argintie străluci, apoi dispăru. Moonstream o privi Rosethorn, ai cărei ochi îi întâlniră pe ai ei.

— Ei bine, rosti sfânta superioară, luându-şi mâna de pe gâtul lui Rosethorn. *Ai avut* pneumonie. Plămânii tăi sunt perfect curaţi acum.

— Poate că am distrus-o noi? întrebă Tris cu o voce răguşită. Lucrurile au fost… complicate.

Îşi dădu jos ochelarii şi-şi frecă ochii.

— Ce s-a întâmplat cu Sealwort? întrebă Daja furioasă. Nu a venit deloc!

— Lasă-l în seama mea pe Sealwort, răspunse Lark cu ochi reci. Probabil a spus că vine numai ca să scape de mine.

— *Eu* voi vorbi cu Sealwort, zise Moonstream pe un ton categoric. Aş prefera ca tot ce s-a întâmplat azi să rămână cât se poate de neştiut, dacă nu vă deranjează.

Rosethorn trase uşor de mâneca lui Moonstream şi deschise gura. Nu ieşi niciun sunet. Oftă şi încercă din nou. Doar sunete nedesluşite, fără niciun sens se auziră. Repezindu-se, cele trei fete se îngrămădiră în jurul patului.

— Nu poate vorbi? întrebă Briar speriat. De ce nu poate? Am făcut noi ceva? Am făcut eu ceva? Avusese un atac de apoplexie… Cât timp rămăsese fără aer? Avea să-şi petreacă tot restul vieţii fără să vorbească?

Rosethorn îl prinse de mână.

— *Calmează-te,* spuse ea, magia fiindu-i la fel de slăbită ca şi mâna. *M-am sufocat, nu?*

— S-a sufocat, îi spuse Briar rugător lui Moonstream. S-a făcut albastră.

Încă o dată, Moonstream puse mâna pe gâtul lui Rosethorn. Pentru că Rosethorn încă se ţinea de el, Briar simţi acea plutire ca o ceaţă care era puterea lui Moonstream în mişcare. Aceasta se împrăştie în creierul lui Rosethorn, căutând peste tot, aşa cum o ceaţă adevărată ar vâna o uşă pe care să între.

— O mică parte a minţit ei a murit când n-a mai putut respira, le spuse Moonstream. Foarte mică. Trebuie doar să înveţe din nou să vorbească şi va fi ca înainte. Ceaţa reveni în Moonstream, şi ea îşi retrase mâna. Probabil că te-au prins exact în clipa în care ai murit.

Rosethorn trase de mâna lui Moonstream şi arătă hotărâtă către Briar.

— Briar te-a prins, spuse Moonstream, înţelegând. Îl ţintui pe Briar cu privirea. Aţi fost avertizaţi cu privire la ce se putea întâmpla. La ce trebuia să se întâmple.

Toţi cei patru tineri dădură din cap. Sandry, o fată ascultătoare, era ruşinată. Daja ridică din umeri. Tris îşi tot

aranja ochelarii pe nas. Sfidător, Briar înfruntă privirea din ochii căprui ai lui Moonstream. Ar fi făcut-o din nou.

Moonstream clătină din cap, apoi se uită la Niko şi la Lark.

— Ar fi o idee bună dacă nimeni n-ar vorbi despre asta niciodată, spuse ea încet. O idee *foarte* bună. Asta… Femeia arătă spre Rosethorn, care încuviinţă din cap. Asta nu s-a întâmplat niciodată. Nu ştiu *cum* s-a întâmplat şi nici nu *vreau* să ştiu.

Briar şi fetele se priviră. *Ei* ştiau.

Două luni mai târziu, după masa de prânz, cei patru se retraseră în locul lor de relaxare preferat, acoperişul Casei Disciplinei. Capitonat cu paie înmiresmate la înlocuirea cărora ajutaseră cu toţii cu trei săptămâni înainte, aceştia se întinseseră în jurul coşului şi priveau norii. În jurul lor era un cerc uriaş care înconjura oraşul-templu, cu turnul Centrului ca ax. Urlăţel, graurul, se cocoţă pe vârful coşului rece, ţipând la ceilalţi grauri care zburau pe acolo. Dacă ar fi privit dincolo de trapa care ducea în casă, cei patru l-ar fi zărit pe Micul Urs ghemuit în pod, aşteptându-i necăjit să se întoarcă. Lark era în atelierul ei. O lăsaseră pe Rosethorn la masă, scriind o scrisoare.

Pe lemn se auziră paşi, iar scara scârţâi. Briar şi Daja, aflaţi de partea cealaltă a vârfului acoperişului, se ridicară să vadă cine era.

Un cap acoperit cu păr sur apăru prin trapa deschisă.

— Să mă ferească, nu ştiu cum de nu vă rupeţi gâturile, rosti Niko. Eu aş fi speriat de moarte.

Urcându-se puţin mai mult, se aşeză pe marginea deschiderii, încercând să nu se uite dincolo de acoperiş. Îmbrăcat cu eleganţa lui obişnuită, nu-şi avea locul acolo. Briar chicoti, privindu-l.

— Priveliştea e frumoasă de aici, explică Daja moleşită în timp ce se aşeza la loc. Şi e bine, şi cald.

— Fac pistrui, comentă Tris, sprijinindu-se de coş.

— Ştiţi ce e azi? îi întrebă Sandry.

— Ziua mea? întrebă Briar pe un ton sec.

Fata încă îl stresa cu asta.

— Dacă vrei, răspunse Sandry. Dar, de fapt, mă gândeam la ziua *noastră,* ca să spun aşa.

Toţi se uitară la ea, chiar şi Niko, nefiind sigur la ce se

referea.

— Acum un an, azi, eu şi Tris am venit la Casa Disciplinei. Sandry îi privi pe ceilalţi. A fost prima oară când am fost împreună toţi patru.

Briar fluieră.

— Nu pare aşa mult.

— Pare şi nu prea, remarcă Daja. Privindu-şi cei trei prieteni, fata clătină din cap. Nu m-am aşteptat niciodată ca lucrurile să se întâmple aşa.

— Cine ar fi putut? întrebă Tris. În primul rând, nu ştiam că avem magie.

— Niko ştia, răspunse Daja cu o privire aspră adresată bărbatului. Exact cum ai ştiut unde eram când nimeni altcineva nu ştia…

— Sau nimănui altcuiva nu-i păsa, murmură Briar.

Niko îi cercetă pe toţi.

— Lucrurile nu s-au desfăşurat nici după cum m-am aşteptat eu, recunoscu el.

— *La ce* te aşteptai? întrebă Sandry, curioasă.

Zâmbetul lui Niko era crispat.

— Mă aşteptam să adun nişte magi tineri, să le găsesc profesori şi să-mi văd de drum. Nu m-am gândit niciodată să îndur cutremure, să am de-a face cu piraţi, incendii de pădure şi epidemii sau să fiu forţat să-mi revizuiesc cunoştinţele despre modelarea magiei. Uitasem că nu există niciodată un punct în care să ne oprim din învăţat sau să nu mai avem ce învăţa. Voi îmi amintiţi asta în fiecare zi… fie că mi-o doresc sau nu.

Sandry se întinse să-l bată uşor pe mână.

— Te descurci foarte bine, spuse ea pe un ton asemănător cu al lui Lark. Fata privi în jos şi se ridică în picioare. Vai, uite! strigă ea, arătând cu degetul înspre poarta nordică. E unchiul meu. Mergem să călărim, şi eu încă nu m-am schimbat!

Făcu veselă cu mâna unui grup îndepărtat de călăreţi. Conducătorul lor îi făcu şi el cu mâna.

Niko se înfioră.

— Nu sări aşa, spuse el, trăgându-se pentru a putea coborî pe scară, înapoi în casă. Mă sperie. Vii, Tris?

— Vin, răspunse ea, ridicându-se.

O urmă pe Sandry înăuntru.

— Trebuie să plec, spuse Daja uitându-se la ceasul Centrului.

Frostpine vrea să cureţe fierăria în după-amiaza asta.

Briar zâmbi compătimitor.

— Mai bine, spală-te înainte să vii acasă, o sfătui el.

— Plănuiesc să fac asta, zise ea şi-l lăsă singur pe acoperiş.

Ceasul Centrului bătu ora a doua a după-amiezii. Pauza de odihnă a prânzului se sfârşise. Briar privi norii şi se gândi la zile de naştere. Chiar trebuia să se hotărască. După ce cugetă o vreme, decise că-şi dorea o aniversare. Pe de-o parte, ar fi însemnat un tort. Cum putea el refuza mâncare în plus?

Azi?

Nu. Cum spusese ea, azi era pentru toţi patru, pentru cercul ăla noduros de aţă de care Sandry avea întotdeauna grijă.

Se hotărâse să nu fie în mijlocul verii. Acea perioadă îi aparţinea lui Rosethorn, chiar dacă ea o ascundea în celebrarea măreaţă a templului cu ocazia solstiţiului de vară. Se gândise că trebuia să aibă o zi care să fie a lui, pentru a simboliza cât de departe ajunsese şi cine fusese. Ar fi trebuit să fie o zi plină de semnificaţii atât pentru Roach, cât şi pentru Briar, pentru şobolanul de stradă şi pentru mag. Ar fi trebuit să fie o zi verde: una dintre amintirile cele mai plăcute ale lui Roach era cu un petic de muşchi într-o celulă umedă şi rece de închisoare, un dram de bucurie acolo unde nu se aştepta să fie deloc. Nu era ziua în care un bogătaş care se numea Niklaren Goldeye îl eliberase pe Roach de la docuri. Niko îl târâse apoi pe Roach tot drumul până la Emelan şi Cercul Spiralat, chiar dacă îl spunea acelui băiat pe numele nou-nouţ: Briar Moss. Briar se gândise şi la ziua în care furase *shakkanul,* dar renunţă la ea, la fel ca şi la destule altele.

Ziua care l-a schimbat pe el pentru totdeauna, care marcase transformarea din Roach în Briar, fusese ziua în care venise pe acoperişul acesta. Atunci lenevise, privind norii, fără să se gândească la nimic, când contemplarea lui fusese întreruptă…

— Hai, băiete! strigase o voce veselă din grădina de dedesubt. Iroseşti lumina soarelui!

Era aceeaşi voce care-l chema acum. Oftând, Briar se ridică în picioare, dar adevărul era că nici el nu voia să irosească lumina. Nu ştiai niciodată când aveai nevoie de ea şi nu mai era.

— Care-i treaba azi? îi strigă el lui Rosethorn.

— Plivitul! îi răspunse ea. E vară, nu? Deci este întotdeauna ceva de plivit!

Exprimarea ei era puţin greoaie şi putea rămâne aşa pentru totdeauna. Cu toate acestea, putea vorbi clar, iar mintea îi era la fel de ascuţită ca înainte.

Îl chemase să coboare şi să lucreze în grădina ei din prima zi după venirea lui la Casa Disciplinei, ziua a douăzecea a Lunii Gâştei – care era mâine. Fetele aveau să fie supărate pentru că le rămânea atât de puţin timp să se pregătească, dar o să se descurce. Ele trebuiau să ştie, ca şi el, că viaţa lui începuse când Rosethorn îl invitase în lumea ei.

— Briar! îl chemă ea.

— Nu se întâmplă nimic dacă o să aştepte puţin! strigă el drept răspuns şi coborî în casă.

Fostul „șobolan de stradă" Briar trăiește confortabil la Templul Cercului Spiralat, studiind magia plantelor sub îndrumarea lui Rosethorn. Însă copiii străzii încă îi sunt prieteni, iar atunci când Flick, o bună camaradă, se îmbolnăvește, aceasta îi cere lui ajutorul. Văzând că Rosethorn nu o poate vindeca, Briar își dă seama că întreaga cetate Summersea este în pericol.

Pe măsură ce misterioasa boală se răspândește, Sandry, Daja și Tris se alătură lui Briar și profesorilor lor pentru a lupta cu epidemia. Dar chiar atunci când lucrurile par să ia o turnură spre mai bine, ceva de neînchipuit se întâmplă.

Va reuși Briar să salveze ceea ce prețuiește cel mai mult pe lume?

ISBN 978-606-8251-82-0

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com